

Quyển Sách của Sự Kết Thúc

SUZUMU
y tưởng 150P
Mình họa Saine - Kominé
Sakigyo dịch

NHÀ XUẤT BẢN
TRẺ

Sakurabooks

Mục lục

[Giới thiệu nhân vật](#)

[Lời dẫn](#)

[Phần Mở Đầu](#)

[Luật của Trò chơi của Sự Kết Thúc](#)

[Chương I: Trò trốn tìm cô độc](#)

[Chương I \(tiếp theo\)](#)

[Chương I \(tiếp theo\)](#)

[Chương II: Cảnh báo về kẻ giả mạo](#)

[Chương II \(tiếp theo\)](#)

[Chương II \(tiếp theo\)](#)

[Chương II \(tiếp theo\)](#)

[Chương III: Cuộc gọi nhờ](#)

[Chương III \(tiếp theo\)](#)

[Chương III \(tiếp theo\)](#)

[Chương III \(tiếp theo\)](#)

[Chương IV: Bức thư tình phạm tội hoàn hảo](#)

[Chương V: Trò chơi: Bắt chước vu vợ, đoạt luôn vị trí](#)

[Chương V \(tiếp theo\)](#)

[Chương V \(tiếp theo\)](#)

[Chương V \(tiếp theo\)](#)

[Chương VI: Re: Đường tình ái song song](#)

[Chương VII: Những tháng ngày bình lặng](#)

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Giới thiệu nhân vật

- D-ne: Có vẻ ngoài khá nhút nhát, trước mặt mọi người cô khá tự ti nhưng khi cô gia nhập CLB Huyền Bí, ở đó cô đã thể hiện sự thâm độc trong từng lời nói của mình

- B-ko: Cô được biết đến là nữ sinh xinh đẹp nhất trường, đối với mọi người cô là một học sinh ưu tú, hoà đồng và hoạt bát nhưng trong CLB cô là một con người hoàn toàn khác - dễ tức giận, xảo huyệt

- A-ya: Bình thường là một cậu bé nhút nhát, khó gần và thiếu năng động, tuy nhiên khi nhắc đến những chuyện kì lạ hay các tin đồn thất thiệt thì cậu lại hoạt bát hẳn lên

- C-ta: Là bạn thân cũng như người bạn duy nhất của A-ya, cậu có vẻ ngoài đẹp trai với mái tóc mềm hơi nhạt màu và đôi mắt sụp xuống đây vẻ thân thiện, nhưng trái ngược với vẻ ngoài, cậu là người rất thích trêu chọc người khác

Mình sẽ đăng trung bình 1 tuần 1 chap, vì ko quen đánh máy nên sẽ có nhiều sai sót nên mong các bạn thông cảm. Cảm ơn vì đã quan tâm đến truyện của mình ^_^

P/s: 50 bạn đầu tiên bình luận ở chap đầu mik sẽ tặng bạn đó 10 tấm hình anime nhân vật mà bạn chọn. Nhớ đánh số thứ tự.

VD: 1. (Tên của bạn), (tên nhân vật anime)

(Câu truyện này có phụ trách của em mik, em ấy là @HarukoNajimi1426)

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Lời dẫn

"__Lần này,

liệu có lại là một câu chuyện

tâm thường nữa hay không?".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Phần Mở Đầu

Tuyên Bố Nhận Trách Nhiệm

Mở đầu câu chuyện. Tấm màn được vén lên.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời phủ đầy mây mù. Mùa hè vẫn còn chưa bắt đầu. Trong lúc này, mọi người thường rỉ tai nhau về một lời đồn

Cụ thể thế nào, không một ai biết rõ. Mà không, đúng hơn là, không một ai được phép biết đến điều này.

Câu chuyện được lưu truyền duy nhất chỉ là nếu bạn nhìn thấy một cuốn sách trắng trơn và một chiếc thẻ kẹp hình mèo, đừng bao giờ động đến chúng.

__Đó chính là "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Luật của Trò chơi của Sự Kết Thúc

Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, "Con Cáo".

Nếu muốn thoát khỏi trò chơi, bạn phải cân nhắc kỹ những điều dưới đây, sau đó tự tìm ra điểm Kết thúc.

—Vậy thì, cùng bắt đầu trò chơi đầy thú vị này thôi!

- Nếu muốn trò chơi kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".
- Nếu không tìm ra được "Con Cáo", tất cả những người còn lại sẽ phải chết.
- Trong khi vừa tìm kiếm "Con Cáo", bạn vừa phải thực hiện các mệnh lệnh mà Kokkuri-san(1) đưa ra.
- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.
- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.

- Cho đến khi Kết thúc, việc rút lui khỏi trò chơi là hoàn toàn không thể.

(1) Kokkuri-san: Trò chơi gọi hồn ở Nhật, trong đó những người chơi sẽ gọi tên một linh hồn để trả lời các câu hỏi của họ, Kokkuri-san là tên của một linh hồn sẽ được gọi lên trong trò chơi.

"Sau đây là mục điểm tin.

Hôm nay, tại một trường trung học ở thành phố XX, thi thể của một nam sinh đã được phát hiện.

Cảnh sát cho rằng vụ việc này có thể là một tai nạn, cũng có thể là một vụ giết người; và hiện đang tiến hành điều tra theo cả hai hướng".

Giọng nói máy móc đầy vô cảm của phát thanh viên vang vọng trong căn phòng chật hẹp.

Cơn chóng mặt kéo đến, cả thế giới trước mắt tôi bỗng trở nên quay cuồng và hỗn loạn.

*

Dưới đây là bản tường thuật tóm tắt lại những gì đã xảy ra.

Vụ việc xảy ra vào khoảng thời gian kết thúc giờ nghỉ trưa.

Nhân chứng đầu tiên là một nữ sinh trong trường.

Trong lúc tìm kiếm quả bóng bị đánh bay ra khỏi sân trường, nữ sinh này đã vô tình đụng phải một người đang đứng trong lùm cây.

Sau cú va chạm đó, thân thể của người kia đột nhiên đổ xuống.

Khi nữ sinh này bối rối đang định ngẩng đầu lên xin lỗi thì chợt nhận ra điều bất thường.

__Cơ thể người đó không có phần trên, chỉ trơ chọi mỗi nửa thân dưới.

Theo lời khai của nhân chứng này, cho đến khi bị va vào, thứ đó vẫn tự đứng vững trên đôi chân của nó.

Cùng thời điểm đó, tại cổng sau của trường học, nằm ở hướng ngược lại với sân trường.

Người chứng kiến vụ việc là một nam sinh cùng trường.

Nam sinh này đã đi qua cổng sau một lần trong lúc mang các dụng cụ quét dọn cất vào trong kho. Một lúc sau, khi nam sinh này đi qua đó lần thứ hai, cậu ta đã nhìn thấy một cảnh tượng dị thường.

__Năm trước cổng sau của trường học là một thứ mà chắc chắn trước đó không hề có, một thi thể chỉ vón vụn phần thân trên.

Trên mặt đất để lại một dấu vết kéo dài vài mét như thể thứ đó đã bị kéo lê đi.

Vào giờ nghỉ trưa, trong trường cũng như trên sân trường hẳn nhiên có rất nhiều học sinh đi lại, thế nhưng không một ai nhìn thấy thủ phạm.

Nói cách khác, đây là một vụ giết người trong phòng kín, mà căn phòng đó chính là khuôn viên trường.

"Có thật như thế không?".

Ngay ngày hôm đó, một cuộc họp khẩn cấp đã được triệu tập, mọi hoạt động của trường đều tạm bị đình chỉ

Các học sinh buộc phải về nhà trong tâm trạng hoang mang, tất cả đều khó có thể tiếp nhận sự thật kinh hoàng này.

Tuy nhiên, không phải ai cũng ra về ngay, trong trường vẫn còn lại vài học sinh phải ở lại để lấy lời khai, hay những học sinh đang chờ người thân đến đón.

Tại tầng 2 của dãy phòng học cũ, trong căn phòng đã từng được sử dụng làm phòng học nhạc, một đám học sinh đang tụ tập.

Gương mặt của tất cả bọn họ đều tràn ngập vẻ sợ hãi.

Nỗi sợ này không hề giống với nỗi lo lắng mơ hồ của các học sinh khác, nó mang theo sự căng thẳng về một mối đe dọa nào đó.

"__Này, là ai đã nói với cậu ta?__Ai là kẻ phản bội!?"

"Chúng ta cũng sẽ chết, đúng không ...?"

"...Bình tĩnh lại đi!!"

"...".

"...Nếu tò mò quá mức.... Vẫn chưa có ai muốn chết phải không...?"

"!!!".

"Dù sao thì, hẳn là đã có ai đó nhận được thư..."

"Vậy có nghĩa là... tất cả đều là sự thật? Vậy..."

"Có vẻ là vậy đấy".

"...".

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy căn phòng. Một sự im lặng đến nghẹt thở.

"__Nè... Vậy giờ chúng ta phải làm sao?".

"Trước mắt, có lẽ chỉ còn cách tiếp tục theo dõi tình hình thôi. Bởi đã có người nhận thư ..." .

" Ừm, vì thế nên sau một tuần nữa, trong chúng ta sẽ có một người phải chết ".

" Một ... Một vụ việc lớn như vậy , hẳn là sẽ lập tức tìm được thủ phạm mà, phải không !?" .

"... Đó là nếu như thủ phạm thực sự tồn tại".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I: Trò trốn tìm cô độc

Trò trốn tìm cô độc I

-- Giết thời gian --

"... Thật nhàm chán".

Bảy giờ hai mươi một phút, thời điểm này lúc nào ở nhà cũng chỉ có mình tôi. Nằm trong căn phòng căn phòng trống vắng, tôi thốt ra một câu như vậy.

Tất nhiên chẳng có ai để mà đáp lại cả.

Bố mẹ tôi đều đi làm từ rất sớm, bởi vậy, đến khi tôi cũng phải rời nhà đến trường thì trong nhà sẽ chẳng còn ai.

Điều này tôi đã biết rất rõ từ 3 năm về trước.

"...Lại nữa à?".

Dù trong phòng không có lấy một bóng người, tôi vẫn nói như thể sẽ có ai đó nghe được vậy.

Tuy nhiên, giọng nói của tôi cũng chỉ lặng lẽ tan vào không trung để rồi biến mất không một dấu vết.

Mấy ngày gần đây, tôi thường hay cảm giác được ánh mắt của một ai đó nhìn chăm chăm vào mình.

Thế nhưng khi quay đầu nhìn, tôi lại chẳng thấy một ai cả.

Thứ duy nhất đập vào mắt tôi chỉ là cánh cửa của phòng vệ sinh tôi vẫn thường sử dụng nằm ở cuối hành lang.

Tiếng cọt kẹt vẫn thường xuyên phát ra từ cánh cửa cũ kĩ đó, giờ lọt vào tai tôi lại trở thành những âm thanh vô cùng quái dị.

Phải chăng đây chính là nỗi sợ hãi?

Đó là tất cả những gì lướt qua tâm trí tôi vào lúc đó.

Tuy nhiên, nếu so với việc thực sự gặp phải con người và những sinh vật kì lạ, hay so với vô số những trải nghiệm kì bí mà tôi nghe qua trước đó thì có vẻ như sự việc lần này chả có chút đáng sợ nào.

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại, mấy ngày gần đây tôi đã bị nỗi sợ hãi này làm cho mệt mỏi.

Thế nhưng, cùng lúc đó, nó lại trở thành chất kích thích đầy cảm dỗ khiến cuộc sống của tôi càng trở nên thú vị hơn.

"Đây là lần đầu tiên mình trải qua một việc thế này...".

Mỗi lần nghĩ đến điều này là thứ cảm giác trước giờ chỉ đến cùng với nỗi sợ, một cảm giác hưng phấn tột cùng lại dâng trào bên trong tôi.

Trí tò mò của con người quả thật không thể xem thường.

Hai cảm giác đối lập đang hoà trộn trong tâm trí khiến cả một đứa như tôi cũng có thể cảm nhận được sâu sắc cái gọi là khoái cảm của sự sợ hãi.

__Khi đang phân tích về bản thân mình trên thang điểm 100, mỗi người đều sẽ có một mặt khác nhau mà họ tự cho mình đạt điểm tuyệt đối.

Đối với tôi, đó chính là "Sự Bi Quan".

"...Đi đây".

Đứng trước bậc thềm, tôi thì thầm một mình những từ này.

Câu thần chú nho nhỏ này là thứ mà tôi tạo ra để có thể vượt qua thềm một ngày đầy tẻ nhạt nữa.

Cơn mưa bắt đầu giáng xuống từ bầu trời đầy mây, thấm ướt con đường nhựa và tạo ra vài vũng nước nhỏ.

Những âm thanh hỗn tạp của thành phố dường như cũng rút đi, nhường lại chỗ cho tiếng mưa rơi nặng hạt.

Để không phải chạm mặt với bất cứ ai, vừa đi tôi vừa cúi gằm mặt xuống, giả vờ nghịch điện thoại trong tay.

Nhưng làm như vậy lại khiến tôi nhìn thấy hình ảnh của chính bản thân mình phản chiếu trong một vũng nước đọng lại trên đường.

Một mái đầu bù xù và một đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Hai thứ trên kết hợp với bộ đồng phục đã được ủi gợn gàng lại càng khiến cho vẻ ngoài tối tăm của tôi trở nên nổi bật.

Nhàm chán, cả thế giới này, cả cuộc sống thường nhật này, tất cả mọi thứ đều quá mức nhàm chán.

Một thế giới như vậy, ai đó hãy đến phá hủy giúp tôi đi!

__Ngày nào cũng như vậy, vừa nhủ thầm những lời như thế nguyên rủa đó, tôi vừa bước đến trường.

"Ê này, A-ya!".

Bỗng nhiên, có ai đó gọi tên tôi từ phía sau.

Một giọng nói rất to và vang.

Tôi quay lại và nhìn thấy cậu bạn cùng lớp đang chạy về phía này.

"Sắc mặt của cậu vẫn tồi tệ như mọi hôm nhỉ?".

Cậu ta là người lúc nào cũng tràn đầy sức sống, ở trong lớp cũng luôn được mọi người yêu quý.

Một người như cậu ta tự dừng lại đi bắt chuyện với tôi làm gì cơ chứ?

Sự thực là, không phải chỉ với riêng tôi, cậu ta là loại người thích kết thân với tất cả mọi người.

Người như cậu ta, sống cuộc sống hàng ngày lúc nào cũng tràn đầy niềm vui, chính là loại mà tôi cực kì căm ghét.

"Lắm chuyện quá đấy".

"Cậu vẫn cứ lạnh lùng như vậy". Đáp lại câu trả lời cộc cằn của tôi, cậu ta chỉ cười và tiếp tục câu chuyện.

"__Mà này, có phải cậu biết rất rõ về mấy tin đồn gần đây đúng không?".

Cuối cùng cũng đến... Tôi cảm giác trong cơ thể mình, một dòng điện đang chạy dọc sống lưng lên thẳng tới não bộ.

Đừng kích động, phải tỏ ra bình tĩnh. Vừa tự nhắc nhở mình như vậy, tôi vừa nghĩ về thú vui vừa mới được gọi lên kia.

Dạo gần đây quả thật tôi luôn tìm kiếm niềm vui qua những trải nghiệm đáng sợ, thế nhưng, ngoài điều đó, còn có một thứ khác khiến cho cảm thấy hứng thú.

Đó là những tin đồn.

Thế nhưng so với những kẻ chỉ đơn giản thích hóng chuyện, tôi lại có một chút khác biệt.

"Ừm? Có chuyện gì hả?".

Thấy tôi tỏ vẻ quan tâm, cậu ta bắt đầu nói với giọng hào hứng.

"À không, chỉ là, cậu rất thân với B-ko lớp bên cạnh phải không?".

B-ko được biết đến là một trong những nữ sinh đẹp nhất trường tôi.

Nếu đã là học sinh trong trường thì không có ai là không biết đến cô ta.

Mái tóc nâu cắt ngắn kết hợp hoàn hảo với tính cách vô cùng hoạt bát vui tươi của cô nàng.

Đôi môi hồng phớt như cánh hoa anh đào và đôi mắt quyến rũ mọi ánh nhìn.

Phong cách như một người mẫu và giọng nói dễ thương như một nhân vật hoạt hình.

Một cô nàng đẹp đến mức nếu có thể bảo rằng cô ta thường xuyên được chiêu mộ cho các công ty thần tượng thì cũng chả ai nghĩ ngờ điều đó cả.

Việc một tên nhóc tự kỉ, không giỏi giao tiếp như tôi cơ quan hệ tốt với nhân vật như vậy cũng chỉ vì vài lí do...

"À... Cũng không hẳn, nhưng mà B-ko thì sao cơ?".

Trước câu hỏi của tôi, cậu ta mỉm cười có chút xấu hổ.

"À không, có điều hình như không có tin đồn là cô ấy thích ai đó hẳn là đã có bạn trai đâu nhỉ?".

"... Không, không phải chuyện liên quan đến bạn trai, nhưng mà dạo gần đây tớ có nghe được vài tin đồn kì lạ về B-ko".

"... Hả? Hả? Không thể nào!? Tin đồn gì vậy?".

"__Ừm, một tin đồn khá là thú vị, có vẻ như đã xuất hiện một kẻ mạo danh B-ko".

... Thật là một điều ngớ ngẩn. Thế nhưng, đó lại chính là điểm tạo nên sự hấp dẫn của câu chuyện này.

"M, Mạo danh là có ý gì vậy?".

"À không, quả là một câu chuyện ngu ngốc, cậu hãy quên nó đi...".

"Không được! A-ya! Cậu đã nói đến thế rồi thì phải nói nốt cho tớ biết đi chứ!".

__Thấy chưa, cậu ta cắn câu rồi.

Kiểm chế lại sự phẫn khích của mình, tôi bày ra một khuôn mặt vô cảm.

Bước cuối cùng là bước rất quan trọng.

"Ừm... Vậy thì, đừng-kê-cho-ai-biết đấy nhé!".

Đừng kể cho ai biết. Đây chính là cú huých cuối cùng giúp làn truyền mọi tin đồn.

Đã là con người, ai cũng có một vài người để họ nghĩ rằng "Nếu tiết lộ bí mật với người đó thì sẽ không sao".

Nhất là đối với dạng người cởi mở như cậu ta, có lẽ chẳng mấy chốc mà cậu ta sẽ kể cho tất cả mọi người biết điều này ấy chứ.

... Và tất cả sẽ đều được bắt đầu bằng một câu, "Đừng kể cho ai biết đấy".

Câu nói này khiến cho lời đồn đại trở nên "có vẻ chính xác" hơn kể cả khi mọi người đều không biết nó đến từ đâu.

"Hình như đã có vài người thấy rồi, nhưng được nhắc đến nhiều nhất là chuyện một cô bạn cùng lớp với B-ko...".

"Ừ".

"Sau khi kết thúc hoạt động của CLB vào lúc tối muộn và đi về nhà, hình như cô bạn kia đã nhìn thấy B-ko khi đang trên xe bus. Nhà của cô bạn đó với nhà của B-ko ở hai hướng hoàn toàn ngược nhau nên cô ấy cảm thấy lạ và nhắn tin cho B-ko".

"... Ừm".

"Sau khi gửi tin nhắn với nội dung 'Này, B-ko. Cậu đang làm gì vậy?', cô ấy lập tức nhận được câu trả lời: 'Làm gì á? Tớ đang ở nhà học bài mà?'.

"Nếu như vậy... Nhỡ đâu đó là B-ko đang nói dối...".

"Không, lúc đó ở bên cạnh B-ko có một người bạn hàng xóm cũng cùng lớp với cô ấy, đã nói đúng là lúc đó B-ko đang ở nhà".

"...".

"Mà, sau đó vụ việc tương tự cũng lặp đi lặp lại mấy lần, vì thế có tin đồn là đã có kẻ giả mạo B-ko đang lảng vảng quanh đây".

"... Thế rốt cuộc nó là cái gì vậy? Có phải là ma, hay thứ gì đó tương tự thế không?".

Đôi mắt cậu ta sáng lên, chờ đợi những lời tiếp theo của tôi.

Phải rồi, chính biểu cảm đó là thứ khiến cho trò chơi này trở nên thú vị đến thế...

"... Thế nào nhỉ? Tớ cũng không rõ lắm về mấy thứ huyền bí như thế, nhưng mà nếu nhiều người đã nhìn thấy rồi thì chuyện này chắc không phải bịa ra đâu".

"... Đúng thế nhỉ!".

"Mà, nói vậy chứ dù sao cũng khó mà tin ngay được".

Giả vờ tỏ thái độ như chẳng có chút hứng thú gì với chuyện này, nhưng thực chất trong lòng, tôi lại đang cười khó mà ngừng lại được.

Đến cả chiếc cổng trường mọi khi luôn mang đầy vẻ u ám và tối tăm hôm nay cũng làm cho tôi cảm thấy vui vẻ.

Đây chính là điềm báo rằng hôm nay sẽ là một ngày tốt lành với tôi đây.

__Cho dù, nó có thể trở thành điềm gỡ của người khác đi chẳng nữa.

*

Sau khi kết thúc tiết học buổi sáng, các lớp học bỗng trở nên vô cùng ồn ào, náo loạn.

Tin đồn có vẻ lan truyền nhanh hơn tôi nghĩ.

Kiểm chế hơi thở của mình, tôi cố gắng trở nên mờ nhạt hết sức có thể.

Chẳng mở ai để ý đến tôi, nhưng cũng không một ai có thể bỏ qua tin đồn tôi đã phát tán.

"Mà không biết rằng tất cả đều chỉ là bịa đặt".

Trong giờ học, tần suất thư tay trở nên cao hơn hẳn so với bình thường.

Nếu như mọi hôm thư chỉ truyền đến tôi có đúng một lần, thì hôm nay đây đã là lần thứ sáu tôi bị tên nhóc bàn dưới quấy rầy vì chuyện này rồi.

Chẳng cần mở ra cũng thừa biết trong đó viết cái gì, tôi tự huyền hoặc bản thân một chút rằng đó chính là do mình có siêu năng lực.

Có lẽ hơi đột ngột, nhưng sở thích của tôi là thêu dệt lên những "tin đồn không có thật" cho đám học sinh trong trường.

Có lúc tôi đột nhập vào trang web của trường qua điện thoại di động, có lúc lại gửi thư điện tử hàng loạt cho nhiều người hay lúc khác lại giả mạo thư tay của bọn con gái rồi gửi đi...

Bằng những cách như vậy, tôi đã tạo ra vô số những tin đồn thất thiệt và quan sát chúng ngày càng được phóng đại và tỏ ra bởi một đám đông những con người đầu hiểu kì.

Nhìn những câu chuyện mình tạo ra ảnh hưởng đến thế giới theo các cách hoàn toàn khác nhau và làm cho mọi chuyện diễn ra theo hướng mình đã định là một việc thực sự quá thú vị.

Một danh nhân nào đó đã nói cuộc đời là một vở kịch lớn nếu đúng như vậy, tôi nhất định chính là nhà soạn kịch.

Sử dụng bi kịch của một người, tôi biến nó thành hài kịch cho tất cả.

Đó chính là cái thú vui mà tôi vô cùng ưa thích.

Cuối cùng, tất cả mọi tin đồn đều chỉ là một thứ ảo tưởng giả dối được khoác cho lớp vỏ sự thật.

Trong thế giới này, thật giả lẫn lộn, ai có thể phân biệt rõ ràng?

Duy nhất tồn tại chỉ là "những chuyện có vẻ là thật" và "những chuyện có vẻ chỉ là đồn đại".

Và tin đồn thì dao động trên ranh giới giữa hai thứ đó.

Vì thế nên người ta mới thích tin đồn. Cũng giống như tôi vậy.

Trong lớp học, tiếng ồn ào vẫn chưa ngớt, tôi vừa hí hoáy điện thoại trên tay vừa dỏng tai lắng nghe.

Một đám con gái khá nổi tiếng trong lớp đang tám chuyện.

"Tớ cũng đã từng thấy cô ta".

"Cô ta nhìn thì có vẻ là học sinh chăm ngoan, vậy mà lại đi chơi ngoài đường vào tối muộn".

"Thế bên nào mới là kẻ giả mạo thế?".

... Khục khục khục. Quả nhiên chỉ cần là chuyện về B-ko thì tất cả mọi người đều quan tâm đến nó.

Sau khi lướt qua màn hình điện thoại một lần nữa, giấu đi nụ cười thoả mãn trên môi, tôi nằm dài ra bàn giả vờ như đang ngủ. Bầu trời sầm sì trút

xuống từng giọt mưa nặng hạt, âm thanh dễ chịu của mưa hoà lẫn với tiếng bàn tán xôn xao lọt vào tai tôi trở thành một thứ tạp âm giống như tiếng rè ti-vi.

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế đó, để mà cho cơn buồn ngủ kéo mình vào giấc mộng.

"__B-ko đó, chắc đang giận lắm đây".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I (tiếp theo)

Trò trốn tìm cô độc II

--Ham muốn ngây thơ--

Sau giờ học, trong khi các bạn cùng lớp tham gia hoạt động CLB hoặc làm những việc khác, tôi không về nhà mà lại đi tới một nơi hoàn toàn vắng người.

Từ hành lang tầng 1 đi ngang qua sân sau, năm hơi chếch một chút là dãy phòng học cũ.

Đó là một khu nhà bằng gỗ hai tầng đã có tuổi đời khá cao, bởi vậy nên hầu như không còn được sử dụng nữa.

Mở cánh cửa phòng học nhạc cũ nằm trên tầng 2, đập vào mắt tôi là những gương mặt đã quá quen thuộc.

"... Chào".

Làm ra vẻ mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình, tôi để cặp xuống một cái bàn.

Đằng xa vọng lại những tiếng ồn ào từ các CLB thể thao.

"Chào cái gì mà chào!... Tôi chả quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện

của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Người đang đi về phía này và ném cho tôi một cái nhìn sắc lạnh, trên gương mặt đang cố gắng kiềm chế sự tức giận chính là nữ sinh đẹp nhất trường, B-ko.

Bình thường cô ta là một học sinh ưu tú với tính cách hoạt bát và hoà đồng với tất cả mọi người, thế nhưng, khi bước vào căn phòng này, cô ta lại trở thành một người khác hẳn.

"Này không có lửa làm sao có khói? Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo cậu thôi đi...".

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Trước khi B-ko kịp túm lấy cổ áo tôi, một giọng nói vui vẻ đột nhiên xen vào.

Mái tóc dài, thân hình mảnh mai. Cô ta, cũng giống như tôi, tạo cho người khác ấn tượng rằng mình là một người rất "Bi Quan".

__Tên của cô ta là D-ne.

Là một trong những thành viên của nhóm chúng tôi.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thể tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi ấy chứ?".

Khác hẳn với nụ cười đầy ngây thơ của mình, D-ne thốt ra một câu nói cực kì mang tính sát thương.

Trước câu nói ấy, B-ko đành thở dài bất lực và quay trở lại chỗ ngồi ban nãy.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ".

"Im đi".

Người từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi ngoài quan sát cuộc nói chuyện của chúng tôi với một nụ cười trên môi, C-ta, đột nhiên quyết định tham gia vào câu chuyện.

Mái tóc mềm hơi nhạt màu và đôi mắt sụp xuống đầy vẻ thân thiện.

Mang theo ngoại hình của một anh chàng đẹp trai là vậy, cậu ta là loại người rất giỏi trong việc trêu chọc người khác.

"Đến cả A-ya cũng không đến mức bịa ra những câu chuyện vô nghĩa chẳng có mục đích gì đâu chứ?".

"Phải đấy. Tớ cũng thấy nó rất phù hợp với hoạt động của nhóm chúng ta đó chứ".

"Hoạt động nhóm... Tớ không nghĩ là nó nghiêm trọng đến mức đấy đâu".

Phải, nhìn thoáng qua thì chúng tôi có vẻ là một nhóm những người riêng biệt, chẳng có tổ chức, cũng chẳng liên quan gì đến nhau, thế nhưng, chúng tôi có một điểm chung.

__Đó là, tất cả chúng tôi đều thích những tin đồn.

Nói là tin đồn nhưng phần lớn trong số chúng đều là những lời đồn đại ma quái và những câu chuyện truyền thuyết đô thị.

Giống như chuyện về "Người đàn bà rách miệng"(1) hay "Con chó mặt người"(2)...

(1): "Kuchisake Onna".

(2): "Jinmenken": Các truyền thuyết ma quỷ ở Nhật Bản.

Bởi vậy nên chúng tôi đã quyết định tụ họp trong dãy phòng học cũ này để kể cho nhau về những tin đồn mình nghe được.

Không phải câu lạc bộ hay nhóm gì cả, chỉ đơn giản là tụ tập với nhau và nói chuyện.

Chúng tôi cũng chẳng quy định ngày cụ thể để họp, thậm chí còn không làm việc này một cách thường xuyên.

Người khác có thể cho rằng nếu chẳng thân thiết gì mà tụ tập lại với nhau thì thật là quái dị, thế nhưng, đối với tôi, chả có điều gì khác cần quan tâm ngoài việc tôi cảm thấy thoải mái khi ở đây.

"... Mà này, dạo gần đây có một việc khiến tớ phải suy nghĩ rất nhiều".

Tôi đột nhiên cắt ngang câu chuyện.

"Không biết có phải chỉ là cảm giác của tớ không, hay là nó có thể là một hiện tượng kì lạ nào đó nhưng mà..."

"... Hiện tượng kì lạ?"

B-ko rời khỏi chiếc ghế mà cô ta đang ngồi và chuyển sang chỗ đối diện với tôi.

"Đúng vậy... Gần đây khi tỉnh dậy vào buổi sáng, lúc nào tớ cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình".

"Không phải là... người nhà cậu hay sao?"

"Ừm, vì bố mẹ tớ đều ra ngoài từ sớm rồi".

"Vậy thì, có khi là ai đó nhìn từ ngoài vào thì sao?"

"Cũng không phải như vậy, mà tớ cảm nhận được ánh nhìn từ đằng sau. Khi tớ đầu quay lại thì chẳng thấy ai cả, hơn nữa việc này đã xảy ra nhiều lần rồi".

"... Hừm".

__Đây thực chất chính là một câu chuyện có thật.

Và việc mà các thành viên trong nhóm chúng tôi không hề nghi ngờ rằng đây là một lời nói dối cũng chính là điểm tốt của họ.

B-ko, người mà lúc trước bị tôi dựng chuyện và tung tin đồn thất thiệt, giờ cũng đang suy nghĩ về chuyện này một cách hết sức nghiêm túc.

Xét cho cùng, tất cả mọi người ở đây đều là những người rất biết thương thức các tin đồn.

Mà không, cũng có thể đơn giản chỉ là do chúng tôi có quá nhiều thời gian rảnh rỗi...

"Có phải là Zashiki-warashi (3) hay thứ gì đó tương tự không...?".

"Nếu là Mearry-san (4) thì sẽ phải có cuộc điện thoại nào đó nhỉ?".

(3) Zashiki-warashi: một yêu quái của Nhật dưới hình dạng một bé gái khoảng 5, 6 tuổi, thường hay trú ngụ trong các ngôi nhà và đem lại may mắn cho chủ của ngôi nhà đó.

(4) Mearry-san: truyền thuyết đô thị của Nhật kể về một con búp bê tên là Mearry bị cô chủ vứt đi trong lúc chuyển nhà. Đêm đó, cô chủ liên tiếp nhận được những cuộc gọi "Tôi là Mearry-san, tôi đang nằm trong bãi rác..."; "Tôi đang ở ven đường"... và cuộc gọi cuối: "Tôi đang ở ngay sau lưng cô".

"Gần đây hình như Mearry-san cũng dùng các trang mạng xã hội hay sao đó".

"Ừm...".

Tôi hít một hơi, và tiếp tục câu chuyện.

"Còn một điều nữa tớ đang để ý đến".

"Gì vậy?".

"Trước kia bọn mình đã từng chơi trò Kokkuri-san đúng không? Tớ với B-ko và C-ta...".

"Ừ...".

"__Ngày hôm sau, tớ bắt đầu cảm thấy như mình đang bị người khác theo dõi... Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc'...".

"...".

"...".

"...".

"...".

Im lặng kéo dài.

Mỗi người chúng tôi đều chìm vào suy nghĩ của riêng mình, dường như không biết phải nói gì.

Đó là bởi "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" hiện đang là vấn đề đau đầu nhất đối với chúng tôi, cũng là do tính chất kì bí của câu chuyện.

"Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Đây là một câu chuyện thuộc thể loại "Chuyện ma học đường".

Nó không thể được tìm thấy trên bất kì trang web nào mà chỉ được truyền miệng trong trường học... Một lời đồn thực sự.

Theo những gì được kể lại, ở đây đó trong ngôi trường này giấu vật có tên là "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" và "Cuốn sách của Sự Kết thúc" thì lời đồn sẽ trở thành sự thật.

Nếu câu chuyện này chỉ là một tin đồn thôi thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Thế nhưng, có lí do khiến nó trở nên đặc biệt đối với

chúng tôi hơn tất cả các tin đồn khác.

__Có vẻ như sự tồn tại của cuốn sách và chiếc thẻ đó là có thật.

*

Đúng mười năm về trước, chính vào thời điểm mà dãy phòng học cũ này bắt đầu bị đóng cửa, ở trong trường xảy ra một vụ giết người hàng loạt không thể lý giải.

Vào lúc bấy giờ, vụ việc này thậm chí còn được đăng tải trên mặt báo.

Chúng tôi đã hỏi tất cả các giáo viên trong trường nhưng lần nào cũng chỉ nhận được những câu trả lời đầy mơ hồ.

Vậy nhưng, đây là một câu chuyện được phổ biến trong trường mà bất cứ học sinh nào cũng đã từng nghe qua một lần.

Tại sao một chuyện xảy ra từ rất lâu về trước như vậy mà hầu hết các học sinh trong trường đều biết đến? Đó hẳn nhiên là vì câu chuyện đã được lưu truyền từ năm này qua năm khác dưới dạng một câu chuyện ma học đường

__Vụ việc xảy ra vào năm đó, có khả năng là do những người đó đã có được "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Vì lí do như vậy nên câu chuyện về "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" thường được kể lại kèm theo vụ việc xảy ra mười năm về trước.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ việc chúng tôi yêu thích những lời đồn cũng là do được học trong một môi trường như vậy.

Dù thế nào thì, một trong những mục đích của chúng tôi chính là giải đáp được bí ẩn đằng sau "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Trong lúc đang tìm kiếm, vào một tuần trước, chúng tôi tìm được một cuốn sổ ở dãy phòng học cũ của trường. Có lẽ đó là một cuốn nhật ký trao đổi giữa các học sinh đã từng học trong dãy phòng học cũ này.

Khi đọc những nội dung viết trong cuốn sổ ấy, chúng tôi đã phát hiện ra một điều.

__Đây chính là cuốn nhật ký trao đổi của những người đã chết mười năm trước.

Bọn họ, cũng giống chúng tôi, là một nhóm học sinh thích thu thập các tin đồn.

Đứng trước câu chuyện đồn đại khác hẳn với các tin đồn ở trường hiện nay, một cảm giác phấn khích chưa từng có dâng trào trong tôi.

Và hơn cả thế, trong cuốn sổ này còn ghi chép lại về phương thức để có được "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Phải chơi trò Kokkuri-san "dựa trên một số luật nhất định" và trên thực tế, những chủ nhân của cuốn sổ đã thực hiện thành công phương pháp này.

Các trang nhật ký của những ngày tiếp theo đã bị xé nát nên chúng tôi không rõ có việc gì xảy ra sau đó, nhưng hẳn nhiên cuốn sổ này đã chứng minh rằng truyền thuyết về "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" là có thật.

"... Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

"Thất bại là...".

"Chưa ai trong chúng ta có được 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc' phải không nào?".

"... Đúng là chúng ta chưa làm đúng theo luật chơi nhưng mà... nhưng mà...".

Phòng học lại một lần nữa bị báo trùm bởi một bầu không khí nặng nề.

Hắn mọi người đều hiểu được những gì tôi sắp sửa nói ra.

"... Hãy làm lại một lần nữa đi!".

Phải, cuối cùng tôi cũng nói ra rồi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về tôi.

Và nếu tôi không nhầm lẫn về những gì mình đang thấy, thì tất cả những ánh mắt kia đều không thể giấu nổi vẻ háo hức mong chờ.

*

Và như thế, chúng tôi lại một lần nữa bắt đầu trò chơi "Kokkuri -san".

Cách chơi cũng không có gì khác lắm so với trò "Kokkuri-san" thông thường.

Ngay chính giữa một tờ giấy khổ A3 vẽ hình một cánh cổng Torri(5), hai bên trái phải cánh cổng lần lượt ghi các chữ "Đúng" và "Sai". Ở dưới đó, ghi "a i u e o, ka ki ku ke ko..."(6) tổng cộng 50 chữ theo chiều từ trái sang phải và viết thêm các số từ một đến mười.

(5) Cổng Torri: Cổng đền thờ đạo Shinto.

(6) Bảng chữ cái Hiragana trong tiếng Nhật.

Chúng tôi quyết định sử dụng đồng mười yên của tôi cho trò chơi.

Đầu tiên, tất cả mọi người đặt ngón trỏ mình lên đồng xu mười yên, bởi vì chúng tôi có nhiều người nên làm việc này có chút khó khăn.

Đóng hết rèm cửa lại, làm cho căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, dưới ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc ti-vi đang bật, trò chơi được bắt đầu.

"Kokkuri-san, Kokkuri-san, nếu ngài đang ở đây xin hãy đi chuyển tới chữ 'Đúng'".

Đồng xu liên từ từ chuyển vị trí sang chữ "Đúng".

Đến bước này mọi việc vẫn xảy ra giống như lần trước.

Lần trước, do quá sợ hãi, chúng tôi không dám tiếp tục nữa mà kết thúc trò chơi ngay tại đó.

"Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về cổng".

Đồng xu lại từ từ quay trở về chỗ chiếc cổng Torii.

"Kể từ bây giờ, từng người một sẽ đưa ra câu hỏi. Trước tiên ai sẽ hỏi về tó?"

"... Vậy thì, bữa tối hôm qua của A-ya có thịt phải không?"

"... Câu hỏi kiểu gì thế?"

"... Tại vì đột nhiên bị bảo phải đưa ra câu hỏi mà".

"A, nó chuyển động rồi này!".

"Là 'Đúng'... Hôm qua cậu đã ăn gì vậy?"

"Là hăm-bơ-gơ, nhưng mà..."

"Vậy thì đúng rồi... Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về công".

"Tiếp theo là B-ko nhỉ?... B-ko đã thích người nào chưa?"

"Đ... Đợi đã, cậu hỏi cái gì thế hả?"

"Thôi nào, B-ko, bình tĩnh lại đi, nếu không là không được đâu đấy!"

"Là 'Đúng' à... Hừm..."

"Khoan đã A-ya! Cậu chính là người hỏi mà có thái độ gì thế hả?"

"Sau khi nghĩ kỹ lại thì tôi thấy cũng không có hứng thú gì lắm thôi... A, Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về công".

"...!! T... Tiếp theo là D-ne đó!"

— Và cứ như vậy, trò chơi Kokkuri-san được tiếp tục.

Tuy nhiên, có vẻ như chúng tôi lại thất bại một lần nữa.

Thất bại theo cách khủng khiếp nhất.

Bởi nó đã khiến chúng tôi bị cuốn vào trò chơi ấy.

Trò chơi khủng khiếp mang tên "Trò chơi của Sự Kết thúc"...

*

Ngày hôm sau, do thiếu ngủ mà tôi trưng ra một vẻ mặt còn khó coi hơn cả ngày thường.

Liệu có phải do chúng tôi đã làm "việc đó" vào hôm qua? Sau khi về nhà, cảm giác bị theo dõi của tôi thậm chí còn tệ hơn trước.

Tôi lập tức chạy về phòng, cuộn mình lại núp kín vào trong chăn, tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại đang hiển thị tình trạng ngoài vùng phủ sóng trong khi thân thể thì run lên từng chập. Thế nhưng điều đó lại khiến ánh mắt kia càng trở nên rõ ràng hơn, tôi bèn ra khỏi chăn để kiểm tra xung quanh phòng, bật ti-vi lên rồi lại tắt đi và cứ lặp đi lặp lại những hành động như thế.

__Trước khi tôi kịp nhận ra thì buổi sáng đã đến từ lúc nào.

"Này! A-ya!".

Âm thanh đầu tiên tôi nghe thấy khi bước vào chỗ tủ để giày vẫn là một giọng nói quá mức vui vẻ như thường lệ.

Dám chắc là cậu ta lại định bám lấy tôi rồi bắt tôi trả lời mấy câu hỏi của cậu ta, thế nhưng hôm nay tôi hoàn toàn không có tâm trạng để làm việc đó.

"... Gì thế? Hôm nay tớ cảm thấy...".

"__Hừm? Cái gì đây?".

Một phong thư đột nhiên rơi ra từ tủ để giày của tôi.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, tôi liền nhận ra vật này hẳn nhiên không phải thứ tốt đẹp gì.

Cậu ta nhặt phong thư lên. Thế nhưng, tôi đã không giành lại nó ngay lập tức.

"Ồ! Không lẽ thứ này chính là... cái đó? Có phải một bức thư tình không đó!?".

"... Này!".

"Hử? Từ ai đây nhi?".

"Dừng lại đi...".

"Được mà, nhi? Chỉ cho mình tở xem một chút thôi, đi? Đi?".

Tôi có chút phân vân, nhưng cuối cùng, vẫn là những lời đó thốt ra từ miệng tôi.

"... Đành vậy nhi... Vậy thì đừng-kể-cho-ai-biết đây nhé!".

Nghe vậy, cậu ta liền vui vẻ mở thư ra xem, thế nhưng khi đọc bức thư ấy, khuôn mặt cậu ta đột nhiên trở nên nhăn nhó, sau đó liền buông ra một câu:

".....
..... Cái gì thế này?".

"__A!".

Tôi không lý giải nổi biểu cảm và câu nói nói ấy của cậu ta tại sao mà có, chỉ có điều, lúc đó vẻ mặt cậu ta thực sự rất bàng hoàng.

Vừa lẩm bẫm gì đó trong miệng, cậu ta trả lại bức thư cho tôi rồi lao đảo rời đi, cứ như thể vừa bị hút hết sức sống.

"... N,này...".

__Sau đó, vào giờ nghỉ trưa, vụ việc đó đã xảy ra.

*

Vừa về đến nhà, tôi lập tức khoá mình lại trong phòng.

Trường học sẽ bị đóng cửa trong cả tuần tiếp theo, nhưng kể cả không phải vậy đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng có tâm trí đâu mà để mà tiếp tục đi học.

Bố mẹ tôi cũng chỉ đơn giản coi cái chết của cậu bạn cùng lớp đó là một vụ việc đáng tiếc xảy ra, và mặc dù rất lo lắng khi tôi không chịu ra khỏi phòng của mình, họ vẫn quyết định không can thiệp quá nhiều vào chuyện này.

Liên tiếp mấy ngày nữa trôi qua nhưng tôi vẫn tiếp tục nhốt mình trong phòng, tự hỏi rồi tự trả lời, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Có phải chính tôi là người đã giết chết cậu ta?

... Việc kinh khủng như vậy rốt cuộc là do ai...?!

__Cạch.

Một tiếng động lạnh lẽo vang vọng khắp căn phòng.

Tôi lập tức đảo mắt nhìn ra xung quanh.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một cuốn sách mà tôi chưa từng thấy trước đó.

"Cuốn s...".

Khoảng khắc khi nhận ra vật đó, mặt tôi cắt không còn một giọt máu.

Vài từ vừa được bật ra lại bị nuốt trở lại, sợ rằng ai đó sẽ nghe được, tôi bịt chặt lấy miệng, cố gắng giữ im lặng hết sức có thể.

Cảm giác cứ như thể cơ thể này không còn là của mình nữa.

Một chiếc thẻ kẹp sách in hình mèo đen kẹp trong một cuốn sách bìa cũng toàn một màu đen tuyền...

Không thể nhầm lẫn được. Đó chính là "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

"__Chúng thực sự tồn tại".

Giả như tôi có thể thấy được vẻ mặt của chính mình vào lúc đó, không biết thứ đập vào mắt tôi sẽ là loại biểu cảm kì quái đến mức nào nhỉ? Trước khi sự phấn khích kịp bao trùm lấy toàn bộ cơ thể, khuôn mặt của cậu bạn đã chết và bầu không khí trong dãy phòng học cũ lướt qua tâm trí tôi. Đột nhiên, như bị một thứ gì đó kích thích, tôi cuộn kín mình vào trong chăn, mở điện thoại di động lên.

"Phải bình tĩnh... Bình tĩnh... Bình tĩnh... Bình tĩnh...".

Quên luôn cả nỗi lo sợ bị người khác phát hiện, và dù cho não bộ tôi rơi vào trạng thái ảo giác Gestaltzerfall(7), để trấn an bản thân mình, tôi bắt đầu chuyên chú gõ một tin nhắn.

(7) Gestaltzerfall: hiện tượng ảo giác gây ra do mệt mỏi hay căng thẳng khiến khả năng nhận biết bị giảm sút.

Cứ như vậy, cứ như vậy... chuyên chú gõ.

Những tin nhắn mang theo cảm xúc của tôi được lưu lại ở mục thư nháp, không nhằm để gửi cho bất cứ ai. Bởi vì đây là việc làm thường xuyên của tôi, dung lượng thư nháp rất nhanh chóng bị lấp đầy.

__Không biết đã bao lâu trôi qua rồi nhỉ?

Hình như tôi đã ngủ quên mất thì phải?

Cảm giác này kì quặc đến mức chính tôi cũng không thể lí giải nổi.

Tiếp tục giữ im lặng, tôi nghe thấy tiếng mưa vọng vào trong căn phòng.

Và mặc dù không có tiếng sấm, từ trong chăn tôi vẫn có thể thấy được vài ánh chớp loé lên.

Đã gần cuối mùa mưa.

Khi những tiếng mưa rào buồn bã kéo dài này ngừng hẳn, mùa hè sẽ bắt đầu.

Liệu có phải tất cả chỉ là một giấc mơ?

Vừa lắng nghe tiếng mưa rơi, tôi vừa có suy nghĩ như vậy.

Thả lỏng thân thể, tôi nhẹ nhàng chui ra khỏi tấm chăn nặng nề đang bao xung quanh mình.

"Hãy...".

Tôi thở dài một tiếng thật to đủ để bản thân mình nghe được . Mà cũng có thể đây chính là tiếng thở phào nhẹ nhõm cũng nên.

"XXXXXX"

Cơ thể của tôi lại một lần nữa trở nên cứng đờ.

Hiện tượng này tôi đã từng đọc được trên mạng.

Mặc dù đã có nhân chứng kể lại nhưng khi hỏi đài truyền hình thì nhận được câu trả lời là họ không hề biết gì về việc lên sóng một bản tin đặc biệt cả.

Đó là một bản tin công bố danh sách những người đã mất vào ngày hôm đó và những người sẽ trở thành nạn nhân vào ngày tiếp theo.

Thứ mà tôi tưởng là tiếng mưa lại chính là tiếng ồn phát ra từ ti-vi.

Và thứ mà tôi tưởng là ánh chớp thực ra lại chính là ánh sáng của màn hình ti-vi.

Tôi đã tưởng rằng đó chỉ là một lời đồn.

Rằng nó chỉ là một trong vô số các câu truyện truyền thuyết đô thị...

Mà tôi, từ trước đến giờ, chưa từng tin vào bất cứ thứ gì trong số đó...

"XXXXXX"

"Xin chào quý vị. Đây là một bản tin đặc biệt. Chúng tôi sẽ công bố danh sách những nạn nhân tính cho tới thời điểm hiện tại".

"Người hôm nay vừa đi vừa nhìn vào điện thoại".

"Người nuôi chó trong căn phòng của mình vì quá cô đơn".

"Người đạt được một nghìn bước trên máy đếm bước đi bộ".

"Người nhìn trộm thư từ của người khác".

"Tiếp theo, chúng tôi sẽ công bố danh sách những nạn nhân của ngày mai".

"Người trực tiếp truyền đạt với chính bản thân anh ta về những điều khiến anh ta lo lắng".

"Người lờ đi mệnh lệnh được đưa ra".

"Người trốn học đi chơi một mình".

"__Người đang tái mặt vào lúc này".

"Nạn nhân của ngày mai sẽ là những ngày này. Cầu chúc cho niềm hạnh phúc của quý vị ở thế giới bên kia... Chúc ngủ ngon!"

Giọng nói máy móc đầy vô cảm của phát thanh viên vang vọng trong căn phòng chật hẹp.

Tôi có cảm giác hình như mình đã nghe thấy nó ở đâu rồi.

Chất giọng đầy lãnh đạm ấy giờ lọt vào tai tôi trở thành một âm thanh vô cùng tàn nhẫn.

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Các trang giấy của "Cuốn sách của Sự Kết thúc" bị thổi bay phát ra âm thanh loạt xoạt, rồi dừng lại ở đúng trang có kẹp chiếc "Thẻ đánh dấu của Sự Kết thúc".

__Trò trốn tìm một người

Người thực hiện: A-ya__

Đến lúc đó tôi mới chợt nhận ra rằng thời hạn một tuần kể từ khi nhận được lá thư kia sắp kết thúc.

__Quả là thú vị. Vậy thì làm thôi, nếu thực hiện được nó, tôi sẽ không chết đâu.

Tôi lấy ra lá thư đã được giấu kỹ trong góc cặp sách, bắt đầu thực hiện theo đúng những gì đã viết trong đó.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I (tiếp theo)

Trò trốn tìm cô độc III

-Re: Trò trốn tìm một người, bắt đầu-

Trong lá thư có ghi lại luật chơi của trò trốn tìm một người.

Đầu tiên, cần phải có một con thú bông đầy đủ tay chân. Tôi quyết định sẽ sử dụng con thú bông hồi nhỏ được tặng. Con thú bông không biết vì lẽ gì mà tôi lại không thể vứt bỏ.

Cũng không hẳn vì yêu thích... Nói đúng hơn, tôi sợ phải vứt nó đi nên phải giữ nó đến tận bây giờ.

Tiếp đến là gạo.

Tôi bước xuống bếp và nhìn thấy bữa tối được chuẩn bị sẵn đặt bên cạnh một tờ ghi chú.

Bây giờ là 3 giờ sáng. Có vẻ như bố mẹ tôi đã ngủ qua đêm ở một nơi khác nên giờ trong nhà chẳng còn ai cả.

Lại một lần nữa, tôi cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm từ phía sau.

Một ánh nhìn đầy chân thật và mãnh liệt, hơn hẳn so với thường ngày.

"... Lại nữa à".

Mặc dù vậy, tôi vẫn tiếp tục pha một cốc nước muối rồi đi lên phòng của bố mẹ tôi.

Kế đó, kim và một cuộn chỉ đỏ, kéo và dao rọc giấy cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Tiếp theo là các bước chuẩn bị trước khi tiến hành trò chơi.

Rạch phần bụng của con thú bông rồi lấy bớt bông ra.

Tôi làm việc này không chút chần chừ với một vẻ mặt lạnh lùng.

"Trên ti-vi trước đây cũng có chiếu một bộ phim hay một chương trình gì đó về các bà nội trợ chuyên cắt xác người ra thành nhiều mảnh, biểu cảm của họ khi đó hẳn cũng giống như mình bây giờ nhỉ?". Vừa làm, tôi vừa nhớ đến một chuyện không liên quan như vậy.

Sau đó, tôi nhồi gạo và móng tay của mình thế vào phần bông đã lấy ra, rồi khâu nó lại một cách vụng về.

Cả tay, chân và miệng cũng phải được khâu liền lại bằng chỉ đỏ. Sau khi đã hoàn thành, vẻ ngoài của con thú đã trở nên vô cùng rợn người.

"Trông cứ như là mạch máu vậy".

Lầm bầm một mình những từ ấy, tôi mang cốc nước muối đi đến góc tủ tường. Trong chỗ trốn của mình nhất định phải có thứ này.

"Còn lại là, tên của con thú à...?".

Sau một hồi suy nghĩ, tôi quyết định đặt cho con thú cái tên của cậu-ta.

"... Vậy thì, bắt đầu thôi".

Đèn trong nhà đã được tắt hết, tất cả rèm cửa đều được đóng lại, chỉ có duy nhất ti-vi vẫn còn hoạt động.

Tôi cầm chặt chiếc điện thoại di động và nhét nó sâu vào trong túi.

"Người đầu tiên làm quý là A-ya. Người đầu tiên làm quý là A-ya. Người đầu tiên làm quý là A-ya__".

Vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, tôi hô to ba lần để bắt đầu, bước đến phòng tắm và dìm con thỏ vào chiếc bồn đầy nước.

Mặt nước phản chiếu vài tia sáng yếu ớt trong bóng tối, làm biến dạng biểu cảm đầy sống động trên gương mặt con thỏ.

Đột nhiên tôi cảm thấy có chút ớn lạnh.

Và mặc dù vẫn có cảm giác được ánh nhìn chăm chăm vào mình như mọi khi, tôi đã chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến nó nữa.

Quay trở lại trong bếp, lấy con dao rọc giấy đã được chuẩn bị sẵn, tôi nhắm mắt lại và đếm đến mười.

"Đã xong chưa?".

Tôi hỏi và bước đến phòng tắm, mở chiếc bồn tắm ra rồi cầm con thỏ lên.

__Đâm vào bụng nó.

"Tiếp theo đến lượt xxx làm quý. Tiếp theo đến lượt xxx làm quý. Tiếp theo đến lượt xxx làm quý...".

Dứt lời, một lần nữa tôi quay về phòng bếp, để lại con dao rọc giấy ướt nước rồi đi tới căn phòng có chiếc tủ tường nơi tôi đặt cốc nước muối.

Sau khi đã ổn định trong góc tủ tường, tôi bắt đầu suy nghĩ về rất nhiều việc.

__Rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì?

__Ai là kẻ phản bội trong chúng tôi? Đáng lẽ ra trò chơi này chưa thể được bắt đầu mới phải. Vậy thì tại sao? Chúng tôi đã làm sai chỗ nào? Trò chơi này, rốt cuộc, rốt cuộc là tại sao...?!

Một khoảng thời gian dài trôi qua, có lẽ đã đến lúc, tôi chuẩn bị ngậm nước muối trong miệng rồi đi tìm con thỏ.

Vậy nhưng, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng động đáng lẽ ra không thể có vào lúc này.

Cót két. Cót két.

Ngoài hành lang, tiếng bước chân vang lên.

Chắc chắn là hành lang không có ai, vậy mà...Tại sao?

Tôi cố nín thở, cố gắng núp mình thật kĩ.

Có vẻ như tiếng bước chân càng ngày càng tới gần.

Cót két. Cót két. Tí tách. Tí tách.

Có tiếng của một thứ gì đó đang nhỏ giọt xuống.

Bị chặt lấy hai tai, tôi run lẩy bẩy, cố gắng chờ cho tới khi thứ kia đi xa dần.

Kể từ lúc đó, đã bao lâu trôi qua rồi nhỉ?

Cảm giác như thể đã vài tiếng trôi qua, thế nhưng cúng có thể chỉ mới được vài giây mà thôi.

Rụt rè nhòm ra ngoài căn phòng qua khe hở giữa hai cánh cửa của chiếc tủ tường, tôi chợt nhìn thấy một thứ đáng lẽ ra không nên có ở đó.

"__Tại sao cậu lại...!?"

"__Tìm thấy rồi nhé!"

Kể từ giây phút đó, kí ức của tôi bỗng trở thành từng đoạn hồi tưởng rời rạc không một tiếng động, cứ như thể đang xem một kênh truyền hình bị mất tiếng vậy.

Tôi cố gắng ngồi dậy nhặt lấy chiếc kéo rơi trong phòng nhưng rồi bị đá và cách tay bị giẫm lên.

"Vô ích thôi". "xxxxx".

Những lời nói lạnh lùng được buông ra.

Tại sao? Vì lẽ gì mà lại...?

Cậu, không lẽ cậu chính là hung thủ...!

Giống như những gì tôi đã làm với con thỏ bông trước đó, cậu ta giờ con dao rọc giấy lên cao.

__Xoẹt.

Thật kì lạ, ấy thế mà tôi vẫn có thể vừa bình tĩnh suy nghĩ về việc mình đã không hét lên, vừa nắm chặt lấy chiếc điện thoại di động trong khi ý thức dần dần mất đi. Sau đó, như thường lệ, tôi mở giao diện thư điện tử lên.

"Hả? Cái gì?".

"Tớ không nghe thấy cậu?".

A, vậy là, cho tới phút cuối cùng, giọng nói của tôi vẫn không thể đến được nơi ấy, mang theo cảm giác thỏa mãn kì lạ ấy, ý thức của tôi.....biến mất.

"Sau đây là mục điểm tin.

Hôm nay, tại thành phố XX, thi thể của một nam sinh đã được phát hiện.

Nam sinh này đã bị đâm nhiều nhát dao lên cơ thể ở trong phòng của mình và chết trong tình trạng tay vẫn nắm chặt điện thoại di động.

Nạn nhân lần này học cùng lớp với nạn nhân của vụ giết người bí ẩn cách đây vài ngày ở cùng một thành phố, rất có thể hai vụ này có cùng một thủ phạm, hiện cảnh sát đang tiến hành điều tra vụ việc__".

"__Tiếp theo sẽ đến lượt người".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II: Cảnh báo về kẻ giả mạo

Cảnh báo về kẻ giả mạo I

- Tin đồn của một ngày nọ -

__Tôi là một người hoàn hảo.

"B-ko dễ thương thật đó nhỉ!"

"Phong cách rất giống các thần tượng nữa chứ".

"Khuôn mặt đẹp, tính cách cũng tốt... Tớ thật ghen tị với cậu đấy".

"A... Làm gì đến mức như vậy".

"Có đến mức như vậy đó!".

"Khả năng vận động cũng tốt nữa! Cậu không tham gia CLB đúng là phí phạm mà".

"Ừm... Hoàn toàn không được bằng mấy người ở trong CLB đâu".

"Không có chuyện không bằng đâu mà. Hơn thế nữa, cậu còn rất được bọn con trai yêu thích nữa chứ".

"Phải đó!! Nhưng mà nếu đối tượng là B-ko thì tớ cũng hiểu mà".

"Nếu tớ mà là con trai thì thế nào tớ cũng sẽ tỏ tình với cậu ấy cho xem".

"A ha ha".

"Vậy, vậy cậu chưa hẹn hò với ai cũng chưa từng thích người nào sao?".

"Ừm... Vì tớ không rành lắm về mặt này đâu mà!".

"Ế! Chán vậy!".

"Cơ mà, thật lòng mà nói chắc cũng chẳng có mấy ai xứng đáng để hẹn hò với người như B-ko đâu".

"Cũng đúng đó".

"Dù sao thì, nếu cậu có thích ai rồi thì phải báo cho chúng tớ biết đấy nha! Nhất định đấy!".

"Ừ. Được thôi".

"Hứa như vậy đấy nhé".

"Nhất định nhé!".

"A, ôi không, vào giờ học mất rồi".

—Đúng vậy, tôi là một người hoàn hảo.

Một "kẻ giả mạo" hoàn hảo.

Con người, ai cũng mang trên mình những "chiếc mặt nạ".

Ví dụ như khi trò chuyện với bạn cùng lớp, trò chuyện với giáo viên, trò chuyện với gia đình... Mỗi lần đều phải thay đổi những vẻ mặt khác

nhau.

Thế nhưng, chiếc mặt nạ mà tôi tự tạo ra cho mình thậm chí còn kiên cố và hoàn hảo hơn so với bất kì ai khác.

Giờ nhớ lại thì, có lẽ một trong những nguyên do khiến tôi trở nên như vậy là bởi những lần chuyển nhà thường xuyên do công việc của bố mẹ.

Cũng chẳng hề quá đáng nếu nói rằng tôi phải cố gắng để không gây thù chuốc oán với người khác...

Làm thế nào để được người khác yêu quý, và làm thế nào để không có thêm nhiều kẻ địch?... Kể từ khi còn rất nhỏ, tôi đã luôn luôn suy nghĩ về những điều như vậy.

Cứ như thế tôi trở thành một con người hoàn hảo như bây giờ.

... Vậy nhưng, con người đó lại không phải là "tôi".

Phần tôi được mọi người khen ngợi, ngưỡng mộ, được tin cậy, yêu quý, thậm chí được người khác tỏ tình đều hoàn toàn khác xa với tôi thực sự.

Một con người xảo huyệt, thường xuyên không kiềm chế được cảm xúc của bản thân mình.

Đó mới thực sự là tính cách của tôi.

"Sẽ chẳng ai biết được con người thật của mình cả".

Thế nhưng, chẳng hiểu từ khi nào, càng có nhiều người xung quanh tôi thì tôi lại càng cảm thấy cô độc.

Tôi bắt đầu lo lắng về khoảng cách ngày càng chênh lệch giữa cái tôi thật và cái tôi được mọi người yêu quý nhưng kể cả như vậy đi chẳng nữa,

những thói quen được tích lũy trong mười mấy năm nay đã dần bám rễ sâu vào tiềm thức của tôi, khó có thể thay đổi. Và cứ như vậy, tôi lại bắt đầu cuộc sống trung học của mình theo đúng trình tự những gì đã xảy ra từ trước đến giờ.

__Vậy nhưng, vào một ngày nọ, đột nhiên xảy ra một chuyện bất thường trong chuỗi trình tự đó.

Xuất hiện một "tin đồn" rất nhỏ, rất nhỏ được mọi người trong lớp rỉ tai nhau.

"Hình như thời cấp hai B-ko đã từng là một Gyarū(1) thì phải".

Thật là một tin đồn ngớ ngẩn.

Những người bạn học cùng trường cấp hai với tôi đã ngay lập tức phủ định điều đó, nhưng tin đồn vẫn lan truyền nhanh chóng một cách dị thường.

Điều này làm tôi cảm thấy tức giận hơn bao giờ hết.

Tôi chắc chắn sẽ không để cho chiếc mặt nạ kiên cố tôi cất công xây dựng bị phá hủy như thế.

(1) Gyarū: Xu hướng thời trang nữ giới bắt nguồn từ những năm 70 ở Nhật Bản, thường dùng để chỉ các cô gái, nhuộm tóc làm móng và trang điểm rất đậm.

Chắc chắn sẽ không để "kẻ giả mạo" mà tôi phải đánh đổi cả bản thân mình tạo ra bị lật tẩy như vậy đâu!

__Tôi phải tìm cho ra kẻ đã gây ra chuyện này.

Vừa phải giả vờ như hoàn toàn không quan tâm đến tin đồn đó, tôi vừa bắt đầu đi tìm nguồn gốc xuất phát của nó.

"Quả là một câu chuyện kì lạ nhỉ? Nhưng mà, cậu nghe thấy nó từ ai vậy?".

Đáp lại câu hỏi này, mọi người đều đưa ra những câu trả lời không rõ ràng.

"Bằng cách nào đó thôi", "Tớ nghe đồn thế" - toàn những câu trả lời kiểu như vậy.

Việc tìm ra thủ phạm còn khó khăn hơn tôi tưởng. Vài ngày đã trôi qua mà tôi vẫn chưa thu được kết quả gì cả.

Tuy nhiên, vào một ngày nọ, trên đường đi tới bãi thu gom rác ở phía sau trường, tôi đã bắt gặp một người.

Mùi hôi thối từ bãi rác làm tôi quyết định quay trở lại lớp, nhưng ngay lập tức, tôi để ý được một điều gì đó toát ra từ phía người kia.

__Linh cảm mách đã bảo tôi rằng, người này chính là thủ phạm.

"... Này, cậu chờ một chút".

"Hửm? Có chuyện gì vậy? B-ko?".

"... À... Ủm... Đây là lần đầu chúng ta gặp nhau.. phải không?".

"À, đúng là như vậy. À mà không, không thể có chuyện tớ chưa từng nghe qua về một người nổi tiếng như cậu được nhỉ? Ha ha... Tớ là A-ya, rất vui được biết cậu".

Không thể sai được. Chính là cậu ta.

Cảm giác này rõ ràng đến mức tôi cảm thấy không cần thiết phải giả vờ làm gì nữa rồi.

"Tại sao cậu lại làm thế?".

"... Hừm? Chuyện gì cơ?".

"... Tại sao cậu lại tung ra một tin đồn thất thiệt như vậy...?"

"... Ừm...".

"_Tôi không cho phép cậu giả vờ như không liên quan đâu!".

Một thoáng im lặng.

Có lẽ bởi giọng nói của tôi đột nhiên trở nên gay gắt, và hơn thế nữa, bởi những cảm xúc thật sự giờ đang phơi bày ra trên khuôn mặt của tôi, cậu ta để lộ vẻ ngạc nhiên thoáng qua nhưng rồi lập tức thay thế nó bằng một nụ cười.

"...Là tôi sai rồi. Xin lỗi. Nhưng cậu có vẻ thú vị hơn tôi tưởng đấy".

"Im đi. Thay vào đó cậu có thể nói cho tôi biết lí do tại sao cậu lại làm như vậy".

"...Lí do à?".

Mùi rác rưởi hôi thối, cộng thêm với thái độ như thể coi thường cả thế giới đó làm cho tôi cảm thấy khó chịu, và tôi bất giác lên giọng với cậu ta.

"Chỉ là một cuộc điều tra nho nhỏ mà thôi".

"...Điều tra?".

"Phải, về các phương thức lan truyền tin đồn. Và cái cách mà tin đồn về cậu lan truyền thực sự rất đáng ngạc nhiên".

"...Thế là có ý gì?".

"Tin đồn à, đương nhiên nội dung cũng là một phần, nhưng quan trọng hơn cả là cách thức để lan truyền tin đồn ấy".

"?".

"Nói cho ai biết, theo thứ tự thế nào, nói với họ ra sao, nếu cậu không nghĩ trước những điều này thì sẽ không tạo ra được tính chân thật cho tin đồn đó".

"...Chân thật? Đã là tin đồn thì dù có lan truyền đến đâu cũng vẫn chỉ là tin đồn thôi chứ?".

"Trên thế giới chỉ tồn tại 'những chuyện có vẻ là thật' và 'những chuyện có vẻ chỉ là đồn đại' mà thôi".

"...Là có ý gì?".

"Mà, dù gì thì, trong cuộc đời nhàm chán này, đây là thú vui duy nhất của tôi".

"Cậu làm ơn đừng có lôi người khác vào cái thú vui ác độc của cậu nữa đi!".

"Ừm... Thế nào nhỉ? Mà, trước tiên tôi muốn biết tại sao cậu lại chú ý đến tôi vậy?".

Tôi suy nghĩ trong chốc lát rồi tiếp lời.

"Có lẽ bởi từ lâu tôi đã quen với việc đoán biết sắc mặt của người khác rồi".

"...A ha ha! Quả là thú vị!".

Dường như không thể nhìn được nữa, một tay cậu ta ôm lấy mặt, vừa cười vừa thốt lên như vậy.

Mặt dù chợt dạ vì lời miệng nói ra điều đó, chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác rằng mình vẫn có thể yên tâm cho dù có để lộ tính cách thật sự của mình trước mặt cậu ta đi chẳng nữa.

"Có vẻ như hai chúng ta là cùng một loại đó...Mặc dù những gì chúng ta hướng đến thì hoàn toàn khác nhau".

"...Cậu lại có ý gì nữa đây?".

"Cả hai đều sống vì các tin đồn. Tôi là để không bị người khác chú ý tới, còn cậu là để được mọi người yêu quý...Mà, cậu cũng khá giống tên bạn thời thơ ấu của tôi đấy, nhưng có vẻ như với trường hợp của cậu thì nó đã nặng đến mức trở thành một căn bệnh tâm lí mất rồi".

"...Cậu đừng có nói về người khác như thế họ là bệnh dịch như thế!".

"Từ này đến giờ cậu vẫn luôn để ý xung quanh. Hẳn là nếu có người nào khác xuất hiện, cậu sẽ trở lại thành B-ko như mọi khi nhỉ?".

"...".

"Đừng lo. Tôi sẽ không nói với ai đâu. Thế nhé!".

"...Chờ đã!".

__Và đó là cách mà tôi gặp được A-ya.

Sau đó, cậu ta cũng không hề tỏ ra hối cải và tiếp tục tung ra những tin đồn thất thiệt xung quanh tôi.

Ngoài những thứ đó, tôi còn nghe được thêm vài tin đồn khác có vẻ như cũng bắt nguồn từ chỗ cậu ta.

Tất cả đều được thêu dệt một cách hoàn hảo đến mức đáng ghét, và dù cho chúng hoàn toàn là những câu chuyện ma quái không rõ nguồn gốc, chúng vẫn lan truyền trong trường như một tin tức đáng tin cậy vậy.

Trong khi tiếp tục đuổi theo để tra hỏi cậu ta về những thứ này, không hiểu từ lúc nào tôi đã bắt đầu tham gia các buổi tụ họp ở các dãy phòng cũ.

Hơn thế nữa, tôi còn nhận ra được một điều.

Có vẻ như tôi rất có hứng thú với tất cả những thứ kì bí.

Một con người từ trước đến nay vốn chẳng hứng thú với bất cứ thứ gì như tôi, ấy vậy mà lại cảm thấy vô cùng háo hức khi được nghe kể về những câu chuyện ma quái.

Sau khi biết được rằng trước đây trong trường từng thực sự xảy ra những cái chết bất thường của một vài học sinh, nỗi sợ hãi kết hợp với niềm hưng phấn khiến cho toàn thân tôi sờn hết cả gai ốc.

Mà dù sao thì, hiện tại, trong khi hằng ngày vẫn tiếp tục vai diễn của một "kẻ giả mạo" hoàn hảo, sau khi tiết học kết thúc tôi còn là một thành viên của hội thu thập những "tin đồn" nữa.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II (tiếp theo)

Cách báo về kẻ giả mạo II

-Cảm giác bồn chồn ở đâu đó-

__ Vào giờ nghỉ trưa của một ngày nọ.

Thỉnh thoảng những khi cảm thấy quá ngột ngạt, tôi thường lên sân thượng, cũng không phải để làm gì đặc biệt, chỉ đơn giản là nhìn ngắm mây trời.

Bầu trời hôm nay u ám và phủ đầy mây mù. Những ngày mây mù bao phủ thường đi kèm với một bầu không khí vô cùng khó chịu, bởi vậy tôi không hề thích chúng chút nào.

Tuy nhiên, vào những ngày như thế, trên sân thượng cũng sẽ bớt người hơn, có lẽ đây là điểm tốt duy nhất của chúng.

Nghỉ ngơi một chút trên khoảng sân vắng bóng người... Là những gì tôi làm, nhưng dạo gần đây, mọi chuyện không còn được như tôi mong muốn nữa.

"B-ko!".

"...".

"Quả nhiên lại là cậu mà...".

"Ế? Chỉ là trùng hợp thôi!".

Cô gái đang mỉm cười này là D-ne.

Khác với tôi, cô ấy là một cô nàng nhỏ nhắn, thanh tú, với mái tóc đen dài vô cùng nữ tính.

Không hiểu vì lẽ gì mà gần đây mỗi khi tôi lên tới sân thượng đều sẽ thấy cô ấy ở đây.

"Không biết có phải cô ấy đọc được suy nghĩ của mình không nhỉ?".

Điều này làm cho tôi cảm thấy có chút lo sợ, thế nhưng cô ấy có vẻ luôn quan tâm đến tôi vì vậy tôi đã quyết định sẽ không nói gì về việc này.

Bên cạnh đó, bởi là một thành viên trong nhóm tụ tập ở dãy phòng học cũ sau giờ học, cô ấy cũng biết được bộ mặt thật của tôi.

"Nhưng mà, tại bình thường tớ đều không thể trò chuyện với B-ko được nên có những lúc thế này tớ rất vui".

"Tại sao cậu không đến bắt chuyện với tớ ấy?".

"...Bởi vì, bên cạnh B-ko lúc nào cũng có rất nhiều người...".

"Ừm... Cũng phải nhỉ...".

Cũng không đến mức trở thành một đoàn hộ tống hay gì đó tương tự thế, nhưng quả thật xung quanh tôi không bao giờ thiếu người.

Một người khác lớp như D-ne hẳn nhiên là chẳng có lý do gì để bắt chuyện với tôi cả.

Chỉ là có vẻ như cô ấy vẫn ngưỡng mộ tôi rất nhiều.

"Cậu không cần phải quan tâm đến những chuyện đó đâu".

"Tớ không mà. Nhưng vì tớ thích B-ko nên chỉ cần được nói chuyện như thế này đã đủ làm tớ vui rồi".

Nói vậy, cô ấy liền nở ra một nụ cười.

Mái tóc dài bồng bềnh trong gió, thoáng thoảng đâu đó hương thơm của dầu gội.

Tôi chỉ đành cười gượng cho qua, một lần nữa hướng tầm nhìn về bầu trời sầm sì như đang sắp sửa trút xuống từng cơn mưa rào nặng hạt.

"__Đã xuất hiện kẻ giả mạo B-ko đấy".

Đột nhiên, từ một nơi nào đó trên sân thượng, tiếng người trò chuyện lọt vào tai tôi.

Vị trí chúng tôi đang ngồi nằm ở trong góc đằng sau một toà nhà nhỏ, vừa khéo lại khuất tầm nhìn của những người nọ.

"Kẻ giả mạo là có ý gì vậy?".

"Là thế này, hình như trong lúc B-ko đang ngồi ở nhà vào buổi đêm thì có 'kẻ giả mạo' xuất hiện ngoài phố thì phải?".

"Ế? Cái gì? Có phải là mà không?".

"Tớ không biết nữa. Nhưng mà, vì B-ko thường ngày lúc nào cũng ngoan ngoãn, có khi cậu ấy lại bị đồn nén cũng nên".

"Đồn nén cái gì cơ!?".

"A ha ha, không phải ý đó! Ý tớ là nhu cầu đi chơi của cậu ấy bị đồn nén lại ấy".

"Cậu nói gì tớ chả hiểu".

"Nhưng mà này, hình như thực sự đã có người chứng kiến rồi đấy...".

__Bằng trực giác của mình, tôi biết rằng đây chính là tin đồn đó A-ya bịa đặt ra.

Bịa ra một câu chuyện không những liên quan đến tôi, mà còn cài cắm thêm vài chi tiết kì dị ma quái vào đó nữa, chắc chắn không thể sai được.

"Tên đó dám...".

"Hi hi... B-ko lúc tức giận cũng đáng yêu lắm".

"... Tớ sẽ đến thẳng dãy phòng học cũ sau giờ học".

"Tớ biết rồi".

Sau khi tiếng chuông báo kết thúc giờ nghỉ trưa vang lên, bầu trời lại bắt đầu tối sầm lại, mưa rơi, bao phủ cả ngôi trường trong tiếng ồn của nó.

*

__Sau giờ học, tôi gặp D-ne, hai chúng tôi ngay lập tức đi đến dãy phòng học cũ.

Lên tới tầng hai của dãy phòng và mở cánh cửa phòng học nhạc ra, tôi nhìn thấy một người khác đã ở đó trước chúng tôi.

"Ồ? Hôm nay trông cậu có vẻ tức giận quá nhỉ?"

Vẫn là khuôn mặt mang theo nụ cười bồn chồn như mọi khi.

Là C-ta, bạn thời thơ ấu của A-ya.

"... Cậu không thể chĩnh đốn lại tên bạn thời thơ ấu của cậu đi được hả?".

Tôi và D-ne đặt cặp sách của mình xuống chỗ ngồi như thường lệ, mặc dù không có chủ đích nhưng chẳng hiểu sao lúc nào chúng tôi cũng chọn đúng chỗ này.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi...".

"... Cậu...".

Đúng lúc tôi vừa định bước lại chỗ C-ta cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"...Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chả quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Cố gắng kiềm chế lại cơn giận dữ của bản thân mình, tôi trừng mắt và tiến về phía cậu ta.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi..."

"__Nhưng mà tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Vào lúc tôi chuẩn bị tóm lấy A-ya thì giọng nói vui vẻ của D-ne đột nhiên xen vào giữa chúng tôi.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thể tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy".

Khác hẳn với nụ cười đầy ngây thơ của mình, D-ne thốt ra một câu nói cực kì mang tính sát thương.

Câu nói này làm cho câu tức giận của tôi hoàn toàn bị dập tắt, tôi chỉ đành bất lực quay trở lại chỗ ngồi lúc trước của mình.

" Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ".

"Im đi".

... Dù sao đi nữa, hôm nay, vẫn như mọi khi, chúng tôi lại tiếp tục tụ họp trong dãy phòng học cũ này, chẳng vì mong muốn cũng chẳng có mục đích gì.

Vậy nhưng, dạo gần đây, từ khi chúng tôi có một phát hiện mới, hoạt động nhóm của chúng tôi trở nên sôi nổi hẳn lên.

__Thứ mà chúng tôi phát hiện ra, chính là "Cuốn sổ nhật ký của mười năm về trước".

Đó là cuốn nhật kí trao đôi từ mười năm trước tại phòng học cũ này của những người, cũng giống chúng tôi, là một nhóm học sinh thích sưu tập "những câu chuyện ma quái".

Những câu chuyện được họ sưu tập lại phần lớn đều là những thứ trước giờ chưa từng được nghe qua, bởi vậy ai trong chúng tôi cũng rất lấy làm hứng thú.

Hơn nữa, trong đó còn ghi chép lại về "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc", một câu chuyện truyền thuyết mặt hiện nay vẫn còn được lưu truyền trong trường học.

Họ đã có được hai thứ này, và sau đó... tất cả đều đã chết.

"...Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc'...".

A-ya, người vừa kể với chúng tôi rằng gần đây cậu ta hay gặp phải những hiện tượng kì quái, đột nhiên thốt ra những lời đó.

"...Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

"Thất bại là...".

"Chúng ta đều chưa ai có được 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc', phải không nào?".

"...Đúng là chúng ta chưa làm đúng theo luật chơi, nhưng mà... nhưng mà...".

Căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng nặng nề.

Tôi... mà không, có lẽ là tất cả những người ở đây, đều đang dự đoán và mong chờ câu nói tiếp theo của cậu ta.

"...Hãy làm lại một lần nữa đi".

*

Và như vậy, theo nội dung của cuốn nhật ký, chúng tôi bắt đầu trò chơi "Kokkuri-san" để lấy được "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc". Cách thức chơi cũng không có gì khác lắm so với trò Kokkuri-san thông thường. Tuy nhiên, lần này chúng tôi cố gắng chú ý làm thật cẩn thận từng bước giống như những gì được ghi trong cuốn sổ, nhằm tái hiện lại khung cảnh đó một lần nữa.

"Kể từ bây giờ, từng người một sẽ đưa ra câu hỏi. Trước tiên ai sẽ hỏi về tở?"

"... Vậy thì, bữa tối hôm qua của A-ya có thật phải không?"

"... Câu hỏi kiểu gì thế?"

Trước câu hỏi của tôi, A-ya tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"... Tại vì đột nhiên bị bảo phải đưa ra câu hỏi mà".

"A, nó chuyển động rồi này".

"... Là 'Đúng'... Hôm qua cậu đã ăn gì vậy?"

" Là hăm-bơ-gơ, nhưng mà..."

"Vậy thì đúng rồi... Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về công".

Một cảm giác sợ hãi bảo trùm, tôi thậm chí còn không thể cắn chặt hai hàm răng của mình.

Ấy vậy nhưng, nhịp tim của tôi lại truyền đến mọi loại xúc cảm phần khích trước giờ chưa từng được biết đến.

Tôi cố gắng mở mắt thật to thậm chí còn không thèm chớp lấy một lần, theo dõi sát sao từng chuyển động của độ xu mười yên.

"Tiếp theo là B-ko nhi?... B-ko đã thích người nào chưa?".

Đột nhiên A-ya đưa ra một câu hỏi khiến tôi vô cùng khó hiểu.

"Đ... Đợi đã, cậu hỏi cái gì thế hả?".

"Thôi nào, B-ko, bình tĩnh lại đi, nếu không là không được đâu đấy?".

"... A, a... Nó lại...".

Mặc cho tôi muốn thế nào, đồng xu vẫn lại một lần nữa di chuyển.

" Là 'Đúng' à... Hừm...".

"Khoan đã A-ya! Cậu chính là người hỏi mà có thái độ gì thế hả?".

"Sau khi nghĩ kỹ lại thì tôi thấy cũng không có hứng thú gì lắm thôi... A, Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về cổng".

Chắc hẳn cậu ta lại đang tính toán làm thế nào để biến thông tin này thành một tin đồn nữa đây mà.

Quả thật là một tên đáng ghét...

"...!! T... Tiếp theo là D-ne đó!".

"Ừ, làm đi".

"D-ne đã thích người nào chưa!?".

Muốn đẩy D-ne vào hoàn cảnh giống như mình, tôi lại hỏi câu này một lần nữa.

"Cậu có chắc là muốn hỏi tiếp câu hỏi vô vị như vậy không?".

Lần này đồng mườì yên lại tiếp tục di chuyển thẳng đến chữ "Đúng".

"Ồ, D-ne cũng có người mình thích rồi cơ à?".

"Hử? Tại vì tớ thích B-ko mà".

Vừa nói như vậy, cô ấy vừa quay sang nhìn tôi, nở một nụ cười rạng rỡ.

... Không được rồi, D-ne nói như vậy làm tôi không thể bình tĩnh lại được.

*

__Giờ hồi tưởng lại thì có lẽ chúng tôi đã phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng.

Khi đó, do quá bàng hoàng, tôi chỉ còn có thể gọi lại vài mảnh kí ức rời rạc.

Tiếng ồn đến rất đột ngột.

Là âm thanh của chương trình ti-vi.

Cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng cứ như thể có ai đã đặt một tảng băng vào trong đó.

Cảm giác như có một thứ gì đó quá ngọt, quá cay và quá mặn đang tan ra trong miệng tôi, tất cả cùng một lúc.

Tiếng rè kinh khủng đó đã phá hỏng thính giác của tôi mất rồi hay sao? Giờ thứ đang ngự trị trong căn phòng này là bầu không khí tĩnh lặng được tạo nên bởi những tiếng ồn? Hãy lại vẫn là những tiếng ồn gây ra bởi bầu không khí quá mức im lặng? Tôi cũng không còn phân biệt được nữa. Ấy thế nhưng tôi lại vẫn có thể nghe thấy rất rõ giọng nói máy móc của phát thanh viên trên ti-vi.

"Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, 'Con Cáo'".

Và như thế, chúng tôi đã bị cuốn vào một trò chơi khủng khiếp nhất.

Thế nhưng, vào lúc đó, chúng tôi vẫn hoàn toàn chưa nhận thức được hết sự khủng khiếp thực sự đã sau trò chơi này.

"... Cá... Cái gì vậy...? Th... Thứ vừa này...?"

"... Không biết nữa".

"... 'Con Cáo'? Kẻ phản bội...?"

"... L... Là một trò đùa ác ý của ai đó hả...?"

"...".

Tất cả đều nhìn nhau và yên lặng.

Trong căn phòng mờ mờ tối, khuôn mặt ai nấy đều mang theo một vẻ tái nhợt.

Cảm giác như một khoảng thời gian dài đã trôi qua... Mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút... Sự im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", Và như vậy, tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

Trước khi kịp nhận ra thì tôi đã ở trong phòng của mình tuy nhiên tôi cũng chẳng còn nhớ là mình đã đi vào nhà bằng cách nào nữa.

Tất cả chỉ là một giấc mơ. Một trò đùa. Một điều dối trá. Lừa gạt. Mê tín.

Tôi cứ niệm đi niệm lại những điều này như thể nó là một câu thần chú.

Sau khi tỉnh dậy chắc chắn tôi sẽ lại tiếp tục sống cuộc sống bình thường như mọi ngày.

Vừa cầu nguyện như vậy, tôi vừa nằm run rẩy trong chăn, chờ cho đến buổi sáng...

Tuy nhiên, những gì xảy ra sau đó chứng tỏ rằng lời cầu nguyện của tôi đã không thể linh nghiệm.

Ngày hôm sau, một cậu bạn cùng trường với tôi chết, thân thể bị cắt thành hai phần, nửa thân trên và nửa thân dưới.

Việc phát hiện ra một thi thể vào giờ nghỉ trưa ngay lập tức khiến cả trường rơi vào một bầu không khí đầy ma quái.

Trong khi cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường, các học sinh được giữ lại chờ trong phòng học. Thế nhưng, mấy người bạn cùng lớp tôi là coi vụ việc như thể chỉ là một tin tức ti-vi diễn ra ở một nơi nào đó không liên quan đến mình, và bắt đầu trò chuyện vô cùng sôi nổi trong lớp, có lẽ cũng giống nhóm chúng tôi mọi ngày, trước khi có sự việc xảy ra ngày hôm qua.

Trong bầu không khí sôi nổi đó, chỉ có mình tôi ngồi thẫn thờ quan sát từng thớ vân trên chiếc bàn học, với những ý nghĩ xoay vòng trong trí óc.

Đó là sự thật. Đó là sự thật. Đó là sự thật.

Đây chính là việc gây ra bởi "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Bởi vì một ai đó không nằm trong chúng tôi đã chết, chắc hẳn đã có người nhận được thư và cậu ta đã xem phải bức thư đó.

Thế nhưng điều này còn có nghĩa là chúng tôi cũng có thể sẽ bị giết.

Giống như vậy? Hay còn tàn nhẫn hơn!?

Không được không được sợ quá sợ quá sợ quá!!!

Và rồi, ngoài trừ những học sinh được giữ lại để lấy lời khai, tất cả các học sinh khác đều nhận được chỉ thị trở về nhà. Tuy nhiên, giống như hôm qua, tôi lại đi đến dãy phòng học cũ.

Tại đây như thường lệ, tất cả các thành viên tham gia vào sự việc hôm qua đều đã có mặt đầy đủ.

"__Này, là ai đã nói với cậu ta?__Ai là kẻ phản bội!?".

Giọng nói dữ dội đến mức làm bản thân tôi cũng ngạc nhiên. Thế nhưng, tôi cũng hiểu được rằng, cho dù có làm ầm lên như vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.

... Rốt cuộc, một lần nữa ý thức được rằng chúng tôi chẳng thể làm gì để thay đổi chuyện này, tất cả mọi người đều quyết định hôm nay sẽ về sớm một chút.

Vẫn chưa thể bình tâm lại được, tôi quyết định cùng D-ne đi tới một thư viện nhỏ nằm cách xa trường...

*

"... B-ko này..."

D-ne nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng. Bởi nơi này khá nhỏ, hơn nữa lại vào thời điểm quá trưa của một ngày thường trong tuần nên ngoài chúng tôi ra, không còn người nào khác sử dụng thư viện này.

Có duy nhất một nhân viên thư viện đứng tại quầy, thế nhưng chúng tôi lại ngồi trong góc bị che khuất bởi những giá sách xung quanh nên nếu nói rằng chỉ có mình hai chúng tôi ở đó cũng không sai.

"... Cậu không sao chứ?".

Nhẹ nhàng đặt tay lên tay tôi, D-ne hỏi lại một lần nữa.

Tôi từ từ rút tay về và lẩm bẫm đáp lại "Cảm ơn".

"...".

Vậy nhưng D-ne vẫn tiếp tục nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

"... Xin lỗi nhé. Tớ đã làm cậu lo lắng rồi...".

"... Ừm".

"Thế nào nhỉ...? Có vẻ như đây không phải là mơ... Nếu là mơ thì tốt rồi, đến giờ tớ vẫn chưa thể tin nổi chuyện đó...".

"... Ừ".

"T, tớ chỉ là có chút tò mò mà thôi... Nhưng mà, chúng ta vẫn chưa có được 'Cuốn sách' và 'Thẻ đánh dấu' thực sự mà...".

"Ừ".

"... Sẽ không... Giống như mười năm trước đâu... Tớ tin là như vậy...".

"...".

"...".

"... B-ko__".

"A ha ha, xin lỗi! Tôi biết một kẻ nói dối như tôi...một đứa dối trá như tôi có nói gì cũng vô ích thôi... Nhưng tôi không phản bội ai cả, tôi không phải là kẻ phản bội__".

"B-ko!".

"...!".

Từ này đến giờ, tôi vẫn luôn cúi gằm mặt xuống và rốt cuộc đến khi gần đầu lên, tôi nhìn thấy D-ne.

Khuôn mặt của cô ấy rất dịu dàng, đem lại cho người khác cảm giác ấm áp và yên bình.

Cô ấy lại nắm tay tôi một lần nữa. Lần này chặt hơn trước.

"__Tôi sẽ bảo vệ B-ko. Thế nên...hãy yên tâm đi nhé".

__Bảo vệ. Bằng những từ ngữ tôi không thực sự hiểu rõ, cô ấy thốt lên một lời hứa chẳng có chút căn cứ nào.

Xét cho cùng thì D-ne ắt hẳn cũng phải mang theo những tâm trạng giống tôi bây giờ. Ấy vậy mà cô ấy vẫn nói ra những điều ấy để động viên tôi trong cơn hoảng loạn.

Cuối cùng tôi cũng cảm thấy bình tĩnh lại một chút, dù chỉ một chút thôi.

"... Cảm ơn cậu".

"Ừm, bởi vì tôi thích B-ko mà".

Nói vậy, như thường lệ, cô ấy lại cười với tôi".

"... Ừ, cảm ơn cậu. Tớ cũng thích cậu lắm".

Đột nhiên, D-ne đứng dậy khỏi ghế và đưa mặt lại gần với tôi. Và sau đó__

"... Tớ không nói dối cậu đâu... Về chuyện đó".

__Cướp lấy làn môi tôi.

Mùi dầu gội mà D-ne vẫn hay dùng thoảng qua. A, đây là... Quả nhiên là hương hoa Mộc mà - tôi đã nghĩ như vậy...

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II (tiếp theo)

Cảnh báo về kẻ giả mạo III

-Hôm nay kẻ giả mạo sẽ xuất hiện (^o^)-

Tôi quay trở về phòng của mình.

Quảng mình xuống giường, tôi vừa nằm nhìn trần nhà vừa mơ màng hồi tưởng lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay. Hôm nay rất nhiều chuyện đã xảy ra, cứ như thể tất cả những điều bất ngờ trong cuộc đời tôi đều đã được đem ra sử dụng hết trong một ngày này vậy.

Thế mà chẳng hiểu sao hiện tại tôi lại cảm thấy bình tĩnh đến lạ kì.

Mà không, có khi là bởi có quá nhiều việc phải suy nghĩ khiến cho não bộ tôi từ chối hoạt động cũng nên.

"...".

Tôi nhẹ nhàng chạm đầu ngón tay lên môi mình.

Từ trước đến giờ, tôi, một tôi để không tạo ra kẻ địch cho mình, luôn cố gắng xây dựng các mối quan hệ rộng rãi nhưng hơi hợt hết mức có thể, hẳn nhiên cũng chưa từng có quan hệ yêu đương với bất kì ai.

Bởi vậy, cũng không phải tự hào gì...nhưng đó là nụ hôn đầu của tôi.

Nụ hôn đầu bị đánh cắp bởi một người bạn, hơn nữa còn là một cô gái.

Cảm xúc ấy cũng không hẳn là chán ghét, vậy thì, liệu có phải là vui thích hay không? Nếu bị hỏi như vậy, tôi cũng chẳng biết phải trả lời ra sao nữa.

Sau nụ hôn đó, D-ne chỉ buông ra một câu "Vậy tớ về trước đây" rồi rời khỏi thư viện. Trong sự ngạc nhiên tột độ, tôi thần thờ ngồi ở đó mất vài phút, và chỉ lập tức trở về nhà khi nhận ra rằng sẽ rất đáng sợ nếu phải đi về lúc tối trời vào một ngày như thế này.

"A, quá đủ rồi! Mình không tài nào hiểu nổi!".

Khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng, nỗi sợ hãi đột nhiên quay trở lại những cảm xúc hỗn độn cứ thế đan xen trong trí óc, khiến việc suy nghĩ giờ cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Mà thôi, mình cứ nên thay đồ và tắm rửa cho thoải mái trước đã!

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu cởi quần áo. Khi cởi đến chiếc áo vest và người thấy mùi hương của D-ne còn sót lại trên vạt áo, tôi đã phun nước khử mùi lên đó rất nhiều lần. Cho dù là của ai đi chăng nữa, tất cả những thứ có mùi quá đậm vẫn luôn làm tôi chán ghét.

Nhìn vào hình ảnh của bản thân trước gương gần tủ quần áo, lần đầu tiên tôi nhận ra rằng chiếc nơ yêu thích của mình đã biến mất.

... Hả? Mình đã làm rơi nó ở đâu rồi à...?

Những chiếc nơ có cùng kiểu dáng như vậy tôi có rất nhiều, vậy nên cũng chẳng cần thiết lắm, nhưng tôi vẫn quyết định sẽ thử tìm lại trong cặp xem sao. Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động đột nhiên rung lên.

"B-ko này, hôm nay đúng là khủng khiếp thật đấy nhỉ?"

Là tin nhắn từ một người bạn thân cùng lớp với tôi.

Tôi ngồi lại lên giường và bắt đầu gõ tin nhắn trả lời.

"Ừ, đúng thế nhỉ__"

"Hình như B-ko có vẻ sốc lắm nên tớ đang thắc mắc không biết cậu có ổn không đó".

"Ừm, tớ có hơi ngạc nhiên một chút nhưng giờ đã bình tĩnh lại rồi".

"Thế à. Vậy thì tốt rồi".

"Xin lỗi đã làm cậu lo lắng".

"Ừm, không có gì đâu. Tại cậu không về nhà mà lại đi đâu đó nên...".

"Chỉ vì tớ đang có chút việc cần suy nghĩ thôi__".

"Ra là vậy. Mà, tốt nhất hôm nay đừng nên ở một mình nhé, đáng sợ lắm đó".

"Ừ".

"Vì tớ biết B-ko rất tự lập mà".

"Hả? Không có chuyện đó đâu".

"Có chuyện đó đó".

Trước khi tôi kịp viết thêm một câu trả lời nữa cho cuộc trò chuyện ngớ ngẩn này, tin nhắn tiếp theo của cô bạn lại đến, mang theo những từ ngữ làm cho tôi không khỏi tự hỏi liệu mình có đang nhìn nhầm hay không.

"__Mà lúc nãy cậu đến nhà ga làm gì thế?".

"?".

"Tầm mười phút trước tớ thấy cậu ở trước nhà ga mà, phải không?".

Nhà ga nằm ở hướng hoàn toàn ngược lại số với nhà tôi, hơn nữa, mười phút trước chắc chắn tôi đang ở trong phòng của mình mà.

"Cậu có nhìn nhầm người không?".

"Ế, tớ cứ tưởng là B-ko nhưng mà...không phải sao? Người đó cũng đeo nơ giống hết cậu đấy".

"Ừm, tớ đang ở nhà mà".

"Thế có khi là tớ nhìn nhầm chẳng? Tại vì có chuyện như vậy nên tớ mới có chút lo lắng".

"Ừm, không sao đâu. Chắc chỉ là một học sinh khác cùng trường thôi".

"Vậy à? Vậy thì nói chuyện sau, nhé".

"Ừ!".

... Vậy nghĩa là sao?

Lại là tin đồn của A-ya nữa sao?

Nhưng hôm nay, sau khi xảy ra vụ việc đó, thì đây đâu phải là lúc để cô bạn ấy xác minh lại tin đồn này? Cô ấy cũng không phải là loại người thích trêu chọc người khác như vậy. Hay là trước vụ việc đó, cô ấy đã biết được về tin đồn, hơn nữa thỉnh thoảng lại nhìn thấy người có dáng vẻ giống mình nên chỉ đơn giản là muốn hỏi lại xem sao...?

Tuy nhiên, "Người đó cũng đeo nơ giống hết cậu đấy", những lời này của cô bạn lại khiến tôi bận tâm.

Dải nơ tôi đeo rốt cuộc đã biến đi đâu rồi nhỉ?

Một lần nữa cầm chiếc cặp sách lên, tôi quyết định sẽ tìm thật kỹ mọi góc ngách trong đó.

Nếu tìm ra dải nơ đó, hẳn tôi sẽ an tâm hơn được một chút.

Vậy nhưng, chính quyết định này, ngược lại, đã trở thành cánh cửa dẫn đến sự sụp đổ cho chính bản thân tôi.

"...?".

Ở một ngăn nằm bên trong cặp sách, là một ngăn nhỏ không thường được sử dụng, bởi vậy tôi cũng chưa từng chú ý đến nó, và chắc chắn hôm nay tôi cũng không hề để thứ gì vào đó cả...

... Có một lá thư đang nằm bên trong đó.

Ngày lập tức, trực giác đã mách bảo tôi.

Thư này chính là..."Lá thư đó".

Vật chỉ có được vào thời điểm bắt đầu Trò chơi của Sự Kết thúc, một "Lá thư" không nên được gửi đến.

Bởi vì nó đánh dấu sự bắt đầu của Trò chơi, nhưng cũng là tuyên bố về một cái kết cho tất cả chúng tôi.

... Trong này có viết về một mệnh lệnh mà tôi phải làm theo. Nếu không thể hoàn thành mệnh lệnh đó, tôi sẽ chết.

"Nửa thân trên và nửa thân dưới bị cắt rời, cậu ta chết, trên gương mặt là một biểu cảm đau đớn tột cùng..."

Câu chuyện được lan truyền vào giờ nghỉ trưa ngày hôm nay lại vang lên trong óc tôi.

Nửa thân trên lang thang đi tìm lại phần nửa thân dưới đã mất của mình, cái cách mà cậu ta bị giết quả thật kinh dị y như trong các truyền thuyết đô thị vậy... Không được. Sợ quá. Sợ quá. Sợ quá. Dừng lại đi. Nếu chỉ là ác mộng thì xin hãy tỉnh lại đi...!!

__Cạch.

Chợt nghe thấy tiếng của một vật gì đó, tôi giật mình ngấn đầu lên nhìn.

"__U...!!".

__Năm ở đó, trên bàn học của tôi là một "Cuốn sách" hoàn toàn xa lạ cùng với một chiếc "Thẻ đánh dấu" kẹp trong đó.

"Khônggggggggggggggggggggggggggggggg!!".

Tôi gào thét lên như một đứa trẻ đang khóc lóc, rên rĩ.

... Và sau đó, tuyệt vọng bao trùm.

Lùi vào góc phòng, tôi ghì chặt lấy đầu tóc của mình, cứ như thể co cụm lại trong đó.

Kể từ lúc ấy, đã vài tiếng trôi qua, bố mẹ tôi cũng đã về tới nhà.

Sau khi nghe tin tức và biết được tình hình từ một vài người quen, họ rất lo lắng cho tôi và cố gắng tiếp cận tôi một cách nhẹ nhàng.

Thế nhưng, đáp lại, tôi chỉ buông ra một câu "Hãy để con được yên một lúc" rồi lại quay về nhốt mình trong phòng.

*

Trường học sẽ được nghỉ trong vòng một tuần tới.

Tôi cố gắng tránh tiếp xúc với gia đình hết sức có thể, và trải qua ngày đầu tiên mà chẳng làm gì khác ngoài việc ngồi có rỗ trong căn phòng của mình.

Ngày thứ hai, tôi hạ quyết tâm, mang lá thư, cuốn sách và chiếc thẻ đánh dấu vứt ra ngoài. Vào buổi chiều tôi, tôi lên ra khỏi nhà, đem tất cả ném vào bụi cây ở một công viên gần đó. Hương hoa quá nồng ở công viên này khiến cho tôi cảm thấy khó chịu. Về đến nhà, tôi bắt đầu bồn chồn không yên, sợ rằng sẽ có điều gì đó xảy đến với tôi ngay lập tức, thế nhưng không có điều gì xảy ra cả, và buổi sáng lại đến.

Ngày thứ ba, những người bạn cùng lớp của tôi coi vụ việc ngày hôm đó như chẳng hề liên quan đến mình, đã bắt đầu đi ra ngoài chơi. Mặc dù nhận được tin nhắn rủ đi, nhưng tôi cũng chỉ từ chối bằng một câu "Xin lỗi".

Sau đó, đến ngày thứ tư.

Hôm nay tôi cũng nhận được rất nhiều tin nhắn rủ đi chơi từ vài người bạn cùng lớp. Trong số đó có lẽ cũng có vài người thực sự quan tâm tôi, vậy nhưng, điều này vẫn không hề làm tôi ngừng nghĩ rằng tất cả bọn họ chỉ toàn là những sinh vật máu lạnh.

Người như tôi, lúc nào cũng chỉ quan tâm đến việc tạo các mối quan hệ rộng rãi mà hời hợt, nói ra điều này có vẻ khá kì lạ, thế nhưng tại sao khi có ai đó vừa chết mà bọn họ vẫn có thể vui vẻ và suy nghĩ về những việc khác như vậy? Giả như tôi được ở vị trí của bọn họ, liệu tôi cũng sẽ hành động giống như thế hay không?

Liệu tôi cũng sẽ gửi những tin nhắn kiểu như "Sự việc đó quả thật là khủng khiếp nhỉ? Cậu ổn chứ?" hay không?

Chẳng cần hỏi cũng biết được câu trả lời. Hẳn nhiên tôi cũng sẽ nhắn đi những tin giống thế, hẳn sẽ nói những câu như "Trong lúc này nên tận dụng để đi chơi, thay đổi không khí một chút thôi". Tôi cũng là loại người máu lạnh y như họ thôi mà.

Trong lúc đang suy nghĩ về những việc này, lại có một tin nhắn khác được gửi đến.

Không biết đã là lần thứ mấy trong ngày rồi, vừa thẫn nhủ như vậy, tôi vừa với tay lấy chiếc điện thoại, nhưng động tác của tôi lại dừng lại ngay lập tức.

"Rốt cuộc cậu cũng chịu đi chơi rồi hả?".

... Một lần nữa tôi không thể tin nổi vào mắt mình. Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy dọc sau gáy tôi.

"Cậu nói thế là sao?".

"Hả? Lúc trước không phải cậu đang ở trung tâm thương mại sao?".

"Tớ đâu có. Sao cậu lại bịa chuyện như vậy chứ?".

"Tớ không bịa chuyện mà! Cũng không thể nhầm được đâu, rõ ràng là B-ko mà! Cậu đừng đùa nữa...".

.....

"B-ko? Đây? Có chuyện gì vậy? Cậu hơi lạ đấy?".

.....

"__B-ko?".

Tôi ngừng trả lời tin nhắn của cô bạn đó.

Sau đó ngày thứ năm.

Hôm nay trời đổ mưa từ ban sáng. Vì mấy ngày liền trải qua cuộc sống vô trật tự trong căn phòng tối tăm này, tôi đánh mất luôn cả khái niệm về thời gian của mình.

Bây giờ đã là mấy giờ rồi?

Hình như một ngày nữa lại trôi qua, và buổi sáng lại bắt đầu, cứ như thể đang dần đếm ngược tới một thời điểm nào đó vậy.

Cuối cùng hôm nay cũng có rất nhiều tin nhắn gửi đến hỏi thăm tôi.

Kẻ mạo danh tôi hiện đang đi dạo ngoài phố...?

Đây cũng là do "Cuốn sách của Sự Kết thúc" hay sao?

Rốt cuộc nó là thứ quý quái gì...? Là thứ gì chứứứứứứứứ!!

_ Bíp Bíp Bíp Bíp Bíp Bíp Bíp!

"...!".

Âm thanh chói tai của thiết bị điện tử đột nhiên vang lên. Là chuông báo cuộc gọi của điện thoại di động.

Người gọi đến... ngoài dự đoán, lại là C-ta.

Quả thật là chúng tôi đã trao đổi số điện thoại cho nhau, nhưng từ trước đến giờ cậu ta chưa từng gọi cho tôi, bởi vậy, tôi có linh cảm không tốt lắm về cuộc gọi lần này.

"... A, Alô?"

".....A-ya đã bị giết rồi".

__Cạch. Bíp...Bíp...

Chỉ một câu như vậy.

Bằng một giọng nói rất nhỏ, nhỏ đến mức tôi không rõ liệu nó có thật sự là của C-ta hay không.

"...Hả?"

Vẫn cầm trên tay chiếc điện thoại đã bị ngắt, tôi đáp lại.

... Là sao?

A-ya đã...bị giết...?

Không phải chết,mà là bị giết...?

Trong cơn hoảng loạn, tôi mở to mắt, cứ như thế nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

Căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng nặng nề.

Sau đó, cứ như thể muốn phá tan bầu không khí im lặng này, một tiếng ồn đột ngột vang lên.

Mặc dù tôi chưa hề chạm vào điều khiển từ xa, ti-vi vẫn bắt đầu phát ra những âm thanh nhiễu loạn.

... Hiện tượng này, giống hệt như ngày hôm đó...!

"... Chào buổi sáng. Sau đây là dự báo thời tiết hôm nay".

Giọng nói máy móc đầy vô cảm của phát thanh viên vang vọng trong căn phòng chật hẹp.

Chất giọng đầy lãnh đạm ấy giờ lọt vào tai tôi trở thành một thứ âm thanh vô cùng rùng rợn.

"Hôm nay, tại một vài địa phương, cảnh báo về kẻ giả mạo đã được phát động... Xin quý vị hãy cẩn thận".

... Kẻ giả mạo? Đó là__

__Pính poong.

"...!!".

Tiếng chuông cửa đột ngột làm tôi giật bắn cả mình.

__Pính poong.

Hôm nay cả nhà tôi đi vắng hết sao...?

Tiếng chuông một lần nữa lại vang lên.

Từ bước rón rén, tôi đi tới chỗ bậc thềm.

Tôi không muốn phải nghe thấy tiếng ti-vi đó nữa, hơn nữa, cho dù là người giao hàng hay ai cũng được, nếu được nói chuyện với người khác hẳn sẽ làm tôi cảm thấy yên tâm hơn.

__Pính poong.

Khi ra tới cửa, tôi từ từ ghé mắt vào lỗ nhòm trên đó.

... Có phải mắt tôi bị loá rồi không? Bởi không hiểu tại sao mà tôi không thể nhìn ra được dáng vẻ của người đang đứng trước cửa nhà.

Tôi không muốn nghe thấy cái gì nữa, không muốn nhìn thấy cái gì nữa__.

"Tại sao cậu lại không ra hả? Nè? Tại sao? Nè! Nèèèèèèèè!!".

Từ đằng xa vọng lại những âm thanh khủng khiếp, tôi căng thẳng cuộn chặt mình lại.

"Không đâu không đâu không đâu không đâu!! Không đâu đừng lại đi đừng lại đi!! Cứu với cứu với!!".

Thật kì lạ, tại sao dù ở vào tình cảnh này rồi mà thứ xuất hiện trong trí óc tôi vẫn lại là khuôn mặt của cậu ta?

... Nụ cười ranh mãnh lúc nào cũng tràn đầy mĩa mai ấy...

"Cứu với.....A-ya...".

Cảm giác có ai đó bước vào trong phòng.

Tiếng ti-vi bị quăng mạnh xuống.

Tiếp đó, là hoàn toàn tĩnh lặng.

_Soạt.

Tấm chăn bị giật lên, và đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tôi ở cự ly gần chính là, đôi mắt đó.

Nhìn thẳng vào mắt nhau thế này, lần này đã là lần thứ hai.

Lùi xa ra khỏi tôi một chút, toàn bộ hình ảnh của người đó rơi vào trong mắt tôi, trên gương mặt lộ ra nét tươi cười vui mừng.

Dáng hình ấy quen thuộc đến mức tôi thậm chí còn chẳng ngạc nhiên nổi.

__Không thể nhầm lẫn được, đó chính là...

"... Tớ sẽ bảo vệ cậu".

Bằng một chất giọng rất đôi dạn, người đó nói vậy, rồi giơ chiếc kéo trong tay lên cao.

A, ra là vậy.

... Thủ phạm là...

"xxxxxxxxxxxxxx".

__Chiếc ti-vi bị đổ xuống sàn chiếu sáng bức tường bằng từng luồng ánh sáng hoa văn kì dị.

Tiếng ồn xen lẫn với giọng nói của phát thanh viên vang ra từ ti-vi.

"Sau đây là dự báo thời tiết. Ngày hôm nay, cảnh báo về kẻ giả mạo đã được phát động trên toàn quốc. Xin quý vị hãy cẩn thận.

Tiếp theo, chúng tôi sẽ công bố danh sách những nạn nhân tính cho đến thời điểm hiện tại: Người chơi trò trốn tìm một mình. Người lờ đi mệnh lệnh được đưa ra. Những nạn nhân của ngày mai là...".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II (tiếp theo)

Cảnh báo về kẻ giả mạo IV

- Vậy gặp lại sau nhé -

__Tôi là một người hoàn hảo.

"B-ko dễ thương thật đó nhỉ!".

"Ừ nhỉ? Phong cách rất giống các thần tượng nữa chứ".

"Khuôn mặt đẹp, tính cách cũng tốt... Tớ thật ghen tị với cậu đấy".

"A...làm gì đến mức như vậy".

"Đến mức như vậy đó!".

"Khả năng vận động cũng tốt nữa! Cậu khi tham gia CLB quả là phí phạm mà".

"Ừm... Hoàn toàn không được bằng những người ở trong CLB đâu".

"Không có chuyện không bằng đâu mà. Hơn thế nữa, cậu còn rất được bọn con trai yêu thích nữa chứ".

"Phải đó!! Nhưng nếu đối tượng là B-ko thì tớ cũng hiểu mà".

"Nếu tớ mà là con trai thì tớ cũng sẽ tỏ tình với cậu ấy cho xem".

"A ha ha".

"Vậy, vậy cậu chưa hẹn hò với ai và cũng chưa từng thích người nào sao?".

"Ừm... Vì tớ cũng không rành lắm về mặt này đâu mà!".

"Ế! Chán vậy!".

"Cơ mà, thật lòng mà nói chắc cũng chẳng có mấy ai xứng đáng để hẹn hò với người như B-ko đâu".

"Cũng đúng đó".

"Dù sao thì, nếu cậu có thích ai rồi thì phải báo cho chúng tớ biết đấy nha! Nhất định đấy!".

"Ừ. Được thôi".

"Hứa như vậy đấy!".

"Nhất định nhé!".

"A, ôi không, vào giờ học mất rồi".

__Đúng vậy, tôi là một người hoàn hảo.

Một..."kẻ giả mạo" hoàn hảo.

Một cô bạn cùng lớp đột nhiên bước lại gần tôi.

"A, này, này, B-ko".

"Sao thế, còn chuyện gì nữa vậy?".

"...Ừm, cũng không phải chuyện gì quan trọng nhưng mà...".

"...Ừ".

"À, ừm...thì là...".

"?".

"...B-ko, có phải cậu mới đổi đầu gọi không?".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III: Cuộc gọi nhớ

Re: Cuộc gọi nhớ I

"Quả thật là hết cách với cậu mà, A-ya".

__ Một kí ức từ thời còn thơ ấu.

Tôi với A-ya là hàng xóm, hai chúng tôi lúc nào cũng như hình với bóng.

Nói là như hình với bóng, nhưng sự thật chỉ đơn giản là bởi hai gia đình chúng tôi thường tổ chức các buổi tụ họp với nhau, và những lúc như vậy tôi không còn cách nào khác đành phải chơi với cậu ấy.

Thành thực mà nói thì tôi không thể chịu nổi một con người như vậy, lúc nào cũng bí ẩn, khiến người khác không thể biết được họ đang suy nghĩ những gì.

Từ hồi còn nhỏ tôi luôn cho rằng cậu ấy là người không giỏi giao tiếp.

Mà không, có lẽ đó chỉ là do cách nhìn nhận của tôi về cậu ấy vào lúc đó.

"Cậu ấy nên nói như thế này mới phải".

"Đáng lẽ ra cậu ấy nên đáp lại bằng một nụ cười chứ".

Bản thân tôi, một người luôn biết cách làm thế nào để được người lớn cưng chiều và không tạo ra kẻ địch cho mình, dần dần càng cảm thấy tò mò về cách hành xử của A-ya.

Và thế là tôi bắt đầu dõi theo từng hành động của cậu ấy, bạn đầu chỉ đơn giản là do hứng thú nhấy thôi.

"A-ya chỉ hơi vụng về trong việc thể hiện cảm xúc thôi, thực ra cậu ấy đang rất vui mừng đó".

"A-ya chỉ đang ngượng thôi mà".

Cứ như vậy, những kẻ địch xung quanh A-ya dần dần biến mất, và đứa trẻ là tôi thì tự cảm thấy mình giống như một anh hùng.

"Quả thật là hết cách với cậu mà, A-ya".

Nếu không có tôi, A-ya sẽ chẳng thể làm được gì.

Người đã cứu người bạn thuở ấu ấy, A-ya, khỏi bóng tối chính là tôi.

Tôi thấy mình như đắm chìm trong một cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Trước đây tôi không hề biết rằng việc có một ai đó cần đến mình lại đem tới cảm giác tuyệt vời đến thế.

Mặc dù chưa từng nhận được lời cảm ơn trực tiếp nào từ A-ya nhưng đó hẳn chỉ là do sự thiếu sót của chính cậu ấy mà thôi, tôi của khi đó đã tin tưởng chắc chắn như vậy, chưa bao giờ nghĩ ngờ vị trí vô cùng quan trọng của mình trong lòng cậu ấy.

Một A-ya không thể tự lực được và tôi, anh hùng của cậu ấy.

Chẳng biết tự lúc nào, câu nói mang đầy sự coi thường đối với A-ya này đã trở thành câu cửa miệng của tôi, còn tôi thì luôn ở bên cậu ấy, nở nụ

cười đầy thỏa mãn.

Mọi việc đều diễn ra đúng như những gì tôi mong muốn, duy trì một cuộc sống tuyệt vời không ngờ lại đơn giản nhường này.

Quả đúng là dễ như ăn kẹo. Bất giác, nụ cười lại nở trên môi tôi.

__Thế nhưng cho dù là vậy, tôi vẫn không thể trở thành một người anh hùng hoàn toàn không có khuyết điểm. Vào một ngày nọ, tôi đã phạm phải sai lầm.

Vào năm học lớp sáu, vài người bạn đã đến chơi và ở lại qua đêm trong nhà tôi.

Hẳn nhiên là trong số đó có cả A-ya nữa.

Cũng giống như mọi lần, trong khi vừa chơi game, tôi vừa cố gắng giúp A-ya tham gia vào các cuộc trò chuyện với mọi người, và buổi tụ tập này sẽ lại kết thúc mà không gặp bất cứ vấn đề gì, hay ít nhất, đó là những gì tôi nghĩ.

Vậy nhưng, một tên bạn, thủ lĩnh của cả đám nhóc trong lớp, bỗng phát hiện ra một con thú bông trong phòng tôi.

Một con thú bông giống kiểu mà bọn con gái hay có.

Con thú bông cũ kĩ đó là thứ tôi mua về từ hồi còn rất nhỏ.

Đến tận bây giờ nó vẫn còn được đặt ở bên cạnh giường tôi.

Thành thật mà nói thì cho dù đã qua chừng ấy năm rồi, tôi vẫn giữ thói quen thỉnh thoảng trò chuyện cùng với nó, và ôm nó đi ngủ.

Trong một khắc, tôi đã nghĩ rằng mình xong đời rồi.

Trong mắt tôi, tên bạn cùng lớp kia là một nhóc con rất nghịch ngợm, và điều này chỉ làm tăng thêm linh cảm xấu bên trong tôi.

Và quả đúng như vậy, cậu ta đột nhiên hét toáng lên.

"Oa! C-ta! Ông có thứ đồ chơi của con bạn con gái trong phòng hả!? Ông không có chị em gì nên cái này chắc chắn là của ông rồi phải không!?"

Toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tôi cố gắng tìm kiếm một lý do nào đó để nói dối bọn họ.

Chỉ cần một câu chuyện như vậy thôi cũng có thể khiến một tin đồn thất thiệt về tôi được lan truyền trong trường vào ngày mai. Riêng việc này, chỉ riêng việc này tôi phải bằng mọi giá không được để cho nó xảy ra.

Sai lầm! Thật sai lầm!! Sai lầm tệ hại nhất cuộc đời này!!

"...Con thú bông đó, nó là của tớ..."

Đột nhiên tôi nghe được những lời khiến bản thân mình không thể tin nổi.

Quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, tôi thấy A-ya, vẫn với khuôn mặt không chút biểu cảm như thường lệ, đang đứng ở đó.

"Con thú bông đó...là của tớ nên...trả lại đây".

"...A-ya?"

"Tại sao thú bông của cậu lại ở nhà C-ta chứ?"

"Vì nhà của tớ ở ngay gần đây... Lần trước khi đến chơi tớ đã để quên nó..."

"...Hừm".

Tên nhóc đó liền mất hết hứng thú và đưa trả con thú bông lại cho A-ya.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng rơi vào một tâm trạng vô cùng phức tạp.

__Rốt cuộc A-ya đang nghĩ gì vậy?

Có lẽ A-ya vẫn luôn tìm một cơ hội để trả thù tôi cũng nên.

Nếu là vậy thì quả là tồi tệ. Vô cùng tồi tệ!

Từ trước tới nay, tôi vẫn luôn tìm thấy giá trị của mình từ những lần cứu vớt A-ya.

Nếu như lúc này vị trí của chúng tôi bị đảo ngược thì đó sẽ là một điều vô cùng tồi tệ!

Ngày hôm đó, bởi quá lo lắng về việc liệu A-ya sẽ nói gì với mình và hôm sau nên tôi đã không thể ngủ được.

Hôm sau, khi tất cả những người khác đã về hết, chỉ còn tôi và A-ya ở trong phòng.

"...".

Tôi cảm thấy thật khó để mà mở miệng.

Giờ nhắm lại thì trước giờ tôi chưa từng quan tâm đến việc A-ya đang có những suy nghĩ như thế nào.

Rốt cuộc, cậu ấy đang nghĩ gì chứ?

Cậu ấy nghĩ gì mà lại bảo vệ cho tôi?

"...À này...".

"...!".

Người phá vỡ bầu không khí im lặng là A-ya.

Những gì cậu ấy nói sau đó là điều mà tôi không thể ngờ tới.

"... Cảm ơn cậu, vì tất cả".

"...!!".

Những từ này đến quá đột ngột, tới mức tôi phải nghĩ rằng biểu cảm trên khuôn mặt mình lúc đó hẳn là vô cùng kỳ lạ.

Nửa phần trên là vẻ ngạc nhiên tột độ, còn nửa phần dưới lại bị cảm xúc vui mừng làm cho vụn vẹo, rồi dần dần cả khuôn mặt thống nhất biến đổi thành một nét vui mừng khó tả.

Quảng nhiên A-ya đã rất biết ơn!

Những điều tôi đã làm! Hằng ngày!

Chỉ bởi cậu ấy không hay thể hiện cảm xúc ra bên ngoài nên có lúc tôi đã không để ý.

Ấy vậy mà! Đã có lúc tôi sợ rằng cậu ấy sẽ cảm thấy tôi phiền phức!

__ Thế nhưng tôi đã nhầm!

A-ya đã cảm ơn tôi! Coi trọng tôi! Chính bởi lòng biết ơn đó, cậu ấy đã bảo vệ tôi!

... Mà cũng không phải.

Hành động đó của cậu ấy vào hôm qua không phải nhằm bảo vệ tôi.

Nếu vị trí ở trong lớp của tôi bị đe dọa, ai sẽ là người tới giúp cậu ấy?

Chính là như vậy!

A-ya rất cần đến tôi!

Kể từ nay về sau, tôi phải luôn cứu giúp A-ya!

"Thật là hết cách với cậu mà, A-ya".

Tôi không ngăn nổi nụ cười đang dần hiện trên khóe môi, cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

"... Ủ, tớ xin lỗi vì đã luôn như vậy".

"Ồn mà! Cậu không cần phải bận tâm chuyện đó đâu!".

"Ủ. Mà, cái này...".

Dứt lời, A-ya liền đưa cho tôi con thỏ bông tối qua.

"... Cho cậu đấy".

"... Hà?".

"Con thú bông đó...tớ cho đấy...cho A-ya".

"...".

"Cậu cứ nhận đi! Nhé!".

"... Được rồi".

Vừa nói vậy, A-ya vừa ôm lấy con thỏ bông.

Thật là một khung cảnh hài hoà, tôi đã nghĩ như vậy.

Kể từ ngày hôm đó, tôi càng thêm nỗ lực trong việc bí mật giúp đỡ A-ya không gặp phải rắc rối trong các mối quan hệ và tránh khỏi mọi kẻ thù của cậu ấy.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III (tiếp theo)

Re: Cuộc gọi nhớ II

__Thời gian thấm thoắt trôi qua, hai chúng tôi đều bước vào cấp ba.

Kể từ hồi cấp hai, A-ya đột nhiên trở nên hứng thú với những thứ kỳ bí như truyện ma hay các câu chuyện truyền thuyết đô thị, và cũng càng ngày càng trở nên hướng nội cùng bi quan hơn.

Còn về phần tôi, trong khi vẫn tiếp tục giữ mối quan hệ tốt đẹp với tất cả mọi người xung quanh, tôi vừa cố gắng để không trở nên quá nổi bật, không gây hiềm khích với bất cứ ai và duy trì vị trí trung lập trong lớp.

Tôi cho rằng việc hoàn thành tất cả mọi thứ một cách hoàn hảo, ngược lại có thể khiến cho mình có thêm nhiều kẻ địch.

Nếu cố gắng, hẳn là tôi cũng có thể trở thành người nổi bật nhất trong lớp, thế nhưng tôi đã không làm như vậy.

Nhưng mặt khác, nếu rơi xuống một vị trí quá thấp cũng sẽ dễ làm cho tôi bị những kẻ ở vị trí cao hơn trong lớp khinh thường.

Phương pháp hữu hiệu nhất để trải qua cuộc sống mà không gặp phải khó khăn, không gì khác, chính là duy trì sự cân bằng.

Là người coi trọng điều đó hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này, bởi vậy, trong khi vừa chú ý đến các hành động của A-ya, tôi vừa phải cố gắng tác

động gián tiếp khiến cho những thứ đó đạt đến được một mức độ cân bằng tương đối.

Mặc dù ngoài tôi ra, A-ya chưa từng có một người bạn thân nào khác, vậy nhưng, bởi bên cạnh cậu ấy luôn có tôi nên cậu ấy cũng chẳng hề bị cô lập.

Tuần một hoặc hai lần, chúng tôi hẹn nhau ở dãy phòng học cũ, và trong khi vừa nghe A-ya kể về những câu chuyện truyền thuyết đô thị mà cậu ấy sưu tập được, tôi vừa bí mật quan sát những biểu hiện của cậu ấy vào ngày hôm đó.

Những ngày yên bình như vậy tiếp tục trôi qua, còn tôi vẫn tiếp tục dịu dàng trông chừng, bảo vệ A-ya khỏi mọi thứ.

__Tuy nhiên, vào một ngày nọ, mọi chuyện đột nhiên thay đổi.

A-ya, chẳng hiểu vì lý do gì mà lại dẫn theo B-ko, nữ sinh nổi tiếng xinh đẹp nhất trường, đến căn phòng ở dãy phòng học cũ của chúng tôi.

"... Rất vui được gặp cậu".

"... Chào, B-ko, rất vui được gặp cậu".

"Hừ... Quả nhiên là cậu cũng biết tên tớ rồi nhỉ?".

"Ha ha, ai trong trường cũng phải biết ấy chứ? À, tên tớ là C-ta. Bạn thuở thơ ấu của A-ya".

"... Hừm? Vậy à?".

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Nếu cậu ấy đi cùng với một đứa con gái nổi tiếng như vậy thì sớm muộn gì tin đồn thất thiệt cũng sẽ bị lan ra.

A-ya vẫn luôn cố gắng để không bị người khác chú ý cơ mà, rốt cuộc cậu ấy đã quen được cô ta ở đâu chứ? Nếu không nhanh chóng tách cô ta ra khỏi A-ya thì...!!

Thế nhưng, trái với những gì tôi mong muốn, lại có thêm một người nữa gia nhập vào nhóm tụ tập tại dãy phòng học cũ, và cho dù chẳng hề có một mục đích cụ thể nào, chúng tôi bắt đầu hoạt động như một câu lạc bộ thực sự.

Ban đầu điều này làm cho tôi cảm thấy vô cùng hoang mang nhưng sau đó, khi nhận ra rằng mình có thể lợi dụng thứ này để tiếp tục bảo vệ A-ya, tôi dần bình tĩnh trở lại.

__Kể từ khi đó, một tháng đã trôi qua.

*

Một ngày nọ, sau giờ học, tại dãy phòng học cũ.

"... Ồ".

"... Ôi".

Người đến trước tôi và đang đứng ở đó là D-ne

Bình thường tôi không giỏi trò chuyện với con gái cho lắm, nhưng ít ra cô nàng còn đỡ hơn so với B-ko.

"Chào cậu, D-ne, hôm nay cậu đến sớm quá nhỉ?".

Vẫn giữ nụ cười thường lệ trên môi, tôi bắt chuyện với cô nàng.

"Ừ, vì tớ có chuyện muốn nói với C-ta mà".

Cô ta mỉm cười và nhìn về phía tôi.

Chuyện gì vậy? Cô ta vừa nói cái gì cơ?

"... Xin lỗi, không phải là... với B-ko sao?"

"Ồ? Đương nhiên là có muốn nói chuyện với B-ko rồi, nhưng mà tớ cũng muốn nói chuyện với C-ta nữa".

"... Ra là vậy. Về chuyện gì thế?"

Ngay từ đầu tôi đã luôn nghĩ như vậy, rằng cô ta quả thực là một con người khó đoán.

Kể từ khi B-ko thường xuyên đến đây thì ngay sau đó, D-ne cũng trở thành một thành viên của nhóm chúng tôi. Cô ta có mái tóc dài đen tuyền vô cùng đặc trưng và một tính cách có thể nói là u ám và bi quan. Trong suy nghĩ của tôi, cô ta là một người khá mờ nhạt trong lớp và cũng không hề có người bạn thân nào cả.

Tuy nhiên, vào những lúc tụ họp tại dãy phòng học cũ này, cô ta thỉnh thoảng lại để lộ ra thái độ như thể đang chế nhạo người khác vậy.

Có lẽ bản chất thật sự của cô ta vốn là một con người thích trêu đùa như vậy.

Nở một nụ cười ranh mãnh trên môi, cô ta bắt đầu nói.

"... Tớ nghĩ tớ và C-ta khá là giống nhau đó".

"Hừm? Ý của cậu là sao? Tớ lại nghĩ rằng D-ne với A-ya giống nhau thì đúng hơn đấy".

"Đó chỉ là ở mặt ngoài thôi mà, phải không?"

"...?"

D-ne hất cằm lên, đổi chân vắt sang bên kia tiếp tục câu chuyện.

"... Chúng ta đều không thể sống thiếu một người nào đó".

"... Cậu nói cái gì...".

"Cậu hiểu mà. Rằng bản thân mình chỉ là một sự tồn tại trống rỗng. Nếu không tìm được ý nghĩa tồn tại của mình trong người khác thì cậu sẽ không thể sống nổi. Thực chất tự bản thân cậu không có sức sống, cũng chẳng có ý nghĩa...".

"D-ne? Cậu đang nói gì vậy__!".

"Dù mới chỉ được một thời gian ngắn thôi, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu là tớ lại cảm thấy khó chịu chết đi được. Cứ như thế... đang nhìn vào chính mình trong gương vậy. Mặc dù có vẻ khuynh hướng của hai chúng ta khác nhau. Nhưng chính cậu cũng đã nhận ra rồi phải không? Nếu như người đó không còn cần cậu nữa... Mà không, người đó có lẽ đã không cần đến cậu từ lâu rồi, chỉ là, cậu vẫn chưa đủ dũng khí để xác nhận chuyện đó. Rồi sau đó bản thân cậu__".

"__Im ngay".

Bằng một giọng trầm đến mức chính bản thân mình cũng phải ngạc nhiên, tôi buông ra một câu như thế.

"... Hi hi hi, chỉ là đùa thôi. Kể cả như vậy tớ vẫn muốn trở thành bạn tốt với C-ta mà? Chắc điều này cũng chẳng phải đều cậu mong muốn, nhưng hẳn cậu cũng hiểu rằng đây chính là vì lợi ích của cả hai bên mà, phải không?".

... Con nhãi này.

Tôi ném ánh mắt tràn đầy sự thù địch về phía D-ne, thế nhưng, đúng lúc đó, đột nhiên vài âm thanh phát ra từ phía sau tôi.

"... Hả? C-ta?"

"A, D-ne, cậu đến sớm thế? Các cậu đang làm gì vậy?"

Đứng đó chính là hai người, A-ya và B-ko.

"B-ko! Hi hi hi, tớ và C-ta chỉ đang trò chuyện một chút thôi".

"Vậy hả?"

"Nhỉ? C-ta".

Dứt lời, D-ne mỉm cười, quay lại về phía tôi.

"... C-ta?"

"... À, chỉ Là trò chuyện một chút thôi mà".

Nói vậy, tôi lại tiếp tục khoác lên vẻ mặt tươi cười như thường lệ.

*

Vài ngày nữa lại trôi qua.

Hôm nay tôi lại tiếp tục cùng A-ya đi đến dãy phòng học cũ.

"...".

Kể từ ngày hôm đó, mặc dù bên ngoài không hề thể hiện ra bất cứ điều gì, thế nhưng ngày qua ngày, nỗi khó chịu trong lòng tôi tăng dần.

D-ne nghĩ rằng tôi đang lệ thuộc vào A-ya. Sai rồi! Hoàn toàn sai lầm! Chính A-ya mới lệ thuộc và tôi. Rõ ràng là như vậy mà? Tôi là người đã

cứu vớt A-ya. Nếu không được tôi giúp thì chắc chắn bây giờ A-ya... Chắc chắn ...như thế nào? Nếu không có tôi thì A-ya như thế nào? Sẽ bị cô lập trong lớp? Không phải bây giờ cũng vậy sao? Ngay từ ban đầu liệu A-ya có thực sự quan tâm đến những thứ đó không? Không, Không phải vậy. Không phải khi đó cậu ấy đã nói cảm ơn với tôi sao!? Chắc chắn A-ya đã rất biết ơn tôi!! Phải rồi, chắc chắn không thể sai được.

"__...-ta? C-ta?".

"...! A, xin lỗi".

"... Không sao chứ? Cậu cảm thấy không khỏe à?".

"À không, tớ chỉ hơi lơ đãng một chút thôi, tớ ổn mà".

"... Thế hả?".

"Ừ".

A-ya đột nhiên đưa mắt liếc nhìn tôi.

Vẫn là khuôn mặt không chút biểu cảm ấy, nhưng tôi lại hiểu được ngay lập tức.

Rằng A-ya lại vừa mới sưu tập được một tin đồn mới đây. Sâu trong ánh mắt cậu ấy tràn đầy sự hứng khởi.

"... Mà hôm nay lại có chuyện gì mới thế?".

Khóe miệng hơi cong lên một chút, A-ya bắt đầu kể câu chuyện của cậu ấy.

"Đúng rồi...! Này, C-ta, cậu biết về vụ giết người hàng loạt không thể lý giải xảy ra ở dãy phòng học cũ này rồi phải không? Thực ra thì, hôm qua

tớ đã tìm thấy một cuốn nhật ký có vẻ như là đầu mối quan trọng ở đó đấy! Tớ vẫn chưa xem kỹ nội dung bên trong nhưng mà___...".

Thấy chưa. A-ya từ trước đến giờ vẫn vậy mà. Mỗi khi phát hiện ra được điều gì đều sẽ đến kể với tôi trước tiên.

Mặc dù A-ya hầu như không thể hiện cảm xúc gì ra bên ngoài nhưng tôi lại biết rõ đâu là khuôn mặt khi cậu ấy muốn kể chuyện.

Tôi sẽ vừa lắng nghe vừa tán thưởng câu chuyện của cậu ấy.

Sau đó, nói với cậu ấy những câu kiểu như "Tuyệt thật đó, A-ya!".

A-ya thông thường không hay nói chuyện nhưng vào những lúc thế này cậu ấy lại có thể nói vô cùng nhanh và rõ ràng, âm lượng cũng to hơn so với mọi khi.

A-ya vẫn luôn luôn như vậy.

Chưa có gì thay đổi cả.

Cũng sẽ chẳng có gì thay đổi.

"... Hế, tuyệt thật đó nhỉ!".

"Tuyệt đúng không? Tớ cũng đã kể với B-ko và có vẻ như cậu ấy cũng tỏ ra rất thích thú đấy. Thế nên hôm nay mọi người cùng nhau tìm hiểu về cuốn sổ này___".

__Cái gì cơ?

... Cũng đã kể với B-ko?

Cho dù từ trước đến nay, kể cả điều nhỏ nhất, cậu ấy vẫn luôn kể cho tôi đầu tiên?

Đợi đã. Nếu như vậy chẳng phải tôi sẽ không biết được liệu cậu ấy có nói những điều không được nói ra hay không sao? Tại sao cậu ấy lại tự tiện là một việc ích kỷ như vậy? Và hơn cả tại sao lại là với B-ko? Mà không, cậu ấy đã tin tưởng B-ko đến mức đó rồi sao? Rốt cuộc, điều gì đã làm cho tôi bận tâm đến như vậy? Như thế này chẳng phải đúng như những gì D-ne đã nói hay sao? Tôi...lệ thuộc vào A-ya? Không thể nào, không thể có chuyện như thế được. Không thể...!

Những việc xảy ra sau đó tôi cũng không còn nhớ rõ nữa. Nói đúng hơn là, mặc dù thực tế tôi vẫn nhận biết được rõ mọi việc, thế nhưng cứ như thể tôi đã thoát li khỏi bản thân mình để nhìn thế giới dưới con mắt khách quan của một người qua đường vậy. Trong khi vẫn duy trì vẻ bình tĩnh giả tạo ở ngoài mặt, thì trong lòng, tôi lại luôn bận tâm về những điều khác. Chỉ có cảm xúc của tôi là hoàn toàn tĩnh lặng.

__Giống như đang đọc một cuốn tiểu thuyết vậy.

Giờ gọi lại những gì đã được ghi nhớ trong vô thức của ngày hôm đó, hình như tôi và A-ya đã tụ họp với mọi người ở phòng học và cùng nhau đọc cuốn sổ nhật ký tìm được. Bên trong đó ghi lại những tin đồn chúng tôi đều chưa từng nghe qua và những chuyện có liên quan đến "Thẻ đánh dấu Sự kết thúc". Không chỉ riêng A-ya mà tất cả mọi người đều lấy làm hứng thú với cuốn sổ này.

Khoảng thời gian sau đó trôi qua một cách nhanh chóng.

Sau khi chia tay với mọi người, chắc hẳn là tôi đã đi về cùng A-ya, vậy nhưng tôi thực sự không nhớ rõ lắm nữa.

Trước khi kịp nhận ra thì tôi đã ở trong phòng của mình rồi.

Chẳng hiểu tại sao tôi đột nhiên lại nhớ về con thú bông đó, và rồi dần ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết__.

Khoảng một tuần sau đó.

Hôm nay tôi cũng đi đến căn phòng thường lệ nằm trong dãy phòng học cũ.

Trong lúc tôi đang hí hoáy nghịch điện thoại di động vừa lặng lẽ suy ngẫm về một vài thứ thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Người bước vào là B-ko và D-ne.

"Ồ? Hôm nay trông cậu có vẻ tức giận quá nhỉ?".

Với khuôn mặt mang theo nụ cười bồn chột như mọi khi, tôi đáp lại.

Thậm chí còn hơn so với bình thường, lúc này tâm hồn tôi hoàn toàn tĩnh lặng.

"... Cậu không thể chỉnh đốn lại tên bạn thời thơ ấu của cậu đi được hả?".

B-ko và D-ne đặt đồ xuống và lại ngồi vào chỗ ngồi thường lệ của bọn họ.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi ấy".

"... Cậu...".

Đúng lúc B-ko vừa định bước lại đây thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bị chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

B-ko trừng mắt nhìn A-ya và tiến về phía cậu ấy.

"Này, không có lửa làm sao có khói? Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Vào lúc B-ko chuẩn bị tóm lấy A-ya thì giọng nói vui vẻ của D-ne đột nhiên xen vào.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thể tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghĩ ngờ điều này rồi đấy?".

Mang trên mặt nụ cười vô cùng giả tạo, D-ne thốt ra một câu nói cực kì mang tính sát thương.

Kể từ sau vụ việc ngày hôm đó, tôi không thể khi nghĩ ngờ rằng mỗi hành động của cô ta đều có một động cơ kín kẽ đằng sau nó.

Nghĩ vậy, tôi bất giác cảm thấy nực cười thay cho cái con người vẻ ngoài hiền lành mà nội tâm xấu xa có tên là D-ne này.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ?".

"Im đi".

Vừa trêu chọc B-ko, tôi vừa tiếp tục câu chuyện.

"Đến cả A-ya cũng không đến mức bịa ra những câu chuyện vô nghĩa chẳng có mục đích gì đâu chứ?".

"Phải đấy. Tớ cũng thấy nó rất phù hợp với hoạt động của nhóm chúng ta đó chứ".

"Hoạt động nhóm... Tớ không nghĩ nó nghiêm trọng đến mức đấy đâu".

__Hẳn nhiên nó không phải là việc gì nghiêm trọng đến mức đó.

Thế nhưng, bởi cuốn nhật kí A-ya vừa tìm được, hoạt động nhóm của chúng tôi trở nên sôi nổi hẳn lên.

Trước đây chúng tôi cũng chỉ thỉnh thoảng tụ họp tầm một tuần một lần, lúc có lúc không, nhưng dạo gần đây tất cả mọi người gần như ngày nào cũng có mặt đầy đủ.

Thực ra vài ngày trước chúng tôi đã từng thử chơi trò Kokkuri-san theo hướng dẫn viết trong cuốn sổ.

Khi đó chỉ có ba người là tôi, A-ya và B-ko, nên ban đầu quả thật chỉ là chơi thử mà thôi, vậy nhưng khi thực sự bắt đầu trò chơi, chúng tôi bị

bủa vầy bởi một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng cứ như thể có ai đó đã đặt một tảng băng vào đó vậy, và bởi quá sợ hãi, mọi người đều bỏ cuộc giữa chừng.

Hôm nay tất cả các thành viên của nhóm tụ tập ở dãy phòng học cũ đều đang ở đây.

"...Mà này, dạo gần đây có một việc khiến tớ phải suy nghĩ rất nhiều".

A-ya đột nhiên cắt ngang câu chuyện.

"Không biết có phải chỉ là cảm giác của tớ không, hay nó có thể là một hiện tượng kì lạ nào đó nhưng mà..."

"... Hiện tượng kì lạ?".

B-ko rời khỏi chiếc ghế mà cô ta đang ngồi và chuyển sang chỗ đối diện với A-ya.

"Đúng vậy... Gần đây khi tỉnh dậy vào buổi sáng, lúc nào tớ cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình".

"Không phải là...người nhà cậu hay sao?".

"Ừm, vì bố mẹ tớ đều ra ngoài từ sớm rồi".

"Vậy thì, có khi là ai đó nhìn từ ngoài vào thì sao?".

"Cũng không phải như vậy, mà tớ cảm thấy được ánh nhìn từ đằng sau. Khi tớ quay đầu lại thì chả thấy ai cả, hơn nữa việc này đã xảy ra rất nhiều lần rồi".

"...Hừm".

"Có phải là Zashiki-warashi hay thứ gì đó như thế không...?".

"Nếu là Mearry-san thì sẽ phải có cuộc điện thoại nào đó nhỉ?".

"Gần đây hình như Mearry-san cũng dùng các trang mạng xã hội hay sao đó".

"Ừm...".

A-ya hít một hơi, và tiếp tục câu chuyện.

"Còn một điều nữa tớ đang để ý đến".

"Gì vậy?".

"Trước kia bọn mình đã từng chơi trò Kokkuri-san đúng không? Tớ với B-ko và C-ta...".

"Ừ...".

"__Ngày hôm sau, tớ bắt đầu cảm thấy như mình đang bị người khác theo dõi... Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự kết thúc'...".

"...".

"...".

"...".

"...".

__Cảm thấy bị người khác theo dõi...à?

Quả thật là bố mẹ A-ya luôn đi làm từ rất sớm nên lúc cậu ấy tỉnh dậy đều chỉ có một mình.

Thế nhưng, đó là__...

"... Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

A-ya đột nhiên thoát ra những lời này.

"Thất bại là...".

"Chưa ai trong chúng ta có được 'Thẻ đánh dấu Sự kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc' phải không nào?".

"... Đúng là chúng ta chưa Làm đúng theo luật chơi nhưng mà... nhưng mà...".

Căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng nặng nề.

Trong khi dự đoán những gì cậu ấy sẽ nói tiếp theo, tôi cũng chỉ đơn giản nghĩ rằng "Quả thật đúng là A-ya".

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

*

Và như vậy, theo nội dung của cuốn sổ nhật ký, chúng tôi bắt đầu trò chơi "Kokkuri-san" để lấy được "Thẻ đánh dấu Sự kết thúc".

"Kể từ bây giờ, từng người một sẽ đưa ra câu hỏi. Trước tiên ai sẽ hỏi về tó?".

"... Vậy thì, bữa tối hôm qua của A-ya có thật phải không?".

"... Câu hỏi kiểu gì thế?".

"... Tại vì, đột nhiên bị bảo phải đưa ra câu hỏi mà".

"A, nó chuyển động rồi này".

"... Là 'Đúng'... Hôm qua cậu đã ăn gì vậy?".

"Là hăm-bơ-gơ, nhưng mà..."

"Hăm-bơ-gơ à__? Hăm-bơ-gơ ở nhà A-ya ngon lắm, đột nhiên mình muốn ăn nó ghê..."

Vừa nhớ lại những kỉ niệm khi còn nhỏ tôi, vừa thì thầm như vậy.

Theo cách đó, trò Kokkuri-san được tiếp tục và dẫn đi tới kết thúc.

Tiếp theo, đến lượt trả lời câu hỏi về tôi.

"Tiếp đến là... C-ta à? Ủm, hỏi câu gì được nhỉ?"

"À này, câu hỏi như thế này thì sao?"

Tôi nói trong khi đưa mắt về phía A-ya.

"... Con thú bông trước kia ở nhà tớ là một con chim cánh cụt phải không?"

"Hả?"

"Nghĩa là sao vậy?"

"... A, nó chuyển động rồi".

Câu trả lời của Kokkuri-san là "Sai".

"C-ta, thế này là...?"

"Tại chúng ta đều không biết liệu các câu trả lời của Kokkuri-san có chính xác hay không phải không? Bởi vậy, tớ nghĩ nên hỏi một câu mà A-ya cũng biết được đáp án. ... A-ya, con thú bông ở nhà tớ hồi trước là con gì... Cậu biết mà nhỉ?"

"..."

Tiếng ồn chói tai xuyên thẳng vào trong não.

"Nếu muốn thoát khỏi trò chơi, bạn phải cân nhắc kỹ những điều dưới đây, sau đó tự tìm ra điểm Kết thúc.

__Vậy thì cũng bắt đầu trò chơi đây thú vị này thôi!".

- Nếu muốn trò chơi Kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".
- Nếu không tìm ra được "Con Cáo", tất cả những người còn lại sẽ phải chết.
- Trong khi vừa tìm kiếm "Con Cáo", bạn vừa phải thực hiện các mệnh lệnh mà Kokkuri-san đưa ra.
- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.
- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.
- Cho đến khi Kết thúc, việc rút lui khỏi trò chơi là hoàn toàn không thể.

Những ngôn từ khó hiểu được thốt ra bằng chất giọng lãnh đạm làm cho đầu óc tôi trở nên quay cuồng.

__Giết? GIẾT? Chết? CHẾT?

Trò chơi? Kẻ phản bội? Con Cáo?

Cảm giác như một khoảng thời gian dài đã trôi qua... mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút... Sự im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", và như vậy, tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III (tiếp theo)

Re: Cuộc gọi nhớ III

Cuối cùng, tôi và A-ya cùng đi về nhà, thế nhưng không ai trong chúng tôi nói một lời nào.

Vừa về đến nhà, bước vào phòng mình, tôi ngay lập tức mở máy tính bàn lên.

Trên màn hình nhanh chóng hiện ra một hình ảnh đã trở nên vô cùng quen thuộc.

__Ở trên đó, phản chiếu hình ảnh của người tôi vừa mới chia tay lúc này, A-ya.

Ban đầu nó chỉ đơn giản là một trò đùa.

Mọi thứ bắt đầu kể từ khi tôi lắp một chiếc máy nghe trộm nhỏ đến mức không ai có thể nhận ra ở góc sâu nhất trong một ngăn cặp của A-ya.

Với danh nghĩa vì lợi ích của A-ya, thứ sở thích nhòm ngó vào đời tư của người khác này được tiếp tục duy trì và ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hai gia đình chúng ta vốn hay sang nhà nhau chơi, bởi vậy tôi biết rất rõ nơi cất giấu chìa khoá dự phòng.

Và cho dù tôi có bị bắt gặp trong nhà cậu ấy đi chăng nữa thì cũng chả có gì là lạ cả.

Đúng vậy đấy! Bởi tôi chính là người bạn thân duy nhất trên đời này của A-ya mà!

Với suy nghĩ như vậy, tôi đã lắp đặt máy ghi âm và máy quay trộm nhằm theo dõi toàn bộ hành động của A-ya.

"Cảm thấy bị người khác theo dõi à?..".

Sau khi trở về phòng, A-ya nằm trên giường, cuộn mình lại núp kín vào trong chăn trong khi thân thể thì run lên từng chập. Thế nhưng, rất nhiều lần, cậu ấy lại chui ra khỏi chăn, kiểm tra xung quanh phòng, bật tivi lên rồi lại tắt đi, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Thành thực mà nói, cho tới vừa nãy, tôi cũng không thể ngừng run rẩy.

Nhưng khi quan sát những hành động của A-ya và tự độc thoại với chính mình, chẳng hiểu sao tôi lại dần trở nên bình tĩnh lại.

"Quả thực là... hết cách với cậu mà, A-ya".

"Không phải chính bởi A-ya nói muốn làm chuyện đó sao?".

"Không thể nào, thứ này lại là thật...".

Phải rồi, sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại thì điều này không thể nào thực sự xảy ra được.

Chết và giết chết... Đó đâu phải là điều dễ dàng như vậy? Kể cả thế, vạn nhất nó có là thực đi chăng nữa thì nếu "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn sẽ không có gì xảy ra cả! Là như thế, phải không? Hơn nữa, nếu tìm ra được kẻ phản bội thì không đời nào chúng tôi lại chết được...

Tôi phải vững vàng lên, bởi người có thể cứu được A-ya, chỉ có duy nhất mình tôi thôi.

... Nói là vậy, nhưng quả thật sự mệt mỏi của tôi đã gần chạm đến ngưỡng giới hạn của nó.

Tắt máy tính và chuẩn bị đi ngủ, tôi đứng lên khỏi chiếc ghế đang ngồi

__Và khi quay người lại__...

"Ư oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!".

Nằm trên giường là một vật tôi chưa từng thấy trước đây.

__Một cuốn sách cũ, bên trong là một chiếc thẻ kẹp sách .

Cảm giác lạnh lẽo trên da thịt cảnh báo cho tôi.

__Rằng, cuốn sách này, là thật.

Chuyện này là sao!? Thế là như thế nào!?!?

Tại sao trong tất cả mọi người, nó lại đến chỗ tôi đầu tiên!?

Điều này không thể xảy ra được, điều này...!

Sợ quá! Sợ quá! Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Phải làm thế nào mới được!?

Nhịp tim của tôi đột ngột tăng mạnh.

Cố gắng đứng vững trên đôi chân run rẩy của mình, tôi nắm chặt lấy cuốn sách, không để cho các trang bên trong bị lật ra.

Trước tiên tôi phải tìm một chỗ nào đó để xử lí thứ này đã...

Trong lúc đó, nhét tạm nó vào sâu trong cặp, rồi giống hệt như A-ya ban nãy, tôi co mình trùm kín trong chăn, mắt nhắm nghiền lại trong khi thân thể thì run lấy bầy. Mặc dù để ý thấy cuộc gọi đến trong điện thoại di động, tôi quyết định lờ nó đi và chìm vào giấc ngủ.

*

Ngày hôm sau, sau khi xác nhận rằng A-ya đã ra khỏi nhà, tôi lại đi đến trường.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng vứt cuốn sách và chiếc thẻ này đi đâu đó, dù chỉ sớm hơn một khắc cũng được...

Hơn nữa, tuy rằng cuốn sách đã được gửi đến nhưng không có nghĩa là chúng tôi chắc chắn sẽ phải chết.

Mặc dù quả thật không có dũng Khí để nói với những thành viên khác về "Cuốn sách của Sự Kết thúc" nhưng tôi nghĩ hẳn là mình cũng có thể dò hỏi xem phản ứng của bọn họ như thế nào.

Đi qua cổng trường đến gần chỗ tủ giày, vừa đúng lúc tôi nhìn thấy A-ya và một cậu bạn cùng lớp đang nói chuyện với nhau.

"Này! A-ya!".

"... Gì thế? Hôm nay tớ cảm thấy...".

"__Hừm? Cái gì đây?".

Một phong thư đột nhiên rơi ra từ tủ để giày của A-ya.

Ngay lập tức tôi biết rằng, nó chính là "Lá thư đó".

... Bức thư đã được gửi đến chỗ của A-ya ...!? Làm thế nào...!

Cậu bạn cùng lớp nhặt bức thư lên và nói.

"Ồ! Không lẽ thứ này chính là... cái đó? Có phải là một bức thư tình không đó!?".

"... À, này!".

"Hử? Từ ai đây nhỉ?".

"Dừng lại đi...".

"Được mà, nhỉ? Chỉ cho mình tớ xem một chút thôi, đi? Đi?".

... Đợi đã, A-ya, không thể...không thể nào.

Tính cách của A-ya quả thật có chút tiêu cực, thế nhưng cậu ấy yếu ớt đến mức không thể giết nổi một con kiến, và rất hiền lành, nếu cậu ấy làm tổn thương người khác thì chính cậu ấy cũng sẽ bị tổn thương vì điều đó, chính là vậy...

__Thế nên, không đời nào cậu ấy lại nói ra những điều như thế đâu nhỉ?

"... Đành vậy nhỉ... Vậy thì đừng-kể-cho-ai-biết đây nhé?".

A-yaa!!

Tôi lập tức ngăn lại những âm thanh định thoát ra khỏi họng, giấu mình khỏi người đang đứng ở chỗ tủ giày.

... Không thể, không thể nào như vậy!

Sau khi cậu ta đọc được bức thư thì sẽ ra sao? Thứ đó, nếu như thứ đó là thật thì__!!

"..... Cái gì thế này?".

"__A!".

Vừa lẩm bẩm gì đó trong miệng, cậu bạn liền trả lại bức thư cho A-ya rồi lao đảo rời đi, cứ như thể vừa bị hút hết sức sống.

"... N, này...".

__Sau đó, vào giờ nghỉ trưa, vụ việc đó đã xảy ra.

*

__Quả nhiên, quả nhiên "Lá thư" đó, cả "Cuốn sách", cả chiếc "Thẻ đánh dấu" này nữa!

Tất cả đều là thật... Tất cả đều là thật!!

Và rồi, ngoại trừ những học sinh được giữ lại để lấy lời khai, tất cả các học sinh khác đều nhận được chỉ thị quay về nhà. Tuy nhiên, giống hôm qua, tôi lại đi đến dãy phòng học cũ.

Tại căn phòng học thường lệ, hầu như tất cả những thành viên tham gia vào sự kiện hôm qua đều đã có mặt đầy đủ.

Sau đó, hơi muộn một chút, cả B-ko cũng đã đến.

"__Này, là ai đã nói với cậu ta?__Ai là kẻ phản bội!?".

... Kẻ phản bội à? A-ya là kẻ phản bội?

Không phải, nếu là như vậy thì chắc chắn bức thư sẽ không được gửi tới tay A-ya...

Vậy nhưng ngược lại, nếu đó cũng chính là bởi A-ya là kẻ phản bội thì sao?

Hoặc giả như đó là một màn kịch nhằm khiến chúng tôi tưởng rằng "Thẻ đánh dấu Sự kết thúc" là có thật?

Không thể hiểu nổi, A-ya! Tôi không thể hiểu nổi!!

Những lời nói của A-ya lặp đi lặp lại trong óc tôi.

"Gần đây đã xuất hiện một kẻ mạo danh B-ko".

Nếu như người trong câu chuyện đó không phải là B-ko?

Nếu như, chính A-ya mới là người đã bị thay thế bằng một kẻ giả mạo thì sao?

Tôi phải xác nhận lại điều này, phải xác nhận lại điều này, phải xác nhận lại điều này!

... Rất cuộc, một lần nữa ý thức được rằng chúng tôi chẳng thể làm gì để thay đổi chuyện này, tất cả mọi người đã quyết định hôm nay sẽ về sớm một chút.

Tôi bảo với A-ya rằng mình sẽ quay trở lại lớp học một lát, và thế là chúng tôi chia tay nhau ở đó.

Có hai lý do cho việc này.

Thứ nhất, tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng cuốn sách này đi đâu đó.

Và hơn nữa, tôi sợ phải đi chung với A-ya lúc này.

Tôi quay trở lại dãy phòng học chính.

Quả nhiên chẳng còn bóng dáng học sinh nào ở đây cả.

Từ bên ngoài vọng vào tiếng của cảnh sát và của đám nhà báo.

Tôi bước thật nhanh lên cầu thang, hướng về phía phòng học của mình.

Thế nhưng, đột nhiên tôi lại cảm thấy bồn chồn không yên.

__Cặp sách của tôi bỗng trở nên nhẹ hơn lúc trước.

Cảm giác nặng trĩu trên người tôi mãi cho đến ban này không biết đã biến mất tự bao giờ.

Đi đến một góc hành lang, tôi thận trọng mở cặp sách của mình ra, và rồi nhận ra rằng thứ lúc trước tôi bỏ vào đã không còn, còn thứ đáng lẽ ra không nên có lại đang ở đó.

__Cuốn sách đã biến mất, thay vào đó là một "Lá thư".

"...!!".

Tay tôi tự động rời khỏi chiếc cặp.

... Không thể nào!? Lá thư đó hẳn là phải ở chỗ A-ya cơ mà!?

Đây là lá thư thứ hai sao!? Không phải, lẽ nào...

... Quảng nhiên A-ya chính là__!!

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III (tiếp theo)

Re: Cuộc gọi nhớ IV

Kể từ ngày hôm đó tôi bắt đầu theo dõi A-ya sát sao.

Ngoài việc theo dõi cậu ấy trên thiết bị thu âm và quay trộm như mọi khi, thỉnh thoảng tôi còn đi đến gần nhà A-ya để trực tiếp dò xét những hành động của cậu ấy.

Suốt hai tư tiếng đồng hồ, tôi hầu như đều không chớp mắt một chút nào, chỉ chăm chú quan sát A-ya.

Thậm chí còn không thèm nhìn đến những tin nhắn hay trang mạng xã hội mà bình thường tôi rất chăm chỉ kiểm tra, chỉ đơn giản là chăm chú như vậy...

Vậy nhưng, một ngày trôi qua, rồi đến hai ngày trôi qua, A-ya vẫn chẳng có gì thay đổi.

Cậu ấy vẫn luôn nằm bất động trong phòng của mình, đến mức khiến tôi tưởng rằng đoạn văn đã bị trục trặc và phải đến tận nhà cậu ấy để xem lại.

... A-ya có phải là kẻ phản bội hay không?

... A-ya liệu có bị thay thế bởi kẻ giả mạo hay không?

Mãi vẫn chưa tìm được câu trả lời, tinh thần của tôi ngày càng giảm sút.

Hơn nữa, đã vài ngày trôi qua kể từ khi tôi nhận được thư.

Trong khi tôi vẫn vô tâm tiếp tục công việc quan sát của mình, màn hình trước mặt đột nhiên hơi biến dạng và tiếng ồn được phát ra.

"Xin chào quý vị. Đây là một bản tin đặc biệt. Chúng tôi sẽ công bố danh sách những nạn nhân tính cho đến thời điểm hiện tại".

"Người hôm nay vừa đi vừa nhìn vào điện thoại".

"Người nuôi thỏ trong căn phòng của mình vì quá cô đơn".

"Người đạt được một nghìn bước trên máy đếm bước đi bộ".

"Người nhìn trộm thư từ của người khác".

"Tiếp theo, chúng tôi sẽ công bố danh sách những nạn nhân của ngày mai".

"Người trực tiếp truyền đạt với bản thân về những điều khiến anh ta bận tâm".

"Người là đi mệnh lệnh được đưa ra".

"Người trốn học đi chơi một mình".

"__Người đang tái mặt vào lúc này".

"Nạn nhân của ngày mai sẽ là những người này. Cầu chúc cho niềm hạnh phúc của quý vị ở thế giới bên kia... Chúc ngủ ngon".

Giọng nói máy móc đầy vô cảm của phát thanh viên vang vọng trong căn phòng chật hẹp.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương IV: Bức thư tình phạm tội hoàn hảo

"Sau đây là mục điểm tin.

Hôm nay, tại thành phố XX, thi thể của một nam sinh đã được phát hiện".

Trong khi tôi đang ăn tối một mình, bản tin như vậy được phát sóng.

Kể từ ngày hôm đó, tôi trở nên có chút miễn cảm với âm thanh của tivi, thế nhưng, thật kỳ lạ là vào thời điểm đó, tôi vẫn có thể bình tĩnh tiếp tục ngồi nghe bản tin này.

... Kể từ ngày hôm ấy? Há? Kể từ ngày hôm ấy tôi đã làm những gì nhỉ?

Ký ức của mấy ngày nay hiện về vô cùng mơ hồ, cứ như thể chúng đang bị che phủ đằng sau một màn sương dày đặc vậy...

Vẫn với giọng nói vô cảm ấy, phát thanh viên lại tiếp tục.

"Nam sinh này đã bị đâm bởi nhiều nhát dao lên cơ thể ở trong phòng của mình và chết trong tình trạng tay vẫn nắm chặt điện thoại di động.

Nạn nhân lần này học cùng lớp với__"

Tay nắm chặt điện thoại di động à? Thật giống với A-ya.

__A-ya.

A-ya lúc nào cũng cầm trên tay chiếc điện thoại di động, gõ trên bàn phím một cái gì đó.

Hình ảnh A-ya ngã xuống, toàn thân đầy máu trong khi tay vẫn nắm lấy chiếc điện thoại đột nhiên xuất hiện trong trí óc tôi.

"...!".

Lắc đầu, tôi lẩm bẩm một mình, không thể tin được vào những gì mình vừa nghĩ.

"... Không thể nào... nhỉ?".

Hình ảnh của A-ya vừa nảy hiện lên quá chân thật đến mức khiến cho tôi cảm thấy bất an.

__Ting~~

"...!".

Đột nhiên chuông báo điện thoại reo lên. Tôi mở màn hình lên, là một cậu bạn cùng trường ở gần nhà tôi.

"... Cậu đã biết gì chưa? Nạn nhân của vụ án hôm nay là A-ya đấy. C-ta, cậu rất thân với cậu ấy mà nhỉ? Cậu ổn chứ?".

__Cái gì cơ?

A-ya đã bị giết? Không thể... chuyện đó không thể xảy ra được.

Nếu là A-ya thì hằng ngày tôi vẫn luôn...

Không ổn rồi, tôi không tài nào nhớ nổi lại những ký ức của những ngày gần đây... Thi thể đó là...

__Tinh~~

Chuông báo điện thoại một lần nữa lại reo lên.

Lại mở màn hình di động lên, Lần này là một thông báo trả lời trên Twitter.

Kể cả khi cảm thấy khó hiểu bởi không biết mình đã bật thông báo lên từ bao giờ tôi vẫn mở giao diện trả lời ra.

"Hiện giờ, tôi đang ở nơi đó".

...?

Trên điện thoại hiển thị trả lời từ một tài khoản kỳ lạ đã bị khóa với tên người dùng là "mearry1713".

Tôi không hề nhớ mình đã từng bấm theo dõi tài khoản này, chỉ theo dõi một người và chỉ được một người theo dõi... nói cách khác, thứ này chỉ được liên kết với mỗi mình tôi.

... Đây là thứ quý quái gì?

Sống lưng tôi đột nhiên trở nên lạnh buốt. Tôi cảm giác có thứ gì ẩm ướt, là mồ hôi lạnh đang chạy dọc sau gáy tôi.

Đột nhiên cảm thấy khó chịu, tôi bỏ dở bữa tối và quay trở về phòng mình.

Ngồi co cụm lại trong một góc giường, tôi bắt đầu tự hỏi tự trả lời.

Rốt cuộc ai là người đã giết chết A-ya...? Độc ác đến như vậy!

Thật độc ác thật độc ác thật độc ác thật độc ác thật độc ác thật độc ác...!!

Vài tiếng sau đó.

Tôi bỗng nhớ đến các thành viên còn lại của nhóm tụ tập ở dãy phòng học cũ.

"... Phải rồi... Phải thông báo cho bọn họ..."

Cầm điện thoại lên, định bụng thông báo cho B-ko trước tiên, tôi bắt đầu quay số.

Tút tut tut... Rè Rèèè... Tút tut tut... Rè Rèèèèèèè...

Chuyện gì vậy? Đột nhiên có một loạt những tiếng ồn lộn vào.

"... A, Alô?"

Là B-ko. Giọng nói của cô ta tỏ ra vô cùng sợ hãi.

"..... A-ya đã bị giết rồi".

Cạch. Bíp... Bíp...

__ "Hơn nữa...". Đúng lúc tôi đang định tiếp tục thì đường dây đột ngột bị cắt đứt.

Hả? Thật kỳ lạ.

__Tinh~~

Tôi vừa định bấm nút gọi lại thì thông báo trả lời một lần nữa hiện lên.

"Tôi, bây giờ, đang ở ngoài cửa sổ nhìn ngắm vầng trăng ấy".

... Trăng?

Người gửi quả nhiên lại là tài khoản kỳ quái lúc trước.

__Tinh~~

"Vầng trăng có màu sắc hệt như của đêm hôm đó vậy".

Đêm hôm đó? Đêm, mặt trăng, đỏ, hôm đó? Đêm đó, mặt trăng, đỏ thắm, đỏ thắm...

Tôi chờ hồi tưởng lại. Khung cảnh trong ký ức của tôi hiện về rời rạc, không một sắc màu, cứ như thể đang xem một kênh truyền hình bị hỏng vậy.

Khi A-ya đang định nhặt chiếc kéo rơi trong phòng lên và chống trả lại, tôi đá và dẫm lên cánh tay của cậu ấy, rồi tin bố "Vô ích thôi" "Tớ thắng rồi".

Giống như những gì A-ya đã làm với con thỏ bông trước đó, tôi đâm một nhát vào bụng cậu ấy. Rồi tiếp tục lại một nhát nữa, một nhát nữa, rồi một nhát nữa...

Từng chút một, giống như cách mà những mảnh xếp hình được ghép lại vào nhau, màu sắc của thế giới ngày hôm đó dần dần quay trở về... Phải rồi, hôm đó, tôi đã...

*

Lúc đó là gần ba giờ sáng. Nằm ở cách nhà tôi thậm chí còn không đến vài phút đi bộ là nhà của A-ya.

Ngôi nhà tôi đã từng qua lại rất nhiều lần này, hôm nay, lọt vào trong mắt tôi, lại trở nên vô cùng khác thường.

Tôi có cảm giác như thể mình đang đi vào tàn tích của một căn nhà đã bị bỏ hoang từ lâu rồi vậy.

Sau khi cầm được chiếc chìa khóa dự phòng trong tay, tôi thận trọng, thật thận trọng đột nhập vào trong.

Đúng vào thời điểm ấy, chiếc điện thoại lại rung lên Làm tôi giật thót cả tim.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại... Tôi tắt nguồn điện thoại.

Thế nhưng, đột nhiên tôi nghe được tiếng bước chân đi xuống từ tầng hai.

Cảm thấy không ổn, tôi lập tức chạy sang phòng khách nằm ngay cạnh gian bếp.

__Là A-ya. Và hơn nữa, không hiểu vì lẽ gì, cậu ấy lại đang ôm theo con thú bông đó.

... Rốt cuộc, cậu ấy đang định làm gì?

Đó chính là con thú bông kỷ niệm của tôi và A-ya mà?

"... Lại nữa?".

Vào lúc tôi hướng ánh mắt chất chứa đầy tình tự phước tạp về phía đó, A-ya bỗng tự thì thầm như vậy.

"...!".

__Không lẽ, tôi đã bị phát hiện!?

A-ya bắt đầu nhìn quanh phòng bếp.

Nếu bị phát hiện, tôi sẽ bị giết.

Giống như cậu bạn đó... bị giết chết!

Tim tôi đập mạnh đến mức có thể nghe thấy được từng tiếng thình thịch.

Tôi vừa cố gắng giấu đi hơi thở của mình, vừa quan sát tình hình.

Tuy nhiên, A-ya có vẻ như không chú ý đến chỗ này, cậu ấy lấy ra một nắm gạo từ trong hũ, pha một cốc nước muối rồi cầm thứ đó đi ra khỏi bếp.

Tôi thở phào một tiếng.

Nhưng mà, rốt cuộc A-ya đang làm cái gì vậy?

Tiếp tục kiềm chế hơi thở của mình, tôi thu hẹp khoảng cách giữa mình và A-ya, theo dõi từng hành động tiếp theo của cậu ấy.

A-ya đã di chuyển sang một phòng khác.

Chẳng hiểu từ lúc nào, trên tay cậu ấy đã có kim và một cuộn chỉ đỏ, kéo và một con dao rọc giấy.

Sau khi đi đến căn phòng có đặt chiếc tủ tường, dường như đang suy nghĩ lung lăm về một điều gì đó, A-ya bỗng trở nên im lặng.

Sau đó, như thể đã hạ quyết tâm, cậu ấy rốt cuộc cũng ngẩng lên, rạch một nhát lên phần bụng con thỏ và lấy bông ra.

"...!!".

Hành động đột ngột đó làm cho tôi không thể tin vào mắt mình.

Vẫn khuôn mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm đó, A-ya im lặng tiếp tục công việc.

Sau khi lấy bông ra khỏi con thỏ, cậu ấy nhét gạo vào móng tay của mình thế vào, rồi sau đó lại một cách vụng về. Đến khi cả tay, chân và

miệng cũng đã được khâu liền lại bằng chỉ đỏ thì vẻ ngoài của con thỏ trở nên vô cùng rợn người.

... Con thỏ bông, con thỏ bông mà tôi đã tặng...

"Trông cứ như là mạch máu vậy".

Lầm bầm một vài từ như vậy, A-ya mang cốc nước muối đi đến góc tủ tường. Khi đi ra, chiếc cốc trên tay cậu ấy đã biến mất.

"Còn lại là, tên của con thỏ à...?"

A-ya có vẻ như đang suy nghĩ một chút, rồi thì thầm một câu.

"... C-ta".

"__...!!".

"__Tên của mày sẽ là C-ta. ... Vậy thì, bắt đầu thôi".

... Cái gì cơ...?

Quay lại căn phòng vừa nãy đang được bật điện sáng trưng, A-ya tắt hết đèn trong nhà, đóng rèm cửa lại, chỉ để mở duy nhất chiếc ti-vi ở phòng khách.

"Người đầu tiên làm quý là A-ya. Người đầu tiên là quý là A-ya. Người đầu tiên làm quý là A-ya__".

Vẫn giữ vẻ mặt vô cảm như thường lệ, A-ya hô to ba lần, bước đến phòng tắm và dim con thỏ và chiếc bồn đầy nước.

Mặt nước phản chiếu vài tia sáng yếu ớt trong bóng tối, làm biến dạng biểu cảm dường như đang cười của A-ya.

Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh kinh khủng nhất từ trước đến nay chạy khắp toàn thân thể.

Mặc dù khoảng cách hiện tại giữa chúng tôi đã trở nên gần đến mức khiến tôi hoàn toàn có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào, giờ tôi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến nó nữa.

Vậy nhưng A-ya cũng chẳng hề nhận ra mà vẫn tiếp tục những việc mình đang làm.

Quay trở vào trong bếp, lấy con dao rọc giấy đã được chuẩn bị sẵn, A-ya nhắm mắt lại và đếm đến mười.

"Đã xong chưa?".

A-ya hỏi và bước đến phòng tắm, mở chiếc bồn tắm ra rồi cầm con thỏ lên.

—Đâm vào bụng nó.

...!!

"Tiếp theo đến lượt C-ta làm quý. Tiếp theo đến lượt C-ta làm quý. Tiếp theo đến lượt C-ta làm quý...".

Dứt lời, một lần nữa A-ya quay về phòng bếp, để lại con dao rọc giấy ướt nước rồi đi tới căn phòng có chiếc tủ tường nơi cậu ấy đặt Cốc nước muối.

Sau khi A-ya đã đi khỏi, Tôi bước vào trong phòng tắm.

Con thỏ bông đó, thứ mà tôi tặng cho cậu ấy, đã bị nước trong bồn làm cho ướt đẫm.

Những hạt gạo văng ra tung tóe từ bụng nó, sợi chỉ đỏ được khâu lại một cách vụng về tàn nhẫn quấn xung quanh, trông giống hệt như mạch máu vậy.

"... Ra là vậy".

__Cuối cùng tôi cũng đã hiểu được.

A-ya đã không còn ở đây nữa.

Thứ đó không phải là A-ya. Chắc hẳn rằng nó đang tính toán để giết tôi vào ngày mai cũng theo cách như thế này đây.

Nguy hiểm. Thật sự vô cùng nguy hiểm.

Bởi không phải vậy sao? A-ya không thể nào có ý định, bằng cách đã man như vậy, giết tôi, người bạn thuở nhỏ và là người bạn thân duy nhất của cậu ấy được chứ? Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là bằng chứng xác thực nhất. Rằng thứ đang mang hình dáng của A-ya đó thật sự không phải là A-ya.

Thứ đó là "Con Cáo"... Nói cách khác, chính là kẻ phản bội.

__Nếu tôi giết được nó, trò chơi sẽ Kết thúc.

Không biết liệu A-ya có bị làm sao không? Mà, trước mắt, tôi nhất định phải kết thúc trò chơi quái quỷ này và nhanh chóng đi cứu A-ya mới được.

Người duy nhất có thể cứu được A-ya, chỉ có một mình tôi mà thôi.

Với một lòng quyết tâm chắc chắn, tôi hướng về nơi kẻ đó đang ở.

Khi đi ngang qua phòng bếp, vừa đúng lúc tôi nhìn thấy con dao rọc giấy mà kẻ đó đã để lại.

*

Đang ở đâu? Mà đang ở đâu?

Tên khốn có vẻ ngoài của A-ya.

Tao sẽ giết chết mày, vậy nên, Hãy ra đây đi nào.

Cót két. Cót két.

Trên hành lang, tiếng bước chân vang lên.

Nè, nghe thấy chứ? Tao đang đường đường chính chính thách đấu với mày đây.

Không phải mày nghĩ rằng tao sẽ dễ bị giết mà không chống cự gì giống như con thú bông đó chứ?

Tao sẽ trả điều đó ngược lại cho mày.

Cót két. Cót két. Tí tách. Tí tách.

Từng giọt nước nhỏ xuống từ con dao rọc giấy. Không phải rất giống máu đang chảy hay sao? Ha ha ha.

Khi đi qua căn phòng có chiếc tủ tường, tôi nhanh chóng nhận ra rằng nó đang ở trong đó.

Kẻ đó đang trốn trong chiếc tủ tường.

A, quả là hoài niệm, tôi cũng đã từng thường xuyên chơi trò trốn tìm như thế này cùng với A-ya.

Bởi đường hô hấp của A-ya rất yếu, nên nếu phải ở một nơi có nhiều bụi trong thời gian quá dài thì cậu ấy sẽ bị ho liên tục, nhưng mày đến điều đó cũng không biết sao?

Này, hãy ra đi nào.

Cánh cửa của chiếc tủ tường từ từ mở ra, bên trong hiện ra kẻ đang mang bộ mặt của A-ya.

"__Tại sao cậu lại...!?".

"__Tìm thấy rồi nhé".

... Phải rồi, tôi đã, tôi đã giết chết A-ya.

"Hệt như lúc đâm nát con thú bông đó, cậu đã sử dụng một con dao rọc giấy".

Con thú bông đó, đã bị chém nát. Con thú bông vô cùng, vô cùng quan trọng của cả hai chúng tôi.

"Mặc dù người ấy đã gọi tên cậu đó".

Cho dù cậu ấy có gọi tên tôi, tôi vẫn như cũ, tiếp tục đâm xuống.

"Về kẻ phản bội, cậu đã hoàn toàn nhầm lẫn phải không?".

Bởi vì A-ya chính là kẻ phản bội! Bởi vì tôi...đã tưởng như vậy, tưởng là như vậy nên tôi đã giết chết A-ya...!

__Thế nhưng, tôi đã sai rồi. A-ya không phải là kẻ phản bội. Sau khi giết cậu ấy tôi đã lập tức nhận ra điều đó.

Ha ha ha ha ha... Đúng rồi đó, chính là như vậy, tôi chợt cảm thấy sợ hãi. Liệu "Cuốn sách của Sự Kết thúc" sẽ có hình phạt gì cho tôi đây? Thế nên tôi đã chọn cách lừa dối. Lừa dối chính bản thân mình. Nếu đến cả chính tôi cũng không còn nhớ thì liệu còn ai có thể biết được kẻ sát nhân nào? Tôi đã nghĩ vậy, nhưng không ngờ rằng ngoài ra còn có một kẻ khác để chứng kiến cảnh đó.

__Ting~~

"... Tôi hiện giờ, đang ở trước phòng của cậu đó".

Đến đây nào, tao sẽ giết mày. Giống hệt như hôm đó, khi tao giết A-ya vậy.

"Đúng vậy, tao chính là người đã giết A-ya đấy!! Nếu định trừng phạt tao thì hãy ra đây xem nào!!".

__Ting~~

Tưởng rằng lại là thông báo trả lời như lúc trước, tôi bấm nút nhận, thế nhưng hóa ra đó lại là một cuộc điện thoại.

Do nhầm lẫn nên tôi đã vô tình nhận cuộc gọi đó.

"... Tôi hiện giờ, đang ở sau lưng cậu".

"Sau đây là mục điểm tin.

Hôm nay, tại thành phố XX, thi thể của một nam sinh đã được phát hiện.

Nam sinh này đã bị đâm nhiều nhát dao lên có thể và chết trong tình trạng tay vẫn nắm chặt điện thoại di động.

Cái chết của nạn nhân lần này hoàn toàn tương tự với nạn nhân đã được phát hiện trước đây ở khu vực gần đó, rất có thể hung thủ của hai vụ này là cùng một người, hiện cảnh sát đang tiến hành điều tra vụ việc.

__Còn một điều nữa, nếu chọn phải câu trả lời sai, bạn sẽ bị trừng phạt, vậy nên xin hãy cẩn trọng. Và sau đây sẽ là tin tiếp theo...".

Trong góc phòng, một lá thư vừa bị gió thổi bay. Ở trên đó chỉ ghi duy nhất một câu:

"Đừng nhận cuộc gọi từ Mearry-san".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương V: Trò chơi: Bắt chước vu vơ, đoạt luôn vị trí

Trò chơi: Bắt chước vu vơ,

đoạt luôn vị trí I

-Điểm hồng tâm lệch khỏi vị trí-

__Mỗi tình đầu của tôi là một người con gái.

Tên của cô ấy là Ririka. Là thứ mẹ tôi đã mua tặng... một con búp bê.

"Ririka, hôm nay cậu cũng xinh đẹp quá đi".

"Làm gì có đâu".

Ririka vô cùng khiêm tốn và duyên dáng.

"Ririka, tại sao bầu trời lại có màu xanh nhỉ?".

"Chính bởi thế nên nó mới đẹp như vậy".

Ririka còn vô cùng thông minh.

"Vậy thì tại sao ban đêm lại tối thế?".

"Nếu không vậy thì chẳng phải chúng ta sẽ không thể nhìn ngắm được các vì sao hay sao?".

Đồng thời cô ấy cũng rất lãng mạn.

Vừa xinh xắn, dễ thương, còn rất đáng tin cậy.

Đối với tôi, Ririka chính là hình mẫu lý tưởng nhất.

Chẳng biết tự bao giờ, tôi lại càng ngày càng mong muốn được trở nên giống Ririka hơn.

Tôi mặc những bộ đồ đáng yêu như các bộ quần áo búp bê.

Tôi để một kiểu tóc dễ thương, giống như của búp bê vậy.

__Nhưng chẳng bao lâu sau đó, tôi chợt nhận ra một điều.

Tôi không thể trở nên xinh xắn, cũng chẳng hề dễ thương được như Ririka.

Tôi không thể trở thành Ririka.

Vào các ngày biết được sự thật này, tôi đã khóc nức nở suốt một ngày, liên tục truy vấn Ririka.

Thế nhưng, không giống như mọi khi, lần này Ririka đã không còn cất lên giọng nói dịu dàng để đáp lại những câu hỏi của tôi nữa.

Và thế là, kể từ ngày ấy, tôi không bao giờ nói chuyện với Ririka một lần nào nữa.

__Đây là câu chuyện về mối tình đầu của tôi, và cũng chính là, những ký ức về một cuộc tình tan vỡ.

Thời gian dần trôi qua, tôi giờ đã là một học sinh cấp ba.

Nếu phải nói về bản thân mình thì, tôi có tính cách khá rụt rè, nhút nhát hơn so với các bạn cùng lứa, và là một nữ sinh hoàn toàn không có gì

nổi bật cả.

Tôi chẳng đặc biệt thân thiết với một ai, cũng chẳng tham gia câu lạc bộ nào.

Kể từ khi bước vào tuổi thiếu niên, tôi bắt đầu nghĩ rằng Kể cả sau này đi chẳng nữa, hẳn cuộc sống của mình vẫn sẽ không có gì khác biệt, vẫn sẽ tiếp tục bình yên như vậy trong suốt quãng đời còn lại.

Trên một tạp chí nào đó viết "Khi một người con gái yêu, cô ấy sẽ thay đổi", vậy nhưng, đối với tôi, tất cả đàn ông đều là những kẻ ngu ngốc, và tôi chẳng hề có ý định phải lòng bất cứ ai trong số họ cả.

__Vậy nhưng, đột nhiên một ngày, chuyện đó đã xảy đến với tôi.

Sự việc ấy xảy ra vào cuối giờ học một ngày nọ. Hôm đó tôi tình cờ để ý thấy có rác bẩn xung quanh cổng sau trường học, bởi vậy đã đi lấy đồ dùng dọn dẹp ở kho ngay gần đó và định bụng sẽ dọn sạch chỗ đó đi.

"__Tớ cũng giúp nữa".

Một âm thanh vô cùng trong trẻo và ngọt ngào vang lên. Khi quay lại đằng sau, tôi nhìn thấy ở đó là một cô gái xinh đẹp có gương mặt đáng yêu với mái tóc cắt ngắn trông có vẻ vô cùng hoạt bát, một đôi môi phớt hồng và một ánh nhìn đầy ấn tượng.

"A... Ừm,à...".

"Là chỗ cổng sau phải không? Tớ cũng để ý thấy rồi".

"...A".

"... Sao vậy?".

"Ừm... À... Ừm...".

"Chúng ta... hẳn là bằng tuổi nhau đúng không?".

"Ừ, ừ...".

"Mà, trước hết, mau chóng dọn dẹp chỗ này đi đã!".

Cô ấy nở một nụ cười đầy vô tư.

Và sau đó, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi cùng đi về phía cổng sau.

... Chỉ từ một việc nhỏ bé như vậy, tình yêu của tôi bắt đầu nảy nở.

Tôi đã hoàn toàn phải lòng cô ấy.

Trước đây tôi cũng từng biết đến cô ấy qua những lời đồn đại.

Mà thực ra, có lẽ không một ai trong trường chưa từng nghe danh cô ấy.

Tài sắc vẹn toàn, xinh đẹp tuyệt trần.

Một mỹ nhân hoàn hảo được tất cả mọi người công nhận.

Có tin đồn rằng từ khi bước vào trung học, cô ấy từng được rất nhiều nam sinh tỏ tình nhưng đều từ chối tất cả bọn họ.

Ngày hôm ấy, cô ấy trở về nhà ngay sau khi dọn dẹp xong xuôi, nhưng sau đó, thỉnh thoảng mỗi khi chúng tôi đi ngang qua nhau trên hành lang, cô ấy vẫn sẽ mỉm cười với tôi.

Đối với tôi, cô gái ấy là con người ngoài đời thật đầu tiên mà tôi cho là hoàn hảo, là lý tưởng.

Tôi muốn được gần gũi với cô ấy.

Tôi muốn biết thêm nhiều hơn nữa về cô ấy.

Như vậy chẳng phải rất tuyệt hay sao?

Chỉ bởi yêu thích một người mà cũng có thể khiến cuộc sống mỗi ngày trở nên tươi đẹp đến thế này.

A, tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày cảm giác rạo rức trong lồng ngực này lại đến với tôi.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi ngày tôi đều dõi theo mọi hành động của cô ấy.

Tôi muốn nói chuyện với cô ấy!

Muốn biết nhiều hơn nữa về cô ấy!!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng có một điều vẫn luôn khiến tôi phải bận tâm.

__Kể từ sự kiện xảy ra với Ririka, trong tiềm thức tôi luôn mang theo một nỗi ám ảnh.

Nếu yêu phải một người quá hoàn hảo, thì khi tôi nhận ra rằng giữa chúng tôi là cả một khoảng cách khó có thể vượt qua, tôi sẽ lại rơi vào nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Bởi chính suy nghĩ đó, tôi hoàn toàn không có dũng khí để tiếp cận cô ấy, và từng ngày lại tiếp tục qua đi trong bức bối và chán nản.

*

Rốt cuộc thì, kể từ ngày hôm đó vẫn chẳng hề có gì khác xảy ra, và thời gian cứ dần trôi qua.

Dù cho là vậy, tình yêu hằng ấp ủ của tôi vẫn không hề bị dập tắt, còn tôi thì vẫn luôn luôn âm thầm ghi lại mọi hình ảnh của cô ấy qua ánh mắt

của mình.

Đột nhiên, một ngày kia, tôi nhận ra rằng có điều gì đó đã thay đổi trong cô ấy.

Ban đầu tôi đã tưởng rằng Việc đó có liên quan tới những tin đồn về B-ko gần đây được lan truyền trong trường, vậy nhưng, lần này quả thật có chút không giống với mọi khi.

Lúc nào cũng quan sát cô ấy, tôi lập tức nhận ra được.

Rằng, B-ko đã trở nên rất khác so với trước đó.

Tôi bỗng cảm thấy lo lắng, và rồi một ngày nọ, sau giờ học, tôi đã bám theo cô ấy.

Sau khi đi qua cổng sau trường học, cô ấy tiếp tục hướng đến dãy phòng học cũ.

Dãy phòng đó hiện nay chủ yếu chỉ được sử dụng để làm kho chứa, và dần dần cũng chẳng còn mấy ai bén mảng tới đó nữa cả.

Ở một nơi như vậy, rốt cuộc cô ấy định...?

Trong khi cố gắng giữ một khoảng cách nhất định, không để cô ấy phát hiện, tôi đuổi theo sau.

Sau đó, B-ko bước vào một căn phòng.

Đó là căn phòng trước đây đã từng được sử dụng để làm phòng học nhạc.

Thật nhẹ nhàng, tôi lén nhòm vào qua khe hở trên cánh cửa, xem xét tình hình bên trong.

__Trong đó là B-ko, và hai nam sinh khác.

"Thật là! Tại sao cậu lại tung tin đồn về tôi nữa vậy hả!?"

"... Tôi cũng chả biết nữa".

"A Ha ha, tại vì B-ko là người nổi tiếng mà".

Trong số hai nam sinh đó, một người đem lại cho tôi ấn tượng rằng cậu ta vô cùng u ám và tẻ nhạt. Là người mà tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ. Người còn lại thì không hiểu sao tôi có cảm giác như đã gặp cậu ta ở đâu rồi, cậu ta có vẻ là dạng người cởi mở và khá là lý trí.

Lúc đầu tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy B-ko ở cùng với hai nam sinh khác, thế nhưng, hơn cả thế, những biểu cảm, ngôn từ của B-ko mà trước giờ tôi chưa từng được thấy mới chính là thứ làm cho tôi thật sự kinh ngạc.

__Khi nhìn vào những biểu cảm ấy, tôi lại cảm thấy chúng thật dễ thương.

Một B-ko từ trước đến nay luôn là hình mẫu của sự hoàn hảo, vậy mà lại để lộ ra nhiều cảm xúc sống động như vậy.

Điều này đã khiến tôi hiểu ra rằng B-ko hoàn toàn không giống với Ririka, cô ấy là một con người bằng xương bằng thịt.

__Cạch.

Bất giác, tôi vô tình rửa tay mình lên cánh cửa.

Hai nam sinh kia đột nhiên quay về hướng này, còn B-ko thì làm ra một vẻ mặt như thể vừa bị bắt quả tang là một chuyện gì đó.

"... Hửm? Cậu là... bạn của B-ko hả?"

"__!? Há... cậu...?"

Khi B-ko nhìn thấy tôi, cô ấy trông có vẻ an tâm hơn một chút.

Quả thực, nếu B-ko bị bạn cùng lớp hoặc một nam sinh khác bắt gặp ở đây thì hẳn sẽ có thêm vài tin đồn nữa được tung ra.

Nhưng nếu là một người chẳng có bạn bè gì như tôi thì lại chẳng sao cả.

Nếu bình tĩnh suy nghĩ thì hẳn tôi sẽ nhận ra được sự an tâm của B-ko đến từ những lý do như vậy, thế nhưng, tôi của lúc đó chỉ đơn giản cảm thấy rằng mình đã được B-ko chấp nhận.

"A,x...xin lỗi, tớ nhìn thấy cậu đi vào dãy phòng học vắng người này nên... tớ lờ".

Cố gắng nở nụ cười thật tươi trên môi, tôi nói.

B-ko buông ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm rồi trả lời.

"... Vậy à? Xin lỗi đã làm cậu lo lắng rồi. Cảm ơn nhé!".

"... Người quen à?"

Cậu nam sinh u ám vừa nãy liếc nhìn sang phía tôi và hỏi một câu cộc lốc như vậy.

"... Ừm, đúng vậy. A, nhưng tớ vẫn chưa biết tên của cậu đó. Tớ là B-ko, còn cậu tên là gì vậy?"

"__D-ne..."

Tôi đáp lại. Hẳn lúc đó trên gương mặt tôi vẫn là một nụ cười cứng đờ như trước.

"Ra vậy, D-ne, à...ừm, khá là khó giải thích nhưng mà...những gì cậu thấy ngày hôm nay, cậu...ừm..."

Dường như có điều gì khó nói lắm, B-ko cứ ngập ngừng mãi.

"... Kh, không vấn đề gì! Tớ sẽ không nói với ai về chuyện xảy ra ở đây đâu".

"Hử__? Nhưng chúng ta cũng đâu có làm điều gì khuất tất đâu, đúng không nào?"

Nam sinh còn lại vừa cười vừa nói với vẻ châm chọc, làm cho B-ko quay sang lườm cậu ta.

"... A, nhưng mà..."

Tôi hít một hơi thật sâu và tiếp tục.

"__Tớ thỉnh thoảng đến đây cũng được chứ?"

Sau đó, tôi biết được tên của hai nam sinh kia qua lời kể của B-ko, và đã trở thành một thành viên của nhóm tụ tập ở dãy phòng học cũ đó.

Ban đầu tôi thực sự không hiểu mục đích mọi người tụ họp lại với nhau để làm gì, nhưng sau vài lần, tôi đã nhận ra rằng nhóm chúng tôi có vẻ gần giống như một nhóm người chuyên nghiên cứu về các yếu tố huyền bí.

Tôi không đặc biệt có hứng thú với những thứ như vậy, nhưng khi ở đây, B-ko cách vẻ rất vui vẻ, hơn nữa, chỉ có ở đây tôi mới có thể nói chuyện với B-ko, đó chính là lý do khiến tôi thường xuyên lui tới dãy phòng học cũ này.

Càng biết nhiều về B-ko, tôi lại càng Hã yêu cô ấy hơn, và dần dần, B-ko cũng bắt đầu cho tôi thấy nhiều hơn những biểu cảm sống động trên gương mặt khi cô ấy nói chuyện với tôi.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương V (tiếp theo)

Trò chơi: Bắt chước vu vơ,

đoạt luôn vị trí II

-Mong ước của người-

Một thời gian khá lâu sau đó, tôi đã bắt đầu nắm được tính cách của toàn bộ các thành viên trong nhóm.

Mỗi người đều sở hữu một thói quen đặc biệt của riêng mình.

Theo đó, mặc dù vì lý do hoàn toàn khác nhau, nhưng sự ghét bỏ của tôi với cả A-ya và C-ta cũng dần được hình thành.

__Và rồi, một ngày nọ, sau giờ học, tại dãy phòng học cũ.

"...Ồ".

"...Ôi".

Khi tôi đang ở trong dãy phòng học cũ đợi B-ko đến thì C-ta bước vào.

"Chào cậu, D-ne, hôm nay cậu đến sớm quá nhỉ?".

Vẫn giữ nụ cười thường lệ trên môi, C-ta bắt chuyện với tôi.

Thấy vậy, cảm giác khó chịu trong tôi lại chợt trào dâng mạnh mẽ.

"Ừ, vì tớ có chuyện muốn nói với C-ta mà".

Tôi mỉm cười và nhìn về phía cậu ta.

Ha ha ha, trông vẻ mặt bối rối của cậu ta kìa.

"... Xin lỗi, không phải là... với B-ko sao?".

"Ồ? Đương nhiên là tớ muốn nói chuyện với B-ko rồi, nhưng mà tớ cũng muốn nói chuyện với C-ta nữa".

"... Ra là vậy. Về chuyện gì thế?".

Nở một nụ cười tinh nghịch trên môi, tôi bắt đầu nói.

"... Tớ nghĩ tớ và C-ta khá là giống nhau đó".

"Hửm? Ý cậu là sao? Tớ lại nghĩ rằng A-ya với D-ne giống nhau thì đúng hơn đấy".

"Đó chỉ là ở mặt ngoài thôi mà phải không?".

"...?".

Tôi hất cằm lên, đổi chân vắt sang bên kia tiếp tục câu chuyện.

"... Chúng ta đều không thể sống thiếu một người nào đó".

"... Cậu nói cái gì...".

"Cậu hiểu mà. Rằng bản thân mình chỉ là một sự tồn tại trống rỗng. Nếu không tìm được ý nghĩa tồn tại của mình trong người khác thì cậu sẽ không thể sống nổi. Thực chất tự bản thân cậu không có sức sống, cũng chẳng có ý nghĩa...".

"D-ne? Cậu đang nói cái gì vậy__!".

"Dù mới chỉ được một thời gian ngắn thôi, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu là tớ lại cảm thấy khó chịu chết đi được. Cứ như thế... đang nhìn vào chính mình trong gương vậy. Mặc dù có vẻ khuynh hướng của hai chúng ta khác nhau. Nhưng chính cậu cũng đã nhận ra rồi phải không? Nếu như người đó không còn cần cậu nữa. Mà không, người đó có lẽ đã không cần đến cậu từ lâu rồi, chỉ là, cậu vẫn chưa đủ dũng khí để xác nhận chuyện đó. Rồi sau đó bản thân cậu__".

"__Im ngay".

Bằng một giọng trầm hoàn toàn khác so với những gì cậu ta thể hiện từ trước đến nay, C-ta thốt ra hai tiếng đó.

Hắn là cậu ta đã bị tôi dồn vào đường cùng rồi.

"... Hi hi hi, chỉ là đùa thôi. Kể cả như vậy, tớ vẫn muốn trở thành bạn tốt với C-ta mà? Chắc điều này cũng chẳng phải là điều cậu mong muốn, nhưng hẳn cậu cũng hiểu rằng đây chính là vì lợi ích của cả hai bên mà phải không?".

C-ta ném ánh mắt tràn đầy thù địch về phía tôi, thế nhưng, đúng lúc đó, vài âm thanh đột nhiên xen vào.

"... Hả? C-ta ".

"A, D-ne, cậu đến sớm nhỉ? Các cậu đang làm gì vậy?".

Đứng đó chính là hai người, A-ya và B-ko.

"B-ko! Hi hi hi, tớ và C-ta chỉ đang trò chuyện một chút thôi".

"Vậy hả?".

"Nhi? C-ta".

Dứt lời, tôi mím cười, quay về phía C-ta.

"... C-ta?"

"... À, chỉ là trò chuyện một chút thôi mà".

Nói vậy, C-ta lại tiếp tục khoác lên vẻ mặt tươi cười thường lệ của cậu ta.

Đây là lần đầu tiên tôi thử tiếp xúc với người khác theo cách như vậy, nhưng qua đó, tôi hiểu ra được rằng, có vẻ như bản thân mình cũng là một người có tâm địa vô cùng xấu xa.

Tôi rất thích chọc giận người khác.

Chỉ cần phơi bày ra những góc khuất trong tâm hồn con người mà bản thân người đó biết nhưng không dám nhìn nhận là có thể khiến cho họ tức giận đến như vậy.

Ngoài B-ko ra, tôi chẳng hề quan tâm những người khác sẽ nghĩ gì về tôi cả.

Những cảm xúc của tôi với B-ko càng ngày càng không thể kiểm soát nổi, và dù cho đó chính là những thứ thuộc về bản thân tôi, tôi lại cảm thấy sợ hãi như thể đang nhìn vào những điều xảy ra với người khác vậy.

*

Lại giờ nghỉ trưa của một ngày sau đó. Tôi một mình ngồi một góc trên tầng thượng, nơi bị che khuất bởi một tòa nhà nhỏ.

Hôm nay bầu trời u ám và phủ đầy mây mù, vậy nhưng tôi lại cảm thấy như thế này cũng không tệ lắm.

Hắn là sắp đến rồi, tôi vừa nghĩ như vậy thì cửa tầng thượng chợt mở ra, và chẳng bao lâu sau, một bóng người tiến lại gần chỗ tôi.

"B-ko".

"... Quả nhiên lại là cậu mà...".

"Ế? Chỉ là trùng hợp thôi!".

Mẹ bắt lực hiện lên trên gương mặt B-ko, nhưng cô ấy nhanh chóng thấy nó bằng một nụ cười rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Nhưng mà, tại Bình thường tớ đều không thể trò chuyện với B-ko được nên có những lúc thế này tớ thấy rất vui".

"Tại sao cậu không đến bắt chuyện với tớ ấy?".

"... Bởi vì, bên cạnh B-ko lúc nào cũng có rất nhiều người...".

"Ừm... Mà cũng phải nhỉ...".

Cũng không đến mức trở thành một đoàn hộ tống hay gì đó tương tự thế, nhưng thật sự xung quanh B-ko không bao giờ thiếu người.

Một người khác lớp như tôi hẳn nhiên là chẳng có lý do gì để bắt chuyện với cô ấy cả.

"Cậu không cần quan tâm đến những chuyện đó đâu".

"Tớ không mà. Nhưng vì tớ thích B-ko nên chỉ cần được nói chuyện như thế này đã đủ làm tớ vui rồi".

Nói vậy, tôi liền nở một nụ cười.

B-ko chỉ cười gượng cho qua, rồi lại một lần nữa hướng tầm nhìn về bầu trời sầm sì như đang sắp sửa trút xuống từng cơn mưa rào nặng hạt.

Trước những lời bày tỏ thẳng thắn của tôi, ban đầu B-ko tỏ ra rất bối rối, tuy nhiên, không hiểu là do cô ấy đã quyết định mặc kệ điều đó hay là do nó bị coi như một trò đùa, dần dần cô ấy cũng không còn đáp lại nữa.

Mối quan hệ này làm cho tôi cảm thấy vui vẻ, nhưng đồng thời, cũng làm cho tôi có chút buồn bã.

"__Đã xuất hiện kẻ giả mạo B-ko đấy".

Đột nhiên, từ một nơi nào đó trên sân thượng, tiếng người trò chuyện lọt vào tai tôi.

Vị trí chúng tôi đang ngồi nằm trong góc đằng sau một toà nhà nhỏ, vừa khéo lại khuất tầm nhìn của những người nọ.

"Kẻ giả mạo là có ý gì vậy?".

"Là thế này, hình như trong lúc B-ko đang ngồi ở nhà vào buổi đêm thì có "kẻ giả mạo" xuất hiện ngoài phố thì phải".

"Ế? Cái gì? Có phải là ma không?".

"Tớ không biết nữa. Nhưng mà, vì B-ko thường ngày lúc nào cũng ngoan ngoãn, có khi cậu ấy lại bị dồn nén cũng nên".

"Dồn nén cái gì cơ!?".

"A ha ha, không phải là ý đó! Ý tớ là nhu cầu đi chơi của cậu ấy bị dồn nén lại ấy".

"Cậu nói gì tớ chả hiểu".

"Nhưng mà này, hình như thật sự đã có người chứng kiến rồi đấy...".

__Ngay lập tức, tôi cho rằng đây chính là một trong những tin đồn của A-ya.

Không những bịa ra một lời đồn thất thiệt, mà còn cài cắm thêm vài chi tiết kì dị ma quái vào nữa, chắc chắn không thể sai được.

Có vẻ như B-ko cũng cảm thấy vậy.

"Tên đó dám...".

"Hi hi hi... B-ko lúc tức giận cũng đáng yêu lắm".

"... Tớ sẽ đến thẳng dãy phòng học cũ sau giờ học".

"Tớ biết rồi".

Sau khi tiếng chuông báo kết thúc giờ nghỉ trưa vang lên, bầu trời lại bắt đầu tối sầm lại, mưa rơi, bao phủ cả ngôi trường trong tiếng ồn của nó.

*

__Sau giờ học, tôi gặp B-ko, hai chúng tôi ngay lập tức đi đến dãy phòng học cũ.

Lên tới tầng hai của dãy phòng và mở cánh cửa phòng học nhạc ra, tôi nhìn thấy một người khác đã ở đó trước chúng tôi.

"Ồ? Hôm nay cậu trông có vẻ tức giận quá nhỉ?".

Là C-ta. Khi nhìn thấy tôi, trong một khoảnh khắc, cậu ta làm ra một vẻ mặt vô cùng khó chịu, nhưng có vẻ như B-ko đã không để ý thấy.

"... Cậu không thể chinh đốn lại trên bạn thời thơ ấu của cậu đi được hả?".

Tôi và B-ko đặt cặp sách của mình xuống chỗ ngồi thường lệ, mặc dù không có chủ đích nhưng chẳng hiểu sao lúc nào chúng tôi cũng chọn đúng chỗ này.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi ấy?".

"... Cậu...".

Đúng lúc B-ko vừa định bước lại chỗ C-ta thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng dừng ngay việc biến người khác thành đề tài bị chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận, B-ko trừng mắt và tiến về phía A-ya.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Vào lúc B-ko chuẩn bị tóm lấy A-ya, chẳng vì lý do gì, tôi đột nhiên vội vàng thốt ra một câu như vậy.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thế tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy".

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười đầy ngây thơ.

Có vẻ như nỗ lực của tôi đã thành công, B-ko quay trở lại chỗ ngồi lúc trước của cô ấy.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ".

"Im đi".

C-ta vừa trêu chọc B-ko, vừa tiếp tục câu chuyện.

"Đến cả A-ya cũng không đến mức bịa ra những câu chuyện vô nghĩa chẳng có mục đích gì đâu chứ?".

"Phải đấy. Tớ cũng thấy nó rất phù hợp với hoạt động của nhóm chúng ta đó chứ".

"Hoạt động nhóm... Tớ không nghĩ nó nghiêm trọng đến mức đấy đâu".

__Hẳn nhiên nó không phải là việc gì nghiêm trọng đến mức đó.

Thế nhưng, kể từ khi A-ya có một phát hiện mới, hoạt động nhóm của chúng tôi trở nên sôi nổi hẳn lên.

__Phát hiện đó chính là "Cuốn nhật ký của mười năm về trước".

Đó là cuốn nhật ký trao đổi từ mười năm trước tại dãy phòng học cũ này của những người, cũng giống chúng tôi, là một nhóm học sinh thích sưu tập "những câu chuyện ma quái".

Những câu chuyện được bọn họ sưu tập lại phần lớn đều là những thứ trước giờ tôi chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, trong đó còn ghi chép lại về "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc", một lời đồn đại hiện nay vẫn còn được lưu truyền trong trường học.

Bọn họ đã có được hai thứ này, và sau đó...tất cả đều đã chết.

Trước đây chúng tôi cũng Chỉ thỉnh thoảng tụ họp tầm một tuần một lần, lúc có lúc không, nhưng dạo gần đây tất cả mọi người hầu như ngày nào cũng có mặt đầy đủ.

Hình như vài ngày trước bọn họ cũng đã từng thử chơi trò Kokkurisan theo hướng dẫn viết trong cuốn sổ.

Khi ấy tôi không ở đó, nhưng có vẻ sau khi thực sự bắt đầu trò chơi, bọn họ chờ cảm giác có gì đó lạ thường, và bởi quá sợ hãi, mọi người đều bỏ cuộc giữa chừng.

Hôm nay tất cả các thành viên của nhóm tụ tập ở dãy phòng học cũ đều đang ở đây.

"... Mà này, dạo gần đây có một việc khiến Tết phải suy nghĩ rất nhiều".

A-ya đột nhiên cắt ngang câu chuyện.

"Không biết có phải chỉ là cảm giác của tớ không, hay nó có thể là một hiện tượng kỳ lạ nào đó nhưng mà..."

"... Hiện tượng kỳ lạ?"

B-ko rời khỏi chiếc ghế cô ấy đang ngồi và chuyển sang chỗ đối diện với A-ya.

"Đúng vậy... Gần đây khi tỉnh dậy vào buổi sáng, lúc nào tớ cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình".

"Không phải là... người nhà cậu hay sao?"

"Ừm, vì bố mẹ tớ đều ra ngoài từ sớm rồi".

"Vậy thì, có khi là ai đó nhìn từ ngoài vào thì sao?"

"Cũng không phải như vậy, mà tớ cảm thấy được ánh nhìn từ đằng sau. Khi tớ quay đầu lại thì chả thấy ai cả, hơn nữa việc này đã xảy ra rất nhiều lần rồi".

"... Hừm".

"Có phải là Zashiki-warashi hay thứ gì đó như thế không...?"

"Nếu là Mearry-san thì sẽ phải có cuộc điện thoại nào đó nhỉ?"

"Gần đây hình như Mearry-san cũng dùng các trang mạng xã hội hay sao đó".

"Ừm..."

A-ya hít một hơi, và tiếp tục câu chuyện.

"Còn một điều nữa tớ đang để ý đến".

"Gì vậy?"

"Trước kia bọn mình đã từng chơi trò Kokkuri-san đúng không? Tớ với B-ko và C-ta ...?"

"Ừ...".

"__Ngày hôm sau, tớ bắt đầu cảm thấy như mình đang bị người khác theo dõi... Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc'..."

"...".

"...".

"...".

"...".

A-ya đột nhiên thốt ra những lời này.

"... Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

"Thất bại là..."

"Chúng ta đều chưa ai có được 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc' phải không nào?"

"... Đúng là chúng ta chưa Làm đúng theo luật chơi nhưng mà... nhưng mà..."

Cả phòng học rơi vào bầu không khí im lặng nặng nề.

Vừa dự đoán những gì cậu ta định nói tiếp theo, tôi vừa nghĩ thầm "Cậu ta quả thực là chướng mắt mà".

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

*

Và như vậy, theo nội dung của cuốn sổ nhật ký, chúng tôi bắt đầu trò chơi "Kokkuri-san" để lấy được "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc"

"Kể từ bây giờ, từng người một sẽ đưa ra câu hỏi. Trước tiên ai sẽ hỏi về tở?".

"... Vậy thì, bữa tối hôm qua của A-ya có thật phải không?".

"... Câu hỏi kiểu gì thế?".

Trước câu hỏi của B-ko, A-ya tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"... Tại vì, đột nhiên bị bảo phải đưa ra câu hỏi mà".

"A, nó chuyển động rồi này".

"... Là 'Đúng'... Hôm qua cậu đã ăn gì vậy?".

"Là hăm-bơ-gơ nhưng mà...".

"Vậy thì đúng rồi... Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về công".

"Hăm-bơ-gơ à__? Hăm-bơ-gơ ở nhà A-ya ngon lắm, đột nhiên mình muốn ăn nó ghê...".

C-ta tự thì thầm rất nhỏ như vậy.

Chẳng hiểu sao đột nhiên tôi lại có cảm giác vô cùng kỳ quái.

Về cơ bản, hiện giờ tôi vẫn rất bình tĩnh, vậy nhưng dự cảm không lành về một điều gì đó dường như lại đang từ từ len lỏi vào trong trí óc tôi.

"Tiếp theo là B-ko nhỉ... B-ko đã thích người nào chưa?"

Đột nhiên, A-ya đưa ra một câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn về B-ko.

"Đ... Đợi đã, cậu hỏi cái gì thế hả?"

"Thôi nào, B-ko, bình tĩnh lại đi nếu không là không được đâu đấy?"

"... A,a... Nó lại..."

Trông B-ko có vẻ rất quẫn bách.

Người B-ko thích...à, tôi...tôi...

Đồng xu mười yên lại nhanh chóng di chuyển, sau đó dừng lại.

"Là 'Đúng' à... Hừm..."

"Khoan đã A-ya! Cậu chính là người hỏi mà có thái độ gì thế hả?"

"Sau khi nghĩ kỹ lại thì tôi thấy cũng không có hứng thú gì lắm thôi... A, Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về công".

B-ko có người mình thích.

Chuyện đó, tôi hẳn đã biết rõ.

Bởi không phải vậy sao? Tôi chính là người dõi theo cô ấy lâu hơn bất cứ ai.

Thế nhưng, tôi lại...

"...!! T... Tiếp theo là D-ne đó!"

"Ừ, làm đi".

"D-ne đã thích người nào chưa!?".

B-ko chạm mắt với tôi, và rồi, như thể muốn giấu đi sự bối rối của bản thân mình, cô ấy hỏi.

Đến cả hành động này cũng dễ thương nữa, lúc đó tôi chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Cậu có chắc là muốn hỏi tiếp câu hỏi vô vị như vậy không?".

Lần này đồng mười yên lại tiếp tục di chuyển hẳn đến chữ "Đúng".

"Ồ, D-ne cũng có người mình thích rồi cơ à?".

"Hử? Tại vì tớ thích B-ko mà".

Vừa nói như vậy, tôi vừa quay sang như nhìn B-ko, nở một nụ cười rạng rỡ.

Tôi cũng hiểu rằng, B-ko sẽ lại chỉ coi đó như một trò đùa mà thôi.

Theo cách đó, trò Kokkuri-san được tiếp tục và dần đi tới kết thúc.

Tiếp theo là đến lượt trả lời câu hỏi về C-ta.

"Tiếp đến là... C-ta à? Ừm, hỏi câu gì được nhỉ?".

"À này, câu hỏi như thế này thì sao?".

C-ta nói trong khi đưa mắt về phía A-ya.

"... Con thú bông trước kia ở nhà tớ là một con chim cánh cụt phải không?".

"Gì thế?".

"A á á á á!".

"... Không lẽ nào!".

"...".

"Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, 'Con Cáo'".

Giọng nói lạnh lùng vô cảm vang vọng khắp phòng học.

Tiếng ồn chói tai xuyên thẳng vào trong não.

"Nếu muốn thoát khỏi trò chơi, bạn phải cân nhắc kỹ những điều dưới đây, sau đó tự tìm ra điểm Kết thúc.

__Vậy thì, cùng bắt đầu trò chơi đầy thú vị này thôi!".

- Nếu muốn trò chơi Kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".
- Nếu không tìm ra được "Con Cáo", tất cả những người còn lại sẽ phải chết.
- Trong khi vừa tìm kiếm "Con Cáo", bạn vừa phải thực hiện các mệnh lệnh mà Kokkuri-san đưa ra.
- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.

"...".

Tất cả đều nhìn nhau và im lặng.

Trong căn phòng mờ mờ tối, khuôn mặt ai nấy đều mang theo một vẻ tái nhợt.

Cảm giác như một khoảng thời gian dài đã trôi qua...mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút... sự im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", và như vậy, tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

__Ngày hôm sau, một cậu bạn cùng trường tôi chết, thân thể bị cắt thành hai phần, nửa thân trên và nửa thân dưới.

Việc phát hiện ra một thi thể vào giờ nghỉ trưa ngay lập tức khiến cả trường rơi vào một bầu không khí đầy ma quái.

Trong khi cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường, các học sinh được giữ lại chờ trong phòng học. Thế nhưng, mấy người bạn cùng lớp tôi lại coi vụ việc như thể nó chỉ là một tin tức ti-vi diễn ra ở một nơi nào đó không liên quan đến mình, và bắt đầu trò chuyện vô cùng sôi nổi trong lớp, có lẽ cũng giống như chúng tôi trước khi sự việc ngày hôm qua xảy ra.

Rốt cuộc chuyện này là sao? Đây cũng là do "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" gây ra ư?

Một phần nào đó trong tôi vẫn còn vô cùng bình tĩnh.

Đây chính là một cơ hội tốt để tôi có thể trở nên gần gũi với B-ko hơn nữa.

Tâm trí tôi chỉ tràn ngập toàn những ý nghĩ như vậy.

B-ko hiện giờ hẳn là đang sợ lắm. Tôi nên an ủi cô ấy bằng cách nào đây?

Và rồi, ngoại trừ những học sinh được giữ lại để lấy lời khai, tất cả các học sinh đều bị buộc phải quay về nhà. Tuy nhiên, giống như hôm qua, tôi lại đi đến dãy phòng học cũ.

Tại phòng học thường lệ, ngoại trừ B-ko, tất cả những thành viên tham gia vào sự kiện hôm qua đều đã có mặt đầy đủ.

Rất nhanh sau đó, B-ko cũng đã đến.

"__Này, là ai đã nói với cậu ta?__Ai là kẻ phản bội!?".

B-ko tỏ ra vô cùng, vô cùng hoảng sợ.

"Có phải là chúng ta cũng sẽ chết, phải không...?".

"... Bình tĩnh lại đi".

"Đến lúc này rồi mà còn bình tĩnh được nữa sao?".

"... Vẫn chưa... Vẫn chưa biết cụ thể thế nào mà... Có khi chỉ là trùng hợp, cũng nên...".

"Cậu biết điều này không thể nào là trùng hợp mà!?".

"Bình tĩnh lại đi!!".

"...".

"... Nếu tò mò quá mức... Vẫn chưa có ai muốn chết phải không...?".

"!!!".

"Dù sao thì, hẳn là đã có ai đó nhận được thư...".

"Vậy có nghĩa là, tất cả, đều là sự thật? Vậy...".

"Có vẻ là như vậy đấy".

"Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc...".

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy căn phòng. Một sự im lặng đến ngột thở.

"__Nè... Vậy giờ chúng ta phải làm sao?".

B-ko cất giọng, có vẻ như sắp khóc.

"Trước mắt, có lẽ chỉ còn cách tiếp tục theo dõi tình hình thôi. Bởi đã có người nhận thư...".

"Ừm, Vì thế nên sau một tuần nữa, trong chúng ta sẽ có một người phải chết".

"Một... Một vụ việc lớn như vậy, hẳn là sẽ lập tức tìm được thủ phạm mà, phải không?".

"... Đó là nếu như thủ phạm thực sự có tồn tại".

Trong khi mặt ngoài tỏ ra như thể đang vô cùng lo sợ, tôi cố tình thốt ra những lời này, ngấm ngấm làm cho nỗi sợ hãi của bọn họ tăng thêm.

Rốt cuộc, một lần nữa ý thức được rằng chúng tôi chẳng thể làm gì để thay đổi chuyện này, tất cả mọi người đều quyết định hôm nay sẽ về sớm một chút.

Tôi đi tới một thư viện nhỏ nằm cách xa trường cùng với người vẫn chưa thể bình tâm lại được là B-ko.

*

"...B-ko này..."

Tôi nhìn B-ko với vẻ mặt lo lắng. Bởi nơi này khá nhỏ, hơn nữa lại vào thời điểm quá trưa của một ngày thường trong tuần nên ngoài chúng tôi ra, không còn người nào khác sử dụng thư viện này.

Có duy nhất một nhân viên thư viện đứng tại quầy, thế nhưng chúng tôi lại ngồi trong góc bị che khuất bởi những giá sách xung quanh nên nếu nói rằng chỉ có mình hai chúng tôi ở đó cũng không sai.

"... Cậu không sao chứ?"

Nhẹ nhàng đặt tay lên tay B-ko, tôi hỏi lại một lần nữa.

B-ko từ từ rút tay về và lẩm bẩm đáp lại "Cảm ơn".

"...".

Đáng lẽ cô ấy nên để nguyên tay của chúng tôi như thế.

"... Xin lỗi nhé. Tớ đã làm cậu lo lắng rồi..."

"...Ừm".

"Thế nào nhỉ...? Có vẻ như đây không phải là mơ... Nếu là mơ thì tốt rồi, đến giờ tớ vẫn chưa thể tin nổi chuyện đó..."

"...Ừ".

"T, Tớ chỉ là có chút tò mò mà thôi... Nhưng mà, chúng ta vẫn chưa có được "Cuốn sách" và "Thẻ đánh dấu" thực sự mà..."

"Ừ".

"... Sẽ không... Giống như mười năm trước đâu... Tớ tin là như vậy..."

"...".

"...".

"... B-ko__".

"A ha ha, xin lỗi! Tớ biết một kẻ nói dối như tớ... một đứa dối trá như tớ có nói gì thì cũng vô ích thôi... Nhưng tớ không phản bội ai cả, tớ không phải là kẻ phản bội__".

"B-ko!".

"...!".

Từ này đến giờ, B-ko vẫn luôn cúi gằm mặt xuống, giờ Rốt cuộc cũng chịu ngẩng lên.

Gương mặt cô ấy trông giống như một chú nai con đang sợ hãi, vô cùng đáng yêu.

Tôi lại nắm tay B-ko một lần nữa.

Lần này chặt hơn trước.

"__Tớ sẽ bảo vệ B-ko. Thế nên... hãy yên tâm đi nhé!".

__Bảo vệ. Bằng những từ ngữ chính bản thân mình cũng không thực sự hiểu rõ, tôi thốt lên một lời hứa chẳng có chút căn cứ nào.

Thế nhưng, Có vẻ như những lời đó cũng đã phần nào giúp B-ko bình tĩnh lại hơn một chút.

"... Cảm ơn cậu".

"Ừm, bởi vì tớ thích B-ko mà".

Nói vậy, như thường lệ, tôi lại nở một nụ cười thật tươi với B-ko.

"... Ừ, cảm ơn cậu. Tớ cũng thích cậu lắm".

Tôi đột nhiên đứng dậy khỏi ghế và đưa mắt lại gần với B-ko. Và sau đó__

"... Tớ không nói dối cậu đâu... Về chuyện đó".

_Cướp lấy làn môi cô ấy.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương V (tiếp theo)

Trò chơi: Bắt chước vu vơ,

đoạt luôn vị trí III

- Cướp đoạt vị trí -

Bước vào một quán cà phê bên cạnh nhà ga, tôi chạy thẳng vào một buồng vệ sinh đơn ở trong đó.

Sau nụ hôn với B-ko, tôi chỉ buông ra một câu "VẬY TỚ VỀ TRƯỚC ĐÂY" rồi rời khỏi thư viện.

Thế nhưng, tôi không thể về nhà ngay vào lúc ấy, bởi vậy đã quyết định đi đến quán cà phê này.

... Lấy đầu ngón tay, tôi chạm lên đôi môi mình.

Khuôn mặt phản chiếu trong gương của tôi trở nên vụn vẹo.

_Ôi, đó chính là, nụ hôn đầu của tôi.

Tôi ngay lập tức nhận ra rằng mặt mình đang đỏ đến tận mang tai.

Gương mặt tôi nóng bừng mà không cách nào dừng lại được.

Trưa hôm nay, một người bạn học cùng trường tôi bị chết, vậy mà, chuyện đó đối với tôi giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa.

__Cạch.

"...?"

Kéo cặp lại gần định lấy chiếc điện thoại, đột nhiên tôi cảm thấy có gì đó kì lạ.

... Có cái gì ở trong này à?

Trong trạng thái hoàn toàn không phòng bị, tôi mở cặp ra.

"...Ư!".

Bên trong đó là những thứ mà tôi không bao giờ có thể nhờ đến

Một bức thư và... một bàn tay nhỏ cô quắc như xác ướp.

Bàn tay đó chỉ có từ cổ tay trở đi, với đủ năm ngón tay để trong tư thế nắm hờ.

Độ lớn của nó tầm khoảng như bàn tay của một học sinh tiểu học.

Sự xuất hiện đột ngột của vật thể siêu thực này khiến tôi, thay vì cảm thấy sợ hãi, lại chột nẩy ra một suy nghĩ vô cùng kỳ quái rằng thứ này quả thật nhìn rất giống một cây gậy gãi lưng.

Quay trở lại ghế ngồi, tôi giấu lá thư vào một cuốn sách giáo khoa và từ từ mở nó ra.

Thứ được ghi trên đó là một điều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

"Sử dụng bàn tay khi, hãy chống lại số mệnh".

Trong bức thư còn viết rằng bàn tay khi ban này là một loại "Vật phẩm đặc biệt".

Có vẻ như nó sẽ thực hiện năm điều ước cho người sử dụng, bất kể điều ước đó có là gì đi chăng nữa.

Phải sử dụng thứ đó, chống lại số mệnh và tìm ra kẻ phản bội... Đường như là như vậy.

Quả thật tôi có cảm giác rằng đã nghe A-ya kể về điều này trước đây.

Một câu chuyện truyền thuyết đô thị về một bàn tay khi có thể biến mọi điều ước thành sự thật.

Thế nhưng tôi lại không tài nào nhớ ra nổi phần cuối của câu chuyện. Chắc chắn rằng đã có điều gì đó xảy ra...

"Chuyện gì cũng có thể à...?".

Tôi nghĩ rằng thứ này thật ngớ ngẩn, nhưng tôi lại chợt nhớ đến cậu bạn bị giết vào trưa nay.

Việc như vậy nếu không phải bị gây ra bởi một lực lượng siêu nhiên hay bởi một thứ gì đó không thuộc thế giới này thì hẳn nhiên là không thể nào thực hiện được.

Vậy thì, chỉ để thử thôi, tôi thì thầm.

"Dải mơ của B-ko...ước gì mình có được nó".

__Rắc.

Một tiếng đồng khô khốc phát ra từ trong cặp tôi.

Âm thanh đó nghe như thể tiếng kêu răng rắc của các khớp xương.

Không dám tin vào điều đó, tôi thận trọng mở cặp sách ra.

Bàn tay xác ướp vẫn như trước yên vị trong đó, thế nhưng chẳng biết từ lúc nào mà ngón tay cái lại bị gập vào trong trông giống như đang đếm số vậy.

—Và, ngay bên cạnh bàn tay đó là một dải nơ.

Không thể nhầm được, thứ này, chính là thứ mà tôi vẫn luôn nhìn thấy...

Phải, cách đây không lâu nó còn đang ở rất gần với tôi... Dải nơ của B-ko.

Một lần nữa tôi lại chạy vào phòng vệ sinh, mang theo tâm tình vui vẻ, tôi đeo dải nơ lên, cắt tóc bằng chiếc kéo mang theo, băng ngang qua trước ga và đi về nhà.

Về đến nhà, thật cẩn thận, tôi ôm lấy chiếc cặp của mình bước lên phòng.

Dường như hôm nay đã xảy ra những điều vô cùng tuyệt vời.

Hơn cả nỗi sợ hãi, bên trong tôi giờ chỉ tràn ngập vui mừng.

Bởi không phải vậy sao?

Tôi chỉ cần để dành điều ước cuối để ước mình và B-ko được cứu là ổn rồi!

Thế thì sẽ chẳng còn gì để sợ nữa, phải không?

Trừ điều cuối cùng ra, tôi còn có những ba điều ước nữa.

Tôi còn muốn gì nữa đây nhỉ?

Quả nhiên, tôi vẫn muốn được gần B-ko hơn nữa, cho dù chỉ một chút thôi cũng được.

Tôi chợt nhớ lại cảm giác của mình vào khoảng thời gian trước đây, khi còn trò chuyện cùng với Ririka.

*

Trường học sẽ được nghỉ trong vòng một tuần.

Ngày thứ nhất tôi ở riết trong nhà, nhưng bởi vậy đến ngày thứ hai, tôi hoàn toàn không còn việc gì để làm nữa.

Suy nghĩ trong chốc lát, chợt nhớ ra rằng mình còn tới ba điều ước nữa, vậy nên tôi đã ước có được đôi giày của B-ko.

__Rắc.

Cùng lúc với âm thanh khô khốc đó, giày của B-ko cũng xuất hiện trên thềm cửa nhà tôi.

Cứ như thế một phép màu vậy. Tôi mặc đồng phục, đeo lên dải nơ, mang đôi giày vào và đi xuống phố.

Sau khi dạo quanh rất nhiều nơi như trường học, thư viện, tôi quyết định đi tới khu gần nhà B-ko.

Chắc chắn nhà của B-ko ở khu này.

Bước vào một công viên có vẻ như được sử dụng để làm mốc phân vùng, vừa đúng lúc tôi phát hiện ra B-ko ở đó.

Trông thấy B-ko vừa quan sát xung quanh vừa lén lút bước đi, tôi bất giác trốn vào đằng sau một lùm cây.

"__A...!".

Trong chốc lát, như thể nhận ra điều gì đó, B-ko bỗng nhiên đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Sợ rằng sẽ bị cô ấy phát hiện, tôi luống cuống đem bản thân mình giấu thật kỹ.

Mang trên mặt một biểu cảm vô cùng quẫn bách, B-ko ném một chiếc túi ni lông vào bụi cây rồi nhanh chóng chạy về nhà cô ấy nằm ngay đối diện cổng vào công viên.

... Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Tôi bắt đầu lục tìm ở xung quanh chỗ lúc này B-ko vừa vứt đồ và nhặt được trong bụi cây một chiếc túi ni lông.

Nằm trong đó là một cuốn sách.

Một cuốn sách bìa màu đen đã cũ, bên trong có kẹp một chiếc thẻ đánh dấu.

Nhưng tôi biết rằng mình đã không còn phải sợ bất cứ thứ gì nữa.

Cho dù là "Cuốn sách của Sự Kết thúc" hay "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" đi chăng nữa, chỉ cần có bàn tay khỉ này, tôi hoàn toàn có thể chống lại chúng.

"... Hi hi hi, B-ko, tớ sẽ bảo vệ cậu".

Tôi vứt chiếc túi ni lông và cuốn sách lại vào trong bụi cây.

Rồi sau đó, tôi đến đứng trước cửa nhà B-ko, suốt một khoảng thời gian khá dài, chỉ đứng đó, nhìn chăm chăm vào thứ có vẻ như là bệ cửa sổ của căn phòng cô ấy đang ở.

Vào ngày thứ ba, vẫn như trước, tôi lảng vảng ở khu vực gần trường học rồi lại đi đến đứng trước cửa nhà B-ko.

Ngày thứ tư, đi xa hơn một chút, tôi đến một khu trung tâm thương mại.

Đến ngày hôm nay, vụ giết người kia đã hoàn toàn bị rơi vào quên lãng, các học sinh có vẻ chẳng có gì để làm nên số lượng người đến dạo chơi ở khu trung tâm mua sắm này cũng khá đông. Trong số đó, tôi cũng đã nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc.

Cũng không hẳn vì mục đích gì, nhưng tôi vẫn quyết định đi lòng vòng quanh khu trung tâm mua sắm với dải nơ Và đôi giày ưa thích của mình.

Trong lúc đang đi dạo và nhìn ngắm xung quanh, một biển quảng cáo mắt kính và kính áp tròng đã thu hút sự chú ý của tôi.

"Hãy để kính áp tròng màu mang đến cho bạn một đôi mắt đúng như ý muốn!".

Tôi chẳng có hứng thú gì với mấy cặp kính áp tròng rẻ tiền đó cả, thế nhưng lại chợt nghĩ tới đôi mắt của B-ko, một đôi mắt vô cùng trong sáng, lại có màu rất đẹp.

Và rồi, câu chuyện nghe được trên hành lang giữa B-ko và bạn cùng lớp của cô ấy, người tôi vừa tình cờ gặp lúc nãy, đồng thời cũng hiện lên trong trí óc tôi.

"Nè, nhìn này, nhìn này, giống nhau phải không?".

"A, đúng thật nhỉ?".

"Tuyệt thật! Tớ và B-ko có màu mắt giống nhau nè".

"Chỉ có mỗi màu mắt là giống thôi".

"A ha ha! Đồ xấu tính".

Màu mắt giống nhau à?... Được đó.

__Rắc.

" Á á á á á á á á á!".

Đột nhiên tiếng la hét vang ra khắp khu trung tâm thương mại.

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi chạy đến gần nơi phát ra tiếng ồn và nhìn thấy phần trên của thiết bị chiếu sáng trong khu trung tâm mua sắm bị rớt xuống, gây ra một vụ tai nạn.

Tại nơi thứ đó rớt xuống, người tôi vừa nghĩ tới lúc này, bạn cùng lớp của B-ko, đang ở đó.

... Bịt chặt mắt của mình lại, cô ta gào thét lên trong vô vọng.

Xung quanh cặp mắt đó, một thứ chất lỏng màu đỏ nhớp nháp, có lẽ là máu, đang chạy xuống.

Tôi lập tức chạy vào một phòng vệ sinh để kiểm tra lại mắt của mình.

__Ở nơi đó, phản chiếu lại một đôi mắt, giống hệt như của B-ko, vô cùng, vô cùng đẹp.

Ngày hôm sau, muốn nhanh chóng cầu xin điều ước cuối cùng, tôi đi đến nhà B-ko.

Hôm qua tôi đã nhớ ra, về những điều A-ya từng kể trong câu chuyện bàn tay khi.

Tôi dần trở nên mất kiên nhẫn. Bàn tay khi này là một vật vô cùng nguy hiểm. Chắc chắn trong đó tồn tại một thứ ma thuật khiến cho người khác luôn mong muốn nhiều hơn nữa. Nếu cứ để mặc cho tình trạng này tiếp diễn thì mọi việc sẽ ngày càng trở nên trầm trọng hơn. Bởi vậy nên phải hành động càng nhanh càng tốt. B-ko, tớ đến để cứu cậu mà? Này, tại sao cậu lại không ra hả, tại sao lại không ra hả, tại sao lại không ra hả, tại sao lại không ra hả, tại sao lại không ra hááá!?

Tôi rung cửa mạnh đến mức làm cho tay nắm như sắp bị long ra vậy.

"...Ư!!".

__Bịch.

Lạch cạch...

__Vừa nãy, tôi chắc chắn rằng mình đã nghe thấy tiếng của B-ko và tiếng một thứ gì đó ngã xuống.

"... Tại sao cậu không ra vậy?".

Cảm thấy bồn chồn không yên, tôi bắt đầu đập cửa dữ dội hòng mở nó ra.

"B-ko! B-ko!? Mở cửa ra! Mở cửa raaaaaaa!!".

Ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh ruỳnh!!

"Tại sao cậu lại không ra hả? Nè? Tại sao? Nè! Nèèèèèè!!".

Tôi đi vòng quanh sân, tìm thấy một tảng đá và đập vỡ cửa kính.

Choang!!

B-ko đang ở đâu? Cô ấy đi đâu rồi!?

Tôi quan mạng chiếc ti-vi đang phát ra những tiếng ồn khó chịu xuống dưới.

Trong căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng, tôi nghe thấy một giọng nói yếu ớt dường như là của B-ko.

"Cứu với...".

Đừng lo, tớ sẽ cứu cậu mà!

"..... A-ya...".

A-ya?

Tôi biết. Tôi biết người mà B-ko vẫn luôn để mắt tới là ai.

Vậy nhưng, thứ đó...

Đó, không phải là B-ko.

__Soạt.

Giật tấm chăn lên, tôi kéo sát lại gần để quan sát khuôn mặt của B-ko.

Dáng vẻ sợ hãi đó so với trong tưởng tượng lại càng chân thật hơn, khác hẳn thứ hình tượng trước giờ luôn được tôi vẽ ra trong trí óc.

__Thứ này ở trước mặt tôi nhất định không phải là B-ko.

Tôi, tôi muốn trở thành một B-ko hoàn hảo. Và rồi, cứu lấy B-ko.

__Rắc.

Lùi ra xa một chút khỏi thứ đã từng là tôi, bằng một chất giọng vô cùng dịu dàng, tôi nói.

"... Tớ sẽ bảo vệ cậu".

Và sau đó, tôi giơ cao cây kéo trên tay.

__Phải, tớ sẽ bảo vệ, thứ mà tớ từng biết rất rõ, con người lý tưởng của cậu.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương V (tiếp theo)

Trò chơi: Bắt chước vu vơ

đoạt luôn vị trí IV

- Người chiến thắng là? -

__Tôi là một người hoàn hảo.

"B-ko dễ thương thật đó nhỉ!".

"Ừ nhỉ? Phong cách rất giống các thần tượng nữa chứ".

"Khuôn mặt đẹp, tính cách cũng tốt... Tớ thật ghen tị với cậu đấy"tớ thật ghen tị với cậu đấy".

"A... Làm gì đến mức như vậy".

"Đến mức như vậy đó!".

"Khả năng vận động cũng tốt nữa! Cậu không tham gia câu lạc bộ quả là lãng phí mà".

"Ừm... Hoàn toàn không được bằng những người ở trong câu lạc bộ ở đâu".

"Không có chuyện không bằng đâu mà. Hơn thế nữa, cậu còn rất được bọn con trai yêu thích nữa chứ".

"Phải đó!! Nhưng mà nếu đối tượng là B-ko thì tớ cũng hiểu mà".

"Nếu tớ mà là con trai thì tớ cũng sẽ tỏ tình với cậu ấy cho xem".

"A ha ha".

"Vậy, Vậy cậu chưa hẹn hò với ai cũng chưa từng thích người nào sao?".

"Ừm... Vì tớ cũng không rành lắm về mặt này đâu mà!".

"Ế! Chán vậy!".

"Cơ mà, thật lòng mà nói chắc cũng chả có mấy ai xứng đáng để hẹn hò với người như B-ko đâu".

"Cũng đúng đó".

"Dù sao thì, nếu cậu có thích ai rồi thì phải báo cho chúng tớ biết đấy nhé! Nhất định đấy!".

"Ừ. Được thôi".

"Hứa như vậy đấy!".

"Nhất định nhé!".

"A, ôi không, vào giờ học mất rồi".

__Đúng vậy, tôi là một người hoàn hảo.

Một..."kẻ giả mạo" hoàn hảo.

Một cô bạn cùng lớp đột nhiên bước lại gần tôi.

"...A, này, B-ko".

"Sao thế? Còn chuyện gì nữa vậy?".

"...Ừm, cũng không phải là chuyện gì quan trọng nhưng mà...".

"...Ừ?".

"À, ừm...thì là...".

"?".

"...B-ko, có phải cậu mới đổi đầu gội không?".

Tôi mỉm cười rạng rỡ và trả lời "Ừ, mùi hương thật tuyệt mà, phải không?".

__Sau giờ học, tôi lại đi đến thư viện đó.

Cuối cùng tôi đã sử dụng điều ước thứ tư để trở thành chính B-ko.

Và rồi, tôi định sẽ dành điều cuối cùng để làm tất cả những tai họa chắc chắn sẽ giáng xuống đầu tôi biến mất.

... Như vậy thì tất cả mọi việc đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Tôi đắm chìm vào niềm hạnh phúc lớn lao nhất từ trước đến nay tôi từng được cảm nhận.

Giờ nhớ lại, Có lẽ chính từ khi yêu Ririka, tôi mới có mong muốn mạnh mẽ được gần gũi hơn với những người mình ngưỡng mộ đến nhường này.

Dùng ngón tay lần theo làn môi của mình, mặt tôi dần ửng lên sắc hồng.

Trong lúc nghịch nghịch mái tóc, tôi chợt ngửi thấy mùi hương hoa Mộc ưá thích của mình.

"... Thật là một mùi hương kinh tởm..."

!?

Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói phát ra từ phía sau.

Cảm giác vô cùng quen thuộc, chính là giọng nói đó.

... Tại sao? Tại sao cậu lại ở đó?

__B-ko!!

"Cậu có biết không?"

"...Hả?"

"Người nào nhìn thấy một bóng ma giống y hệt mình thì sẽ phải chết đó".

__Tại sao? Tại sao... lại thế?

*

Trong dãy phòng học cũ không một bóng người, trợn lẫn trong âm thanh của những tiếng ồn, chiếc ti-vi hát lên giai điệu của nó.

"Tất cả điều ước của bạn đều đã được thực hiện. Tất cả những tai họa chắc chắn sẽ giáng xuống đầu bạn đều đã biến mất. Sau đó, bạn đã trở thành người bạn hằng ngưỡng mộ và nhận lấy tất cả mọi thứ của người đó... Phải, tất cả mọi thứ, cả tai họa, cả bất hạnh của họ... Xin hãy thật thận trọng khi giả mạo một ai đó".

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương VI: Re: Đường tình ái song song

Một, hai, ba, bốn...

Còn một viên nữa, còn một viên nữa.

Vẫn chưa được, vẫn chưa được.

Còn một chút nữa. Còn một chút nữa.

... Và sau đó cả chồng đá cùng đổ xuống vỡ tan.

CUỐN SÁCH CỦA SỰ KẾT THÚC

TẬP 1

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương VII: Những tháng ngày bình lặng

"... A__, lần này, lại làm hỏng nữa rồi".

Đó là việc xảy ra sau giờ học của một ngày nọ, trong khi các bạn cùng lớp tham gia hoạt động câu lạc bộ hoặc làm những việc khác, A-ya không về nhà mà lại đi tới một nơi hoàn toàn vắng người.

Từ hành lang tầng một đi ngang qua sân sau, nằm hơi chếch một chút là một dãy phòng học cũ.

Đó là một dãy phòng bằng gỗ hai tầng đã có tuổi đời khá cao, bởi vậy nên hầu như không còn được sử dụng nữa.

Mở cánh cửa phòng học nhạc cũ nằm trên tầng hai ra và đập vào mắt A-ya là những gương mặt đã quá quen thuộc.

"... Chào".

Làm ra vẻ mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình, A-ya để cặp xuống một cái bàn.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đàng như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Người đang đi về phía này và ném cho A-ya một cái nhìn sắc lạnh trên gương mặt đang cố gắng kiềm chế sự tức giận chính là nữ sinh đẹp nhất trường, B-ko.

Bình thường cô ấy là một quý cô thanh lịch và trưởng thành, luôn hòa đồng với tất cả mọi người, thế nhưng, khi bước vào căn phòng này, cô ấy lại trở thành một người khác hẳn.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Trước khi B-ko kịp tóm lấy cổ áo A-ya, một giọng nói vui vẻ đột nhiên xen vào.

Mái tóc dài, thân hình mảnh mai. Cô ấy tạo ra cho người khác ấn tượng rằng mình là một người rất "Bi Quan".

__Tên của cô ấy là D-ne.

Là một trong những thành viên của nhóm.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thế tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy".

Khác hẳn với nụ cười đầy ngây thơ của mình, D-ne thốt ra một câu nói cực kỳ mang tính sát thương.

Trước câu nói ấy, B-ko đành thở dài bất lực và quay trở lại chỗ ngồi ban nãy.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ?".

"Im đi".

Người từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi ngoài quan sát cuộc nói chuyện của bọn họ với một nụ cười trên môi, C-ta, đột nhiên quyết định tham gia vào câu chuyện.

Mái tóc mềm hơi nhạt màu và đôi mắt sụp xuống đầy vẻ thân thiện.

Mang theo loại hình của một anh chàng đẹp trai là vậy, cậu ta lại là loại người rất giỏi trong việc trêu chọc người khác.

"Đến cả A-ya cũng không đến mức bịa ra những câu chuyện vô nghĩa chẳng có mục đích gì đâu chứ?".

"Phải đấy. Tớ cũng thấy nó rất phù hợp với hoạt động của nhóm chúng ta đó chứ".

"Hoạt động nhóm... Tớ không nghĩ là nó nghiêm trọng đến mức đấy đâu".

Phải, nhìn thoáng qua thì bọn họ có vẻ là một nhóm những người riêng biệt, chẳng có tổ chức, cũng chẳng liên quan gì đến nhau, thế nhưng, tất cả đều là thành viên của một câu lạc bộ.

__Đó là câu lạc bộ chuyên nghiên cứu về những thứ huyền bí... Tên thường gọi là "Hội huyền bí".

Hoạt động của câu lạc bộ là thu thập tất cả những tin đồn trong trường và nghiên cứu chúng.

Nói là tin đồn nhưng phần lớn trong số chúng đều là những lời đồn đại ma quái và những câu chuyện truyền thuyết đô thị.

Giống như câu chuyện về "Người đàn bà rạch miệng" hay "Con chó mặt người"...

Trong lúc kể cho nhau về những tin đồn như vậy, bọn họ dần tụ tập lại ở dãy phòng học cũ và thành lập nên câu lạc bộ này.

Trưởng nhóm (mặc dù bởi nó là một câu lạc bộ chính thức nên thực ra phải gọi là hội trưởng) là A-ya.

Trong những giờ học trên lớp có lẽ cậu ấy chỉ là một học sinh có vẻ ngoài u ám và bi quan, nhưng một khi đã bước vào căn phòng trong dãy phòng học cũ này thì cậu ấy bỗng trở thành một người kể chuyện vô cùng nhiệt huyết, một tên fan cuồng thứ thiệt của những thứ huyền bí.

A-ya sắp sửa bắt đầu thuyết trình về nội dung hoạt động của ngày hôm nay.

"Được rồi! Chủ đề hôm nay là tìm kiếm Ông chú nhỏ (1)".

(1): Chiisai Ojisan: Một truyền thuyết đô thị của Nhật xuất hiện từ năm 2009, kể về một người đàn ông với thân hình nhỏ bé, cao từ 8 đến 20 cm, thường hay xuất hiện bên bậu cửa sổ, trong phòng tắm, trong chai rỗng bên đường hay trên cây trong công viên.

Dòng chữ "Ông chú nhỏ" được viết bằng phấn thật to trên bảng.

"... Hả? Ông chú nhỏ là sao?".

B-ko hỏi với một vẻ mặt bất mãn. Trước phản ứng đó của B-ko, A-ya trộm cười "A ha ha".

"Tớ biết nè, Ông chú nhỏ có phải là Ông chủ nhỏ đó đúng không?".

D-ne, cứ như thể đang trong giờ học, giơ tay lên và phát biểu.

"Đó là câu chuyện được bắt nguồn từ một truyện cổ tích thời xưa, kể về những yêu tinh chuyên giúp con người hoàn thành công việc trong lúc họ đang ngủ vào ban đêm. Hiện giờ trên truyền hình cũng có rất nhiều nghệ sĩ nói rằng đã nhìn thấy chúng nên tớ nghĩ truyền thuyết đô thị này cũng khá nổi tiếng nhưng mà...".

"Hôm trước tớ mới biết được tin đồn rằng, có người đã nhìn thấy Ông chú nhỏ đó ở trong dãy phòng học cũ này đấy!".

A-ya dựng thẳng ngón trỏ lên trong một tư thế đầy phấn khích và thông báo một câu như vậy.

"Hửm? Cậu hãy nói rõ hơn xem nào".

"Ồ! B-ko! Cậu bắt đầu có hứng thú rồi hả!?".

A-ya chột năm lấy tay B-ko và lắc lắc. B-ko đỏ mặt đến tận mang tai, giật cánh tay của mình ra khỏi A-ya.

"Tr...tr...tr... Trước hết, cậu hãy kể cho tôi về câu chuyện đó đi đã!".

"A ha ha, mặt B-ko đỏ bừng lên rồi kìa".

"B-ko thật là đáng yêu quá đi".

"Khoan! Các cậu đang nói cái gì thế, kh... không phải vậy đâu đấy!?".

Những ngày bình yên như vậy. Những ngày bình yên. Những ngày.....Soạt.

Đó là việc xảy ra sau giờ học của một ngày nọ, trong khi các bạn cùng lớp tham gia hoạt động câu lạc bộ hoặc làm những việc khác, A-ya không về nhà mà lại đi tới một nơi hoàn toàn vắng người.

Từ hành lang tầng một đi ngang qua sân sau, nấp hơi chếch một chút là một dãy phòng học cũ.

Đó là một dãy phòng bằng gỗ hai tầng đã có tuổi đời khá cao, bởi vậy nên hầu như không còn được sử dụng nữa.

Mở cánh cửa phòng học nhạc cũ nằm trên tầng hai ra và đập vào mắt A-ya là những gương mặt đã quá quen thuộc.

"... Chào".

Làm ra vẻ mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình, A-ya để cặp xuống một cái bàn.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đàng như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Người đang đi về phía này và ném cho A-ya một cái nhìn sắc lạnh trên gương mặt đang cố gắng kiềm chế sự tức giận chính là nữ sinh đẹp nhất

trường, B-ko.

Bình thường cô ấy là một quý cô thanh lịch và trưởng thành, luôn hòa đồng với tất cả mọi người, thế nhưng, khi bước vào căn phòng này, cô ấy lại trở thành một người khác hẳn.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?"

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi..."

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Trước khi B-ko kịp tóm lấy cổ áo A-ya, một giọng nói vui vẻ đột nhiên xen vào.

Mái tóc dài, thân hình mảnh mai. Cô ấy tạo ra cho người khác ấn tượng rằng mình là một người rất "Bi Quan".

__Tên của cô ấy là D-ne.

Là một trong những thành viên của nhóm.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thể tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy".

Khác hẳn với nụ cười đầy ngây thơ của mình, D-ne thốt ra một câu nói cực kỳ mang tính sát thương.

Trước câu nói ấy, B-ko đành thở dài bất lực và quay trở lại chỗ ngồi ban nãy.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ?".

"Im đi".

Người từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi ngoài quan sát cuộc nói chuyện của bọn họ với một nụ cười trên môi, C-ta, đột nhiên quyết định tham gia vào câu chuyện.

Mái tóc mềm hơi nhạt màu và đôi mắt sụp xuống đầy vẻ thân thiện.

Mang theo loại hình của một anh chàng đẹp trai là vậy, cậu ta lại là loại người rất giỏi trong việc trêu chọc người khác.

"Đến cả A-ya cũng không đến mức bịa ra những câu chuyện vô nghĩa chẳng có mục đích gì đâu chứ?".

"Phải đấy. Tớ cũng thấy nó rất phù hợp với hoạt động của nhóm chúng ta đó chứ".

"Hoạt động nhóm... Tớ không nghĩ là nó nghiêm trọng đến mức đấy đâu".

Phải, nhìn thoáng qua thì bọn họ có vẻ là một nhóm những người riêng biệt, chẳng có tổ chức, cũng chẳng liên quan gì đến nhau, thế nhưng, tất cả đều là thành viên của một câu lạc bộ.

—Đó là câu lạc bộ chuyên nghiên cứu về những thứ huyền bí... Tên thường gọi là "Hội huyền bí".

Hoạt động của câu lạc bộ là thu thập tất cả những tin đồn trong trường và nghiên cứu chúng.

Nói là tin đồn nhưng phần lớn trong số chúng đều là những lời đồn đại ma quái và những câu chuyện truyền thuyết đô thị.

Giống như câu chuyện về "Người đàn bà rạch miệng" hay "Con chó mặt người"...

Trong lúc kể cho nhau về những tin đồn như vậy, bọn họ dần tụ tập lại ở dãy phòng học cũ và thành lập nên câu lạc bộ này.

Trưởng nhóm (mặc dù bởi nó là một câu lạc bộ chính thức nên thực ra phải gọi là hội trưởng) là A-ya.

Trong những giờ học trên lớp có lẽ cậu ấy chỉ là một học sinh có vẻ ngoài u ám và bi quan, nhưng một khi đã bước vào căn phòng trong dãy phòng học cũ này thì cậu ấy bỗng trở thành một người kể chuyện vô cùng nhiệt huyết, một tên fan cuồng thú thiệt của những thú huyền bí.

A-ya sắp sửa bắt đầu thuyết trình về nội dung hoạt động của ngày hôm nay.

"Được rồi! Chủ đề hôm nay là tìm kiếm Ông chú nhỏ".

Dòng chữ "Ông chú nhỏ" được viết bằng phấn thật to trên bảng.

"... Hả? Ông chú nhỏ là sao?".

B-ko hỏi với một vẻ mặt bất mãn. Trước phản ứng đó của B-ko, A-ya trộm cười "A ha ha".

"Tớ biết nè, Ông chú nhỏ có phải là Ông chủ nhỏ đó đúng không?".

D-ne, cứ như thể đang trong giờ học, giơ tay lên và phát biểu.

"Đó là câu chuyện được bắt nguồn từ một truyện cổ tích thời xưa, kể về những yêu tinh chuyên giúp con người hoàn thành công việc trong lúc họ đang ngủ vào ban đêm. Hiện giờ trên truyền hình cũng có rất nhiều nghệ sĩ nói rằng đã nhìn thấy chúng nên tớ nghĩ truyền thuyết đô thị này cũng khá nổi tiếng nhưng mà..."

"Hôm trước tớ mới biết được tin đồn rằng, có người đã nhìn thấy Ông chú nhỏ đó ở trong dãy phòng học cũ này đấy!".

A-ya dựng thẳng ngón trỏ lên trong một tư thế đầy phấn khích và thông báo một câu như vậy.

"Hừm? Cậu hãy nói rõ hơn xem nào".

"Ồ! B-ko! Cậu bắt đầu có hứng thú rồi hả!?"

A-ya chột năm lấy tay B-ko và lắc lắc. B-ko đỏ mặt đến tận mang tai, giật cánh tay của mình ra khỏi A-ya.

"Tr...tr...tr... Trước hết, cậu hãy kể cho tôi về câu chuyện đó đi đã!".

"A ha ha, mặt B-ko đỏ bừng lên rồi kìa".

"B-ko thật là đáng yêu quá đi".

"Khoan! Các cậu đang nói cái gì thế, kh... không phải vậy đâu đấy!?"

Những ngày bình yên như vậy. Những ngày bình yên. Những ngày.....Soạt.

Đó là việc xảy ra sau giờ học của một ngày nọ, trong khi các bạn cùng lớp tham gia hoạt động câu lạc bộ hoặc làm những việc khác, A-ya không về nhà mà lại đi tới một nơi hoàn toàn vắng người.

Từ hành lang tầng một đi ngang qua sân sau, năm hơi chếch một chút là một dãy phòng học cũ.

Đó là một dãy phòng bằng gỗ hai tầng đã có tuổi đời khá cao, bởi vậy nên hầu như không còn được sử dụng nữa.

Mở cánh cửa phòng học nhạc cũ nằm trên tầng hai ra và đập vào mắt A-ya là những gương mặt đã quá quen thuộc.

"... Chào".

Làm ra vẻ mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình, A-ya để cặp xuống một cái bàn.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đàng như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Người đang đi về phía này và ném cho A-ya một cái nhìn sắc lạnh trên gương mặt đang cố gắng kiềm chế sự tức giận chính là nữ sinh đẹp nhất trường, B-ko.

Bình thường cô ấy là một quý cô thanh lịch và trưởng thành, luôn hòa đồng với tất cả mọi người, thế nhưng, khi bước vào căn phòng này, cô ấy lại trở thành một người khác hẳn.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"__Nhưng mà, tớ thấy rất tuyệt khi B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau đó chứ!".

Trước khi B-ko kịp túm lấy cổ áo A-ya, một giọng nói vui vẻ đột nhiên xen vào.

Mái tóc dài, thân hình mảnh mai. Cô ấy tạo ra cho người khác ấn tượng rằng mình là một người rất "Bi Quan".

__Tên của cô ấy là D-ne.

Là một trong những thành viên của nhóm.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thế tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy".

Khác hẳn với nụ cười đầy ngây thơ của mình, D-ne thốt ra một câu nói cực kỳ mang tính sát thương.

Trước câu nói ấy, B-ko đành thở dài bất lực và quay trở lại chỗ ngồi ban nãy.

"Ha ha ha, quả thật D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ?".

"Im đi".

A
A A A A A A A

SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI
RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI
SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI SAI RỒI

BẠN CÓ CÒN MUỐN TIẾP TỤC NỮA KHÔNG?

CÓ/KHÔNG

- End -

Table of Contents

Mục lục

Giới thiệu nhân vật

Lời dẫn

Phần Mở Đầu

Luật của Trò chơi của Sự Kết Thúc

Chương I: Trò trốn tìm cô độc

Chương I (tiếp theo)

Chương I (tiếp theo)

Chương II: Cảnh báo về kẻ giả mạo

Chương II (tiếp theo)

Chương II (tiếp theo)

Chương II (tiếp theo)

Chương III: Cuộc gọi nhờ

Chương III (tiếp theo)

Chương III (tiếp theo)

Chương III (tiếp theo)

Chương IV: Bức thư tình phạm tội hoàn hảo

Chương V: Trò chơi: Bắt chước vu vơ, đoạt luôn vị trí

Chương V (tiếp theo)

Chương V (tiếp theo)

Chương V (tiếp theo)

Chương VI: Re: Đường tình ái song song

Chương VII: Những tháng ngày bình lặng